

16
72

FLACĂRA

ANUL XXI
NR. 880
15 APRILIE 1972

Simbătă, 8 aprilie, într-o însoțită zi de primăvară, bucreștenii au avut din nou prilejul și bucuria de a se reîntîlni cu tovarășul Nicolae Ceaușescu, secretarul general al partidului, care a întreprins o vizită în unele piețe din Capitală și în zona «Curtea Veche», cunoscut vad comercial al orașului.

Această vizită constituie încă o dovadă a preocupărilor perseverente ale tovarășului Nicolae Ceaușescu pentru soluționarea problemelor aprovizionării populației, pentru elaborarea măsurilor celor mai potrivite în vederea creșterii continue a nivelului de trai al oamenilor muncii de la orașe și sate.

Interesîndu-se îndeaproape de situația aprovizionării și a serviciilor pentru populație, ascultînd cu atenție părerea gospodinelor, a oamenilor veniți la cumpărături, precum și pe cea a vînzătorilor din piețe și magazine, secretarul general al partidului a remarcat interesul deosebit ce se acordă bunei funcționări a sistemului de aprovizionare, a activității comerciale, preocuparea pentru a aduce noi perfecționări în acest domeniu.

Constatînd aceste realizări, care se cer a fi generalizate cu mai multă fermitate, vizita a prilejuit și o serie de observații critice, dîndu-se indicații pentru înlăturarea neajunsurilor existente. Astfel s-a arătat că mai există încă rezerve nevalorificate în ceea ce privește distribuția judicioasă a fondului de mărfuri, aprovizionarea ritmică a populației, asigurarea în permanență a unei diversități de produse agroalimentare; că în circulația produselor destinate pieței persistă încă unele deficiențe. S-au făcut recomandări pentru o mai bună expunere a produselor, cu grijă pentru igienă și respect față de cumpărător. S-a indicat ca Inspecția comercială și Direcția comercială a Capitalei să controleze minuțios stocurile de marfă destinate aprovizionării și să ia măsuri pentru ca în fiecare dimineață cumpărătorii să găsească în magazine mărfurile necesare. De asemenea, s-a indicat să se extindă preambalarea la un număr mai mare de produse, pentru a se ajunge la practicarea unui comerț modern, civilizată.

În ceea ce privește aprovizionarea cu carne, cu preparate și semipreparate din carne s-au făcut de asemenea recomandări forurilor de resort pentru îmbunătățirea activității în acest domeniu, în scopul realizării unei aprovizionări ritmice și constante a magazinelor.

În multe din unitățile vizitate, secretarul general al partidului a insistat asupra necesității ca fiecare unitate de alimentație publică să aibă în permanență un minimum obligatoriu de produse alimentare semipreparate.

Pe întreg parcursul vizitei, tovarășul Nicolae Ceaușescu, conducătorul partidului și statului nostru, a fost primit cu deosebită căldură de către populație. Pretutindeni s-au auzit cuvintele: «Bine ați venit, tovarășe Ceaușescu», «Ne bucurăm că sînteți din nou printre noi», «Vă dorim să trăiți ani mulți, pentru binele poporului», momente emoționante care mărturisesc stima față de conducătorul nostru iubit.

Vizita secretarului general al partidului nostru a prilejuit și cu această ocazie un amplu și fructuos dialog de lucru, constituind pretutindeni un ajutor practic și substanțial pentru ediliile Capitalei și organizatorii comerțului.

Indicațiile date cu acest prilej de secretarul general al partidului, atît în timpul vizitei cît și cu ocazia întîlnirii care a avut loc la sediul Comitetului Central, cu privire la necesitatea aprovizionării ritmice, a modernizării comerțului și transportului produselor alimentare, a folosirii judicioase a spațiului comercial, vor duce fără îndoială la continua îmbunătățire a activității în acest domeniu, de un atît de mare interes pentru masele largi de cetățeni.

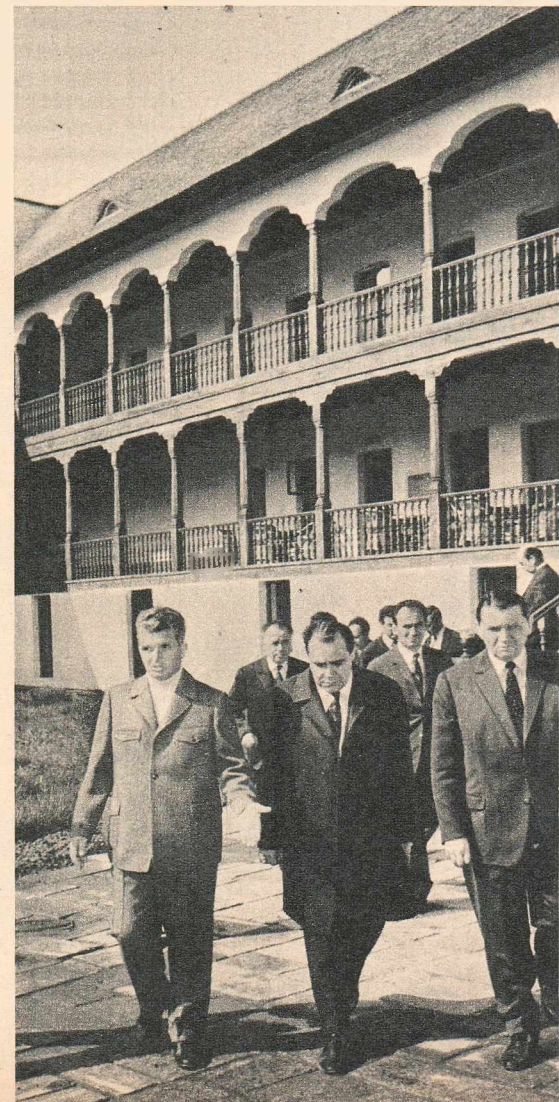

În zona Lipskani-Gabroveni, secretarul general al partidului a cerut să fie grăbit ritmul lucrărilor de restaurare pentru ca într-un timp scurt să fie puse la dispoziția comerțului noi spații.

VIZITA TOVARĂȘULUI NICOLAE CEAUȘESCU ÎN PIETE ȘI ZONE COMERCIALE DIN BUCUREȘTI

Vizitînd Hanul lui Manuc, secretarul general al partidului a recomandat, printre altele, să se găsească forme potrivite pentru a face cunoscută vizitatorilor istoria acestui vestit han, să se dea dovadă de mai multă fantezie și inventivitate pentru a crea un complex de mare originalitate și atractivitate, să se valorifice cît mai rațional spațiile existente și să se realizeze o gamă cît mai diversă de produse culinare, cu specific românesc.

Tovarășul Nicolae Ceaușescu se interesează de diversitatea produselor de uz casnic, de măsura în care se valorifică tradițiile artei noastre meșteșugărești și artistice, recomandînd printre altele să se realizeze modele mai multe și de mărimi diferite, să se îmbine utilul cu plăcutul, să se specializeze magazinele de produse specifice, criticînd în același timp tendința de «specializare în specializare».

ÎN NENUMĂRATE SCRISORI ȘI TELEGRAME ADRESATE TOVARĂȘULUI NICOLAE CEAUȘESCU ÎNTREGUL POPOR ÎȘI EXPRIMĂ SATISFACTIA ENTUZIASTĂ PENTRU REZULTATELE VIZITEI ÎN AFRICA

Vizita efectuată de conducătorul partidului și statului nostru în opt țări africane a prilejuit o nouă și puternică manifestare a adeziunii depline și unanime a poporului nostru pentru politica înțeleaptă a Partidului Comunist Român, de vibrantă afecțiune față de tovarășul Nicolae Ceaușescu. În aceste zile, din toate colțurile țării s-au primit și se primesc scrisori și telegrame adresate Comitetului Central, personal tovarășului Nicolae Ceaușescu, în care sunt exprimate satisfacția pentru rezultatele vizitei, bucuria pentru prestigiul de care se bucură țara noastră, pentru căldura cu care a fost primit și înconjurat conducătorul nostru. «Prin rezultatele sale, se arată în Comunicatul ședinței Comitetului Executiv al C.C. al P.C.R. din 11 aprilie, vizita se înscrie ca o contribuție deosebită însemnate la întărirea relațiilor de prietenie și colaborare dintre Republica Socialistă România și țările africane, constituind în același timp o puternică manifestare de solidaritate cu tinerele state care au pășit pe calea independenței, cu lupta acestora pentru dezvoltarea economică și socială de sine stătătoare, cu mișcările de eliberare națională, împotriva imperialismului, colonialismului și neocolonialismului, pentru pace și securitate în lume». Poporul nostru vede în această vizită o contribuție majoră adusă la cauza păcii și înțelegerii între popoare, la progresul umanității. «Știm, de la noi, din România Socialistă, până în Africa sîm mil de kilometri. Această distanță nu ne-a împiedicat să ne simțim mereu alături de dumneavoastră, fiul cel mai iubit al poporului român, eminentul nostru conducător. Alături de toți oamenii muncii din patria noastră, ne exprimăm mîndria și deplina noastră mulțumire pentru politica internă și externă a partidului și statului nostru, pentru neobosita dumneavoastră activitate» — se spune în telegrama colectivului de muncitori, ingineri și tehnicieni ai Combinatului de exploatare și industrializare Iernul — Tîrgu Jiu. «Permiteți-ne, iubite tovarășe Nicolae Ceaușescu — se arată în scrisoarea colectivului Fabricii de confecții și tricotaje — București — să vă transmitem sentimentele noastre de dragoste și profundă recunoștință pentru rezultatele de mare însemnătate obținute de solia poporului nostru, de dumneavoastră personal. Ne exprimăm deplina adeziune și înaltă considerație față de politica înțeleaptă de înaltă principialitate marxist-leninistă, promovată cu consecvență de partidul nostru, de dumneavoastră, iubite tovarășe secretar general, reprezentant fidel al năzuințelor și idealurilor națiunii noastre, purtător al mesajului ei de prietenie și pace între popoare, militant activ pentru stringerea relațiilor dintre toate țările lumii». În telegrama adresată de Comitetul județean Argeș al P.C.R. se spune: «Am urmărit cu satisfacție și mîndrie patriotică întreaga desfășurare a vizitei și salutăm din inimă rezultatele ei fructuoase. Prin glasul dumneavoastră respectat, ați exprimat acolo, în inima Africii, gândurile și sentimentele noastre, ale tuturor, hotărîrea poporului nostru de a dezvolta într-o măsură și mai mare legăturile politice, economice, tehnice, științifice, culturale cu tinerele state africane, de a le ajuta în consolidarea independenței lor naționale, de a ne uni forțele în lupta împotriva colonialismului, a imperialismului. Avem convingerea fermă că vizita dumneavoastră pe continentul african constituie nu numai un moment remarcabil în istoria relațiilor dintre România și aceste țări, ci și o contribuție de preț la cauza păcii și progresului în lume». În numele tuturor locuitorilor din județul Bihor, Biroul Comitetului județean P.C.R. declară: «Sîntem ferm convinși că rezultatele acestei vizite, de o deosebită importanță, vor da un nou impuls relațiilor de prietenie și colaborare dintre poporul român și popoarele țărilor vizitate, vor întări solidaritatea noastră în lupta împotriva imperialismului, colonialismului și neocolonialismului, pentru pace și progres social. Manifestîndu-și totala lor adeziune față de politica in-

ternă și externă a partidului nostru, oamenii muncii din județul Bihor obțin rezultate tot mai bune în industrie, agricultură, în toate domeniile de activitate. Ne exprimăm și cu acest prilej întreaga grațitudine pentru grija pe care dumneavoastră personal o acordați dezvoltării și înfloririi continue a județului nostru și ne angajăm ca, strîns uniți în jurul conducerii partidului în frunte cu dumneavoastră, tovarășe secretar general, să ne sporim eforturile pentru realizarea mărețului program adoptat de Congresul al X-lea al P.C.R. în vederea dezvoltării și înfloririi continue a scumpei noastre patrii — Republica Socialistă România». «Alături de toți oamenii din patria noastră, locuitorii orașelor și satelor harghitene — se spune în telegrama Biroului Comitetului județean al P.C.R. — au urmărit cu sentimente de legitimă mîndrie patriotică, etapă cu etapă, vizitele întreprinse în aceste țări și în care, ca cel mai autorizat sol al României socialiste, ați dus mesajul de prietenie, pace, colaborare și solidaritate militantă, internaționalistă a poporului român pentru popoarele continentului african care luptă pentru întărirea independenței și suveranității lor naționale, pentru dezvoltarea de sine stătătoare, împotriva imperialismului, colonialismului și neocolonialismului. Vă raportăm, iubite tovarășe secretar general, că împreună cu întregul nostru popor, oamenii muncii din județul nostru au depus în aceste zile eforturi susținute pentru îndeplinirea și depășirea sarcinilor de plan, a angajamentelor asumate pentru declanșarea în cele mai bune condițiuni a campaniei agricole de primăvară. Am încheiat trimestrul I al anului cu rezultate bune: planul producției globale fiind îndeplinit în proporție de 104,5 la sută, cel al producției marfă vîndută și încasată de 109,2 la sută, cu un spor de 69,2 milioane lei, iar exportul a fost realizat în proporție de 102,9 la sută. Sîntem hotărîți ca și în acest trimestru să dăm economiei naționale produse peste plan și de cea mai bună calitate pe măsura reală a capacităților noastre, răspunzînd astfel grijii deosebite pe care o purtați dezvoltării acestor meleaguri». «Vizita în țările Africii se înscrie ca un deosebit moment pe linia extinderii și adîncirii relațiilor de prietenie și colaborare politică, economică, culturală dintre România și țările vizitate, ea se încadrează în sfera largă a acțiunilor întreprinse de partidul și guvernul țării noastre în direcția promovării înțelegerii și cooperării între popoare, întăririi unității de acțiune a frontului antiimperialist, a tuturor forțelor revoluționare și progresiste. Convoorbirile, tratativele, rodnice rezultate oglindite în comunicatele semnate, contribuția pe care dumneavoastră tovarășe secretar general ați adus-o și cu acest prilej la îmbogățirea tezaurului teoretic al voinței generale de pace și progres au primit o înaltă apreciere din partea comunistilor, a tuturor oamenilor muncii din județul Cluj, din partea întregului nostru popor. Ne facem o înaltă datorie patriotică și partinică exprimîndu-vă, acum la întoarcerea în patrie, întreaga adeziune, acordul deplin față de tot ceea ce ați întreprins în cursul vizitei. Adresîndu-vă mulțumirile noastre fierbinți pentru neobosita dumneavoastră activitate, menită să slujească națiunea română, patria și poporul nostru, ne angajăm să vă urmărim cu credință și devotament, să fim și în viitor luptători demni pentru înălțarea României socialiste, pentru cauza păcii și progresului în lume» — se spune în telegrama Biroului Comitetului județean Cluj al P.C.R.

Gînduri și sentimente asemănătoare au fost exprimate în telegrame și scrisori sosite pe adresa Comitetului Central, a tovarășului Nicolae Ceaușescu, din absolut toate județele țării. Ele subliniază încă o dată unitatea deplină dintre partid, conducerea sa și întregul popor, hotărîrea fermă a tuturor oamenilor muncii, indiferent de naționalitate, de a urma neabătut linia politică a partidului, de a-și pune în scopul înfăptuirii ei întreaga capacitate și energie creatoare.

profundă recunoștință eminentului nostru conducător

Ca om de știință, ca cetățean al României socialiste, doresc să adresez pe această cale iubitelui conducător al partidului și statului nostru, tovarășul Nicolae Ceaușescu, expresia simțămîntelor mele de adîncă recunoștință și fierbinte prețuire pentru activitatea prodigioasă pe care a depus-o în cursul recente sale vizite pe continentul african. Purtînd cu înflăcărare mesajul de pace și prietenie al României, tovarășul Nicolae Ceaușescu a ilustrat în chipul cel mai desăvîrșit gîndurile și simțămîntele noastre, ale tuturor. Grație unor acte politice de o asemenea anvergură și profunzime cum a fost vizita în Africa, poporul român se bucură astăzi, mai mult ca oricînd în istoria sa, de prestigiu și prețuire pe plan internațional.

Noua și temeinică poziție pe care patria noastră o deține în lume se datorează înțeleptei conduceri de către partidul comunist, se bazează pe fapte efective, concrete, izvorîte din munca încordată a noastră, a tuturor, fie că e vorba de muncitori, de țărani sau de intelectuali. Ceea ce a înfăptuit poporul român liber și independent este un exemplu de creativitate, de inte-

ligență și hărnicie, care stîrnește admirație dincolo de fruntariile țării.

Pe acest fundament solid își întemeiază România dorința și voința de a-și extinde cooperarea în toate domeniile activității umane, cu toate popoarele lumii. Ca rezultat — unul dintre cele mai importante — al vizitei tovarășului Nicolae Ceaușescu în opt țări ale Africii, au fost semnate o seamă de documente care au ca obiect intensificarea conlucrării României cu aceste state în domenii științifice și tehnice de cea mai mare însemnătate. Faptul că țara noastră este în măsură să participe la asemenea acțiuni de cooperare constituie o dovadă peremptorie a capacității sale tehnice și științifice crescînde, de valorii cadrelor sale de specialitate — parametri cu profundă semnificație pentru progresele multilaterale realizate de România socialistă.

Putem fi — și sîntem — mîndri că țara noastră se ridică constant și ferm pe treptele progresului, și pentru aceasta sînt personal profund recunoscător Partidului Comunist Român, tovarășului Nicolae Ceaușescu, care se află cu strălucire în fruntea partidului și statului nostru.

Acad. prof. Eugen BĂDĂRĂU

un eveniment istoric major

Ca scriitor de limbă germană din România păstrez încă vii în minte imaginile emoțio-

nante ale recente vizite a tovarășului Nicolae Ceaușescu în Africa, imagini care ne-au confirmat încă o dată opțiunea noastră, a tuturor, pentru politica partidului și statului nostru.

Angajată într-un vast program de dezvoltare economică și socială, țara noastră, în frunte cu partidul și conducătorul său iubit, promovînd o politică externă ce este în concordanță deplină cu interesele majore ale tuturor oamenilor muncii, și-a afirmat încă o dată ideile de libertate și independență ale popoarelor, ale dreptului fiecărui popor de a-și făuri propriul destin, fără vreun amestec din afară, ale luptei pentru pace și progres în lume.

Consider vizita tovarășului Nicolae Ceaușescu în Africa un eveniment istoric major, un exemplu strălucit pe plan mondial a ceea ce înseamnă prietenie, solidaritate militantă, colaborare. Consider că primirea entuziastă a conducătorului poporului român, întîlnirile emoționante cu populația țărilor vizitate au fost un omagiu adus României, autorității morale și politice de care se bucură azi România pe arena internațională. Stîmă și afecțiune sinceră au caracterizat itinerarul pe care l-aș numi «itinerar al prieteniei».

Vizita, ca și întreaga politică externă a României, a slujit și slujește intereselor generale ale păcii, promovării destinderii, înțelegerii și colaborării pe toate planurile.

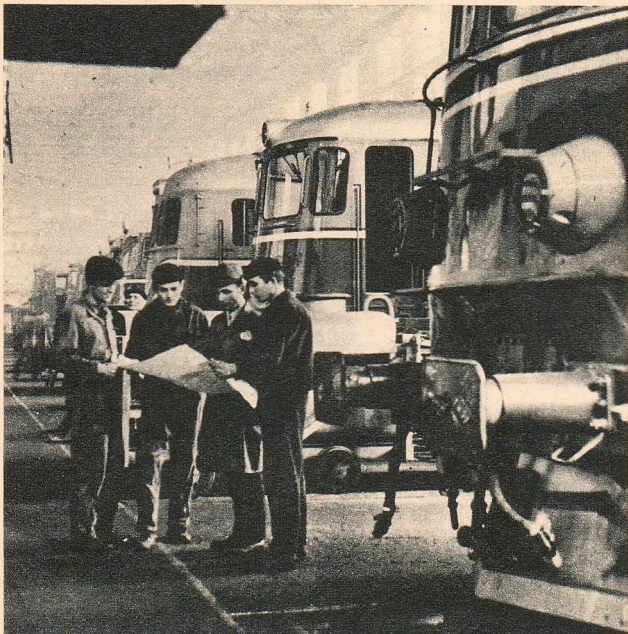
Hans LIEBHARDT
scriitor

înnaltul umanism al politicii partidului nostru

Am urmărit în fiecare seară la televizor etapele istorice vizite întreprinse de tovarășul Nicolae Ceaușescu, entuziasmul, dragostea, vibrantele manifestări de prietenie cu care muncitorii africani au salutat prezența în mijlocul lor a conducătorului partidului și statului nostru. Am fost alături de tovarășul Nicolae Ceaușescu ori de cîte ori a exprimat în cuvinte pline de căldură solidaritatea clasei muncitoare din România cu tinăra clasă muncitoare africană, eliberată de curînd din bezna exploatarei coloniale și care astăzi luptă din răsputeri pentru lichidarea gravelor urmări ale asuprii, pentru întărirea independenței naționale, împotriva imperialismului și neocolonialismului. Am înțeles și cu această ocazie marea forță a internaționalismului socialist, trăsătură fundamentală a partidului nostru, promovată cu consecvență și dovedită prin fapte, prin ajutorul concret, oferit de țara noastră popoarelor în curs de dezvoltare.

Am văzut o dată mai mult, prin activitatea strălucită a tovarășului Nicolae Ceaușescu — acest om care întruclipează crezul, voința și înțelepciunea unei întregi națiuni — cum pentru partidul nostru prietenia și frăția dintre toate popoarele lumii este și va rămîne o cauză scumpă.

Gheorghe FLORIAN
maistru electrician la
Uzina de prelucrare a
maselor plastice-București

scule și dispozitive de mare randament

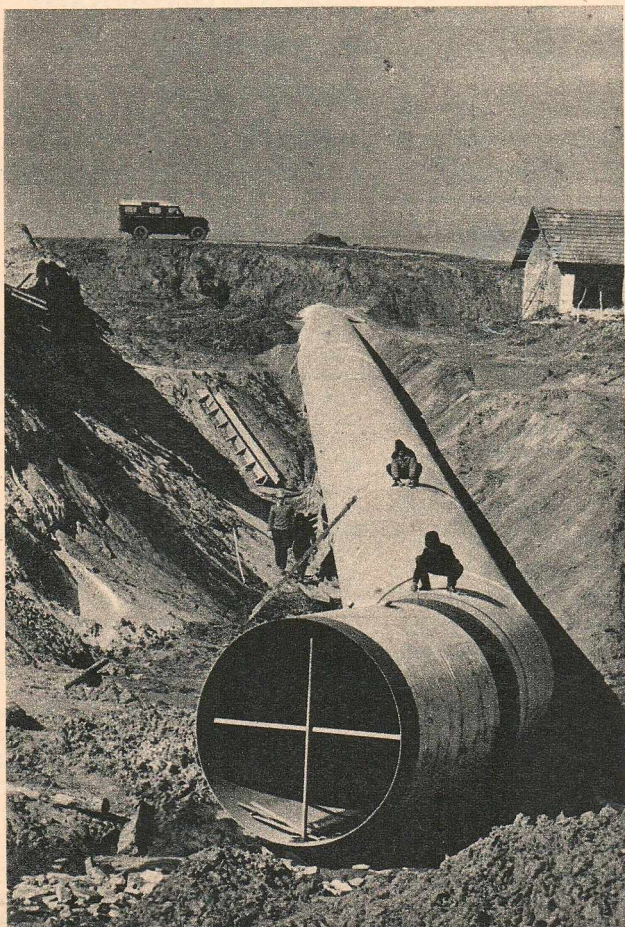
În lumina sarcinilor izvorite din lucrările și rezoluția Conferinței pe țară a cadrelor de conducere din întreprinderi și centrale industriale și de construcții, la uzina «Electroputere»-Craiova s-au luat o serie de măsuri pentru folosirea mai bună a capacităților de producție din sculării, creșterea productivității muncii, realizarea unor scule și dispozitive de mare randament și cu performanțe tehnico-calitative superioare.

Dintre măsurile luate amintim: realizarea a două stanțe monobloc de mare randament pentru presarea tolelor motoarelor de tracțiune L.D.E. și a motoarelor de curent alternativ din gabaritul 10 și realizarea mașinii de izolat conductori.

Pentru creșterea productivității muncii în sectorul de sculărie, s-a întocmit un program aparte, cuprinzând măsuri cu eficiență totală de peste 80 000 ore normă pe anul 1972, timp prețios ce va fi recuperat prin extinderea prelucrării prin electroeroziune a matrițelor, aplicarea tratamentelor termice de cianizare și niturare la sculele așchietoare, reducerea adaosurilor de prelucrare și altele.

arterele pământului...

Ne găsim pe marele șantier de hidroameliorații Sadova-Corabia, aici unde «ploaia la cerere» urmează să fertilizeze în final peste 80 000 hectare. Prin aceste conducte uriașe apa Dunării va fi distribuită încă în acest an pe o suprafață de 29 000 hectare.

la „azomureș”; azi și în viitor

Deși înființat doar de câțiva ani, Combinatul de îngrășăminte azotoase «Azomureș» din Tg. Mureș se bucură de un prestigiu deosebit datorită calității produ-

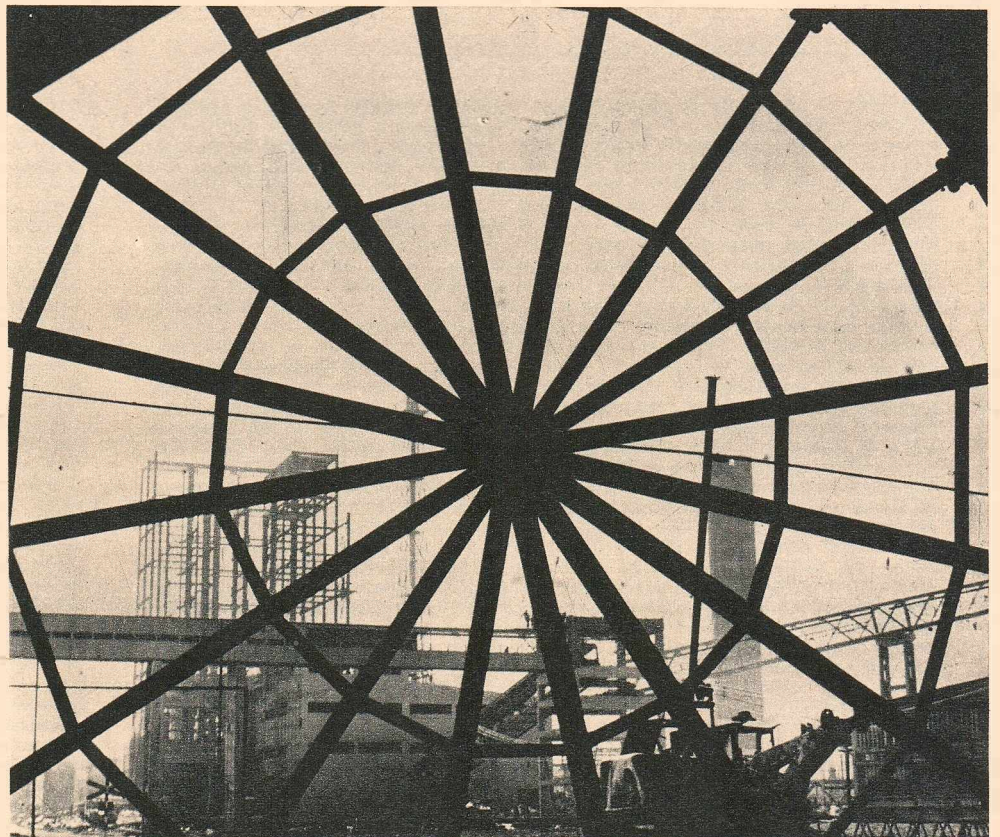
săptămîna în

Pagini realizate de:

Liviu TIMBUS,

Petre ANGHEL,

Eugen IAROVICI

selor sale. Realizările colectivului de aici sînt meritorii și datorită faptului că în primul trimestru al acestui an indicii principali ai planului de producție au fost substanțial depășiți, «Azomureș» lucrînd încă de la mijlocul lunii martie în contul trimestrului al doilea.

Paralel cu desfășurarea activității de producție în această mare

unitate a industriei chimice se execută și importante lucrări de extindere. Un nou complex, «Azot V», aflat în construcție, va contribui la dezvoltarea combinatului cu încă cinci unități tehnologice, printre care o fabrică de amoniac, una de acid azotic, alta de azotat de amoniu, uree etc. Prin darea în folosință a acestor obiective, «Azomureș»

va livra «în premieră» agriculturii noastre îngrășăminte complexe pe bază de fosfor și potasiu. Prin dezvoltarea ce o va lua după darea în folosință a complexului «Azot V», capacitatea de producție a combinatului se va tripla.

Cel de-al doilea trimestru al anului a găsit lucrările de construcție într-un stadiu avansat.

e vremea însămînțării porumbului...

...dar condițiile de sol și de climă ale acestei primăveri reclamă o atenție maximă atît la pregătirea terenului cît și la asigurarea unei densități optime la semănat. Experiența acumulată de-a lungul anilor a dovedit cu prisosință că producțiile mari de porumb pot fi obținute numai acolo unde agricultorii iau toate măsurile pentru ca această lucrare să se încadreze în limitele timpului prevăzut și prin respectarea

strictă a principalelor reguli agrotehnice. Astfel, una dintre cerințele primordiale pentru obținerea unor producții mari de porumb la hectar, fără nici o cheltuială suplimentară, o constituie rotația culturilor. Această măsură, cea mai simplă regulă agrotehnică, aduce chiar și în condițiile unei agriculturi moderne, bazate pe mecanizare, chimizare și irigare, un spor de recolte de 5-10 la sută.

Fertilizarea constituie un alt element principal de sporire a producției. Cunoscînd bine nevoile plantelor în substanțe nutritive, cît și rezervele care au mai rămas în sol se poate aplica o fertilizare eficientă și economică.

În ceea ce privește activitatea mecanizatorilor, aceasta reclamă de asemenea măsuri speciale: pregătirea și încercarea mașini-

lor de semănat, asigurarea mecanizatorilor și cooperabilor instruiți pentru deservirea mașinilor; asigurarea seminței și organizarea minuțioasă a muncii în flux neîntrerupt. De asemenea, geometria perfectă a lanului, materializată în rînduri drepte, asigură desfășurarea în bune condiții a lucrărilor viitoare de întreținere mecanizată, cît și a recoltatului mecanizat.

Prezența specialistului în mijlocul muncii, îndrumările și activitatea sa nemijlocită rămîn însă factorii hotărîtori, mai cu seamă în această primăvară timpurie în care termometrul a semnalizat prematur începerea campaniei, iar capriciile naturii pot aduce grave prejudicii lucrărilor efectuate în condiții necorespunzătoare.

ANNA SZELES,
ingenua filmelor noastre.

Fotografie de
S. STEINER

Prezentarea artistică:
V. OLAC

FLACĂRA. Redacția: București,
Piața Științei 1, Sectorul 1
Căsuța poștală 4112. Of. 33
Telefon 17.60.10—int. 1744
TIPARUL executat la Combi-
natul poligrafic «Casa Științei».

la constanța, în aceste zile

Pe Șantierul naval din Constanța s-au încheiat operațiile privind evacuarea apei din bazinul care va adăposti viitoarele docuri uscate. Motopompe puternice au deversat, dincolo de zidul protector al bazinului, aproape 800 000 mc de apă, creînd astfel posibilitatea intrării lucrărilor de construcții într-o nouă etapă. Cînd bazinul va fi adîncit la cotele prevăzute, pe «uscatul» de sub nivelul mării va începe construcția celor două docuri: unul pentru construcții de nave maritime cu deplasamente pînă la 150 000 tdw, iar celălalt pentru reparații de nave maritime.

trimestrul II a început bine

Industria metalurgică a încheiat primul trimestru al anului cu un bilanț pozitiv, concretizat în obținerea suplimentară a circa 2 000 tone de cocs, peste 12 200 tone fontă, 11 600 tone oțel, mai bine de 17 000 tone laminate și țevi din oțel și a unor importante cantități de cărămizi refractare. A fost depășit, de asemenea, în mod sensibil, un alt indicator de bază al planului — exportul de produse siderurgice. În prezent, în toate întreprinderile siderurgice se desfășoară o laborioasă activitate pentru realizarea prevederilor celui de-al doilea trimestru, care, așa cum rezultă din bilanțul primelor trei luni, are asigurat un start bun. În legătură cu noile sarcini, conducerea Ministerului Industriei Metalurgice a precizat că în centrul atenției siderurgiștilor stau în continuare îndeplinirea exemplară a planului pe sortimente și satisfacerea mai bună a cererilor beneficiarilor.

turneul violonistei silvia marcovici în s.u.a.

În aceste zile, violonista Silvia Marcovici, care a re purtat succese deosebite în țară și

peste hotare, întreprinde primul său turneu în S.U.A. Pînă la 4 mai ea va susține o serie de recitaluri (va fi acompaniată de pianista Florina Cozîghian) și va participa, de asemenea, alături de formații orchestrale de renume și de mari dirijori, la un număr de zece concerte. Repertoriul său cuprinde, între altele, lucrări de Brahms, Mozart, Lalo și Sonata a II-a de George Enescu.

în patria sturionilor

În marile complexe lacustre de la gurile Dunării a început pescuitul la scrumbie și morun. Fotografia noastră vă prezintă o bogată recoltă de sturioni căzuți în piasa pescarilor din Sfîntu Gheorghe.

de Aurel BARANGA

voci de primăvară

Citesc o relatare, fără îndoială, incompletă privind felul cum își vor petrece copiii vacanța de primăvară, începută de câteva zile. N-am să menționez toate posibilitățile ce le stau la dispoziție în domeniul turismului, al întrecerilor sportive, al participării lor, eventuale, la reprezentații teatrale sau cinematografice, «acțiuni culturale-educative», cum se spune cu o expresie tehnică și consacrată, special gândite pe măsura gustului și capacității lor de înțelegere. Nu mi-aș ierta însă să nu amintesc că pe scena Teatrului Giulești a început Festivalul de teatru al școlărilor, intrat în faza pe țară, competiție în care se întrec cele mai bune formații clasate pe locuri fruntașe la etapa județeană; că Teatrul «Ion Creangă» organizează întâlniri între spectatorii liliputani și personajele dragi inimii lor, că același public va putea asista la Teatrul Mic la reprezentații din care nu lipsesc «Vicleniile lui Scapin» sau «Fata care a făcut o minune», tot atîtea prilejuri de bucurie și încîntare puse, cu generozitate, la dispoziția celor mici. Dacă insist, este pentru că la această vacanță de primăvară, atît de darnic inezestrată, se mai cuvine să participe un factor pe care nu-l văd citat în bogata, amplă și variata relatare, privitoare la felul cum își vor petrece copiii ceasurile destinderii lor îndrituite. Mă gîndesc la părinții școlărilor, chemați, obligați, să nu lase tot greul supravegherii pe umerii organizațiilor obștești și care, așa cum se vede, își fac din plin datoria. Se cuvine deci să contribuie și părinții la opera de educație a odraslelor lor, oricît ar părea această pretenție de exorbitantă. Îi obligă la acțiune faptul că acești copii sînt, totuși, copiii lor, îi constring la inițiative propriile lor amintiri. Să nu uităm — și să nu uite nimeni — că a fost o vreme, și nu prea îndepărtată, cînd vacanța celor mici nu echivala decît cu o jalnică hîrjoană pe maida-nele orașului, printre gunoaie și stirvuri. Acest amănunt, în care poate fi descifrată o dimensiune fundamentală a istoriei, trebuie adînc încrustat în conștiința și memoria celor mari, spre fericirea celor mici.

Comerțul pe care îl pretindem: LA BAN, LA GRAM, LA MINUT!

În continuarea vastei opere de codificare și reglementare prin lege a raporturilor juridice din diferite domenii de activitate a fost supus dezbaterii publice proiectul legii cu privire la activitatea de comerț interior. Ca operațiune de legiferare, proiectul se înscrie, așadar, în preocuparea constantă a partidului și statului de a crea un cadru ferm, explicit, constant, legalității socialiste. Antrenarea tuturor cetățenilor la dezbaterile proiectului demonstrează, o dată în plus, largul democratism al orînduirii noastre socialiste. Oferim aceste pagini cîtorva constatări și opinii care prezintă interes pentru buna desfășurare a activității de comerț.

CINE PUNE BETE-N ROTILE VAGONULUI — RESTAURANT?

Căpătînd o nouă denumire, sonoră și cu sugestie de stabilitate, ROMVARED-ul a preluat și cele mai serioase măsuri, intenții și preocupări ale predecesoarelor sale I.E.A.V.R., S.E.A.V.R. ș.a.m.d. Ce altceva pot urmări măsurile, intențiile și preocupările unei întreprinderi de exploatarea vagoanelor-restaurant și de dormit decît rentabilitatea economică mină în mină cu buna servire a clientelei. Obiectivele fiind clare și avînd în vedere că ROMVARED-ul a fost montat de suficientă vreme pe osiile cele noi, am găsit că este momentul să confruntăm pretențiile cu realitățile și am efectuat un sondaj. Pentru test am ales vagonul-restaurant din garnitura rapidului nr. 25 «Decebal», cursa din dimineața zilei de 19 martie, pe intervalul Ploiești Vest — Predeal.

În primul rînd, remarcăm ca pozitivă menținerea și întărirea regulii de a nu se servi băutură fără mîncare. Chiar așa este! De ce să fie ocupate mult-solicitatele mese cu cîte un grup de cheflii care să stea la taclale de la un capăt la celălalt al liniei iar vagonul să nu-și acopere cheltuielile de circulație prin servicii efectiv utile?! Am salutat în gînd măsura, pînă ce, la trecerea nepăsătoare a rapidului prin Buda, a apărut un consumator însetat. Dumnealui observase că vagonul era pe jumătate gol și a cutezat să se așeze pe un colț de scaun ca să bea... apă minerală. Șeful vagonului i-a festelit la luțeață îndrăzneala, făcîndu-i teoria corectitudinii pe demonstrația: «Dumneata, acolo la dumneata, n-ai instrucțiuni, n-ai plan?»

Tonul și virulența observației erau pe cale să indispuină auditoriul, dacă n-ar fi apărut «nea Vasile», vechi, cunoscut și hîtru ospătar pe vagoanele-restaurant. Făcînd cu ochiul în spatele șefului care se depărta, nea Vasile l-a îmbunat pe consumatorul de apă minerală:

— Nu-l luați în seamă, că-i colonel, discuțați cu mine că nu sînt decît milițian!

Mai cu, mai fără noimă, bancul a prins și nea Vasile — de altfel un om foarte harnic și iute, în pofida vîrstei — și-ar fi ciștigat simpatia pasagerilor, dacă n-ar fi apărut trei femei în vîrstă care s-au așezat să bea cîte o sticlă de pepsi. A fost rîndul lui nea Vasile să le explice pe ton apăsător că pepsi fără garnitură de cartofi prăjiți se consumă numai la barul din celălalt capăt al trenului, demonstrație politicoasă în fermitatea ei, dacă politicoase pot fi apelative de tipul «matale» și «domnișo» adresate unor persoane respectabile.

Cu aceste mici altercații spiritele se cam aprinseseră în vagon, deși trenul nu ajunsese nici la Cîmpina (restaurantul fusese deschis abia la Ploiești). Șeful vagonului a reintrodus calmul împărțind solemn niște bilețele xerografiate, de mărimea epistolelor din lanțul sfîntului Anton. Ne-am fi apucat să le transcriem și noi de 9 ori în 9 săptămîni dacă am fi putut descifra altceva decît cuvîntul «Important». Nereușind să facem copiițe, dar și pentru că legalitatea fusese restabilită, am început să observăm demonstrația de funcționare eficientă.

Întîia premisă: meniul. În sfîrșit, după critici care se fac de ani de zile, lista preparatelor oferite la vagonul-restaurant a fost modificată. S-a isprăvit cu faimoasele cașcaval la capac și cașcaval pane, a căror omniprezență domina cele cîteva sortimente oferite consumatorilor. Acum a apărut... șvaițerul la capac și șvaițerul pane. Cu diferență de preț respectivă.

A doua premisă: nota de plată. Primul consumator care achită consumația, un inginer constructor, se trezește în imposibilitate de a-și explica o sumă de 3,50 lei cu care apare încărcat în plus. I se traduce că «cafeaua».

- Care cafea?
- Care ați băut-o. N-ați băut o cafea?
- Nu.
- Nici n-ați comandat?
- Nici gînd.
- Poate doriți acum?
- Scuzați-mă, dar nu obișnuiesc.

Consumația redusă la cota realului valorează 26,20 lei; i se cer consumatorului 20 de bani mărunt, acesta îi scoate, încasatorul plătit «la fix» înghite în sec și... abandonează, disprețuitor, monedele pe masă.

Între timp — la «șase mic» — se așază un tînăr. Nea Vasile apare prompt, ca de obicei:

- Cu ce vă servim?
- Cu ceai și unt.
- La ora asta nu facem ceai.
- Ce înțelegeți prin «ora asta»?
- Nu facem ceai decît pînă la ora 9,00.
- Bine, dar e opt și un sfert.
- Da? Scuzați, nu m-am uitat la ceas.

Am fi continuat testul dacă nu ne-am fi propus ca limită a observațiilor stația Predeal și dacă, totuși, constatările n-ar fi permis lansarea cîtorva întrebări către conducerea ROMVARED-ului:

- 1) Dacă vagonul-restaurant devine vagon-cantină de ce nu i se schimbă denumirea?
- 2) De ce nu se dau explicațiile pe ton civilizat? Cît trebuie să treacă pînă se vor lămuri toți lucrătorii din comerț că în timpul serviciului sînt la dispoziția consumatorului și acesta are întotdeauna dreptate?
- 3) Pentru ce rentabilitatea se urmărește numai prin produse avînd ca punct de plecare materia primă scumpă?
- 4) Cînd va fi diversificat sortimentul, dacă nu la nivelul pretențiilor consumatorului față de ROMVARED, cel puțin la nivelul... pretențiilor ROMVARED-ului față de consumator?

Sergiu ANDON

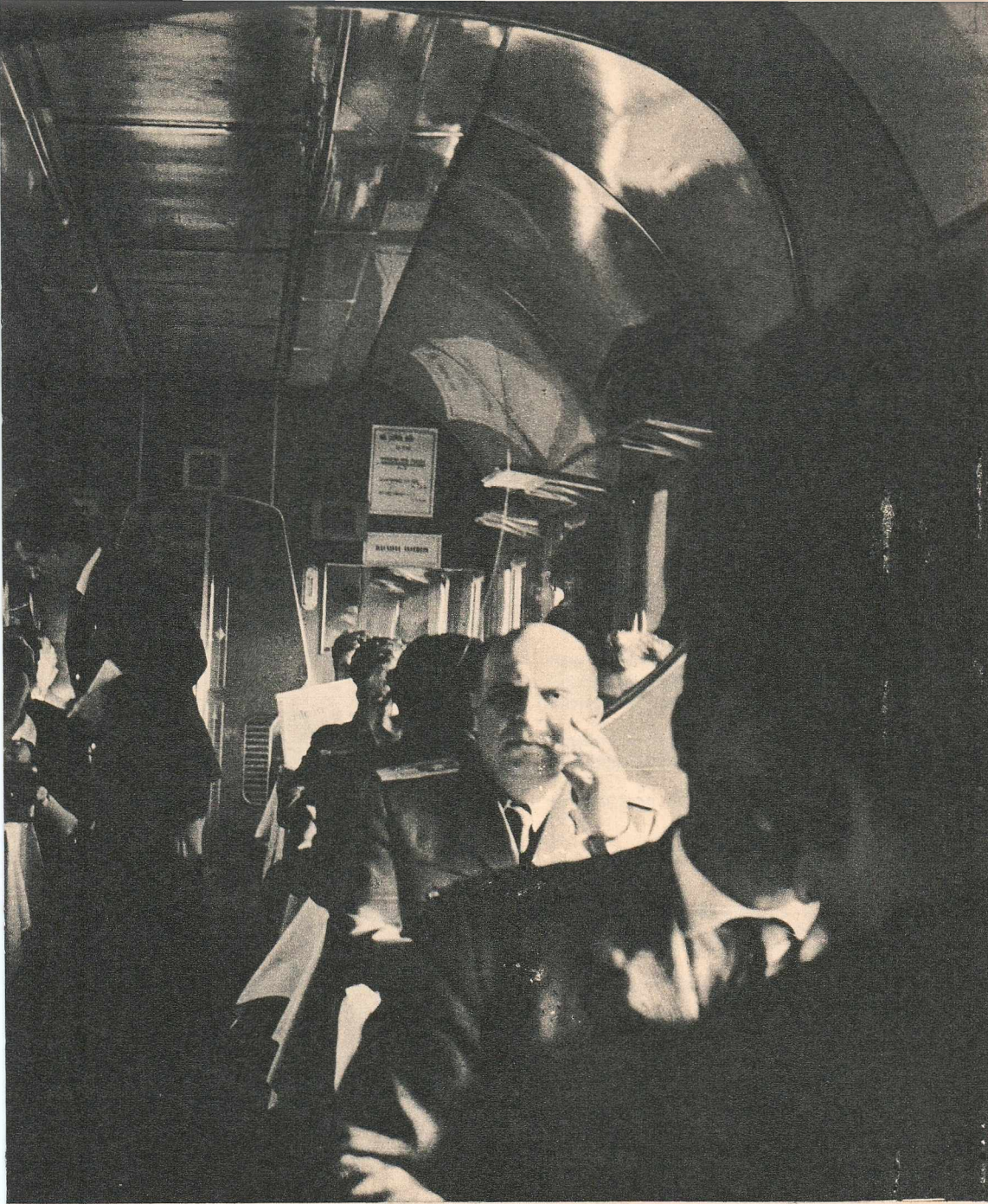
„SĂ DEFINIM ACTUL COMERCIAL“

Dacă mai este nevoie să demonstrăm utilitatea promulgării și importanța socială a aplicării unei legi cu privire la activitatea de comerț interior atunci este suficient să amintim că un cadru normativ fundamental, de sinteză și unitate legislativă, asupra operațiunilor de circulație a mărfurilor și serviciilor, nu a mai fost elaborat de la fostul cod comercial al cărui «certificat de naștere» a purtat data de 10 mai... 1887! Se subînțelege că realitățile din baza economică și raporturile sociale determinate de ele s-au schimbat de atunci de zece ori.

În această lumină am studiat proiectul supus dezbaterii publice al viitoarei reglementări și în funcție de caracterul ei istoric înțeleg să-mi spun punctul de vedere.

Cel mai important amendament pe care-l am de făcut în legătură cu proiectul este semnalarea unei lacune, teoretică și cu efecte practice, a textului supus discuției. Proiectul legii cu privire la activitatea de comerț interior nu cuprinde și un articol care... să definească însuși actul de comerț! Mi se pare a fi o omisiune care trebuie remediată avîndu-se în vedere importanța viitoarei legi, perspectiva ei îndelungată și dificultățile ce ar apărea în activitatea practicienilor. Concret, întrevăd spre exemplu nenumărate dispute juridice și polemici teoretice ce ar apărea atunci cînd va fi să se discute aplicarea ori neaplicarea prevederii legii asupra unuia sau altuia din puzderia de servicii publice sau particulare asemănătoare comerțului. Ca să nu mai vorbim de faptul că este o inadvertență să pedepsești,

de H.DONA

Se poate și așa...

de pildă, «comerțul fără autorizație», cât timp nu este definit actul propriu-zis de comerț.

În egală măsură ca jurist și cetățean, subscriu la reglementările menite, printre altele, să salubritzeze strada, orașele, exteriorul așezărilor noastre urbane, în special al celor cu frecvență turistică. Dintre acestea am reținut prevederile art. 71, prin care este pedepsită ca o contravenție «vânzarea fără autorizație pe străzi, în piețe, în parcuri sau în alte asemenea locuri... de bunuri cumpărate în scop de revânzare». Efectul de «igienă» citadină se întrevede clar. Dar este suficient? Ar avea oare un aspect mai civilizată vânzarea în locuri publice nu de «bunuri cumpărate în scop de revânzare», ci de efecte personale, vechituri, obiecte uzate? Ar părea mai urbană nu prezentarea unui stilou banal ori a unor ochelari de soare, ci atragerea cumpărătorului către locuri «nepublice» în vederea desăvîririi operației?

Propunerile pe marginea proiectului pot fi înmulțite, dar esențială rămâne reglementarea definiției, care ar lămurii și o bună parte din omisiunile ce pot fi numai aparente ale textului.

Ioan TOMESCU

Procuror, Procuratura Municipiului București

CUVÎNTUL CUMPĂRĂTORULUI

Ca gospodină, fac parte dintre beneficiarii principali, zilnici, ai activității de comerț. Tocmai de aceea am citit cu deosebit interes proiectul de lege cu privire la activitatea de comerț interior și m-am bucurat de perspectiva promul-

gării ei. Sînt convinsă că aplicarea legii va marca un important pas înainte în așezarea activității de comerț pe bazele civilizației, legalității și eficienței.

Am de făcut și câteva propuneri. Iată, spre exemplu, cunosc de la alte femei, cu copii mici, că s-a constatat o lipsă sistematică a confecțiilor pentru o anumită generație de nevîrstnici, lipsă care a început cu măsuri mici și s-a transmis apoi, ca un val, simultan cu creșterea respectivei «promoții». Proiectul noii legi dovedește preocupare pentru evitarea unor asemenea situații, prevăzîndu-se — pe de o parte — obligația includerii în planul de stat în mod distinct a articolelor pentru copii și — pe de altă parte — sancționîndu-se contravențional omisiunea de a emite comenzi pentru aprovizionarea cu mărfuri solicitate de cumpărători. Propun ca cercul organismelor centrale cu care Ministerul Comerțului Interior trebuie să colaboreze la elaborarea prevederilor planului de stat să cuprindă și Comisia națională de demografie.

În proiectul legii se prevăd numeroase reglementări atît în ce privește corectitudinea operațiunilor de vânzare, cît și modernizarea acestora. O importantă cale cu efect pozitiv imediat asupra celor două scopuri ar fi elaborarea unor prevederi clare privind obligațiile de informare a cumpărătorilor. Existența unor liste de prețuri și caracteristici afișate la loc vizibil, chiar reprezentări grafice, modele sau mostre n-ar face decît să edifice pe cumpărător de ce un produs are prețul pentru o calitate și nu pentru alta, cum, cît și ce poate să pretindă cumpărătorul. S-ar asigura astfel nu numai drepturile și interesele cumpărătorului, ci ar fi provocată și atragerea lui operativă la exercitarea rolului de control obștesc, în care ar trebui să fie cuprinși toți cetățenii.

Lila STOICESCU — gospodină

Cred că nu mă depărtez de sfera adevărilor banale dacă mărturisesc că în meseria noastră de ziariști satisfacția cea mai deplină ne-o dau nu cuvintele de laudă și aprecierile elogioase, nici — oameni sîntem! — criticile ascuțite (contrar afirmațiilor unora, nu considerăm masochismul drept o salutară metodă educativă), ci sentimentul că sîntem înțeleși, că ideile, punctele de vedere pentru care am militat și milităm găsesc ecou și aprobare în conștiința celor care ne citesc. Și, fără exces de vanitate, trebuie să recunoaștem că am avut și avem numeroase asemenea satisfacții, mai cu seamă în domeniul problemelor majore.

Cu toate acestea, mai există unele sectoare lăturalnice în care sîntem cîteodată confrunțați cu păreri și atitudini care te pot face să disperii (vremelnice, bineînțeles) cu privire la eficacitatea dialogului (în sensul larg al cuvîntului) nostru cu cititorii. E vorba, de pildă, de unele reacții pătimașe și anacronice în materie de muzică ușoară sau de sport, e vorba și de aprecierea unor filme de duzină. Știm foarte bine (rezultatele anchetelor noastre anuale stau măturie) că zdrobitoarea majoritate a cititorilor au o poziție tot mai avizată și mai exigentă față de producțiile care se perindă pe ecrane. Dar ce ne facem cu atît de numeroșii spectatori (printre care, cu toată părerea de rău, și unii cititori ai «Flacării»), topiți de emoție în fața unor penibile subproduse de tipul «Vagabondul» și «O floare și doi grădinari»? Iată, avem în față cîteva scrisori ale unor fanatici admiratori ai grădinarilor, ale unor oameni care nu vor să știe de nimeni și de nimic, peste care sutele de filme (bune) vizionate și sutele de cronici și articole pe teme cinematografice n-au lăsat, parcă, nici o urmă. «Este cel mai frumos film care a jucat pe ecranele noastre»; «Mai frumos ca acest film nu poate exista»; «Din suflet vă rog să-mi îndepliniți această dorință»; «Vă implor, ajutați-mă, faceți rost de fotografiile minunatelor Sanjay și Sadhana» etc., etc. E ușor de zîmbit în fața unor asemenea strigăte de amor cinematografic. Dar, dincolo de zîmbete și ironii, fenomenul există. După cum nu ne putem mulțumi doar să ridicăm din umeri cînd mai acum cîteva săptămîni o stradă din centrul Capitalei era literalmente inundată, ziua în amiaza mare, la o oră cînd oamenii ar trebui să fie la lucru, de sutele (sau miile) de admiratori ai neuitatului film «Mongolii», prezentat (dar aceasta, pare-se, nu deranja pe nimeni) într-o versiune ultrauzată și ultraciopîrțită din care nu se mai înțelegea nimic (deși, între noi fie vorba, față de «O floare și doi grădinari», «Mongolii» rămîne, totuși, o capodoperă). De ce se întîmplă asemenea lucruri? Iată o întrebare pe care am adresa-o nu numai sociologilor, ci tuturor oamenilor inteligenți și sensibili, interesați în cultivarea gustului artistic al publicului cititor. Am primi cu recunoștință scrisori conținînd opiniile cititorilor noștri și, eventual, sugestii privind îmbunătățirea activității noastre de educare estetică.

Pînă una-alta, nu vom satisface cererile filo-grădinarilor citați mai sus, pentru că nu putem acționa împotriva convingerilor noastre ferme, împotriva unei scări de valori în care credem. Din aceleași motive nu vom consacra «pagini», cum ne cere un cititor din Reșița, problemei O.Z.N.-urilor (mulțumindu-ne, cînd va fi cazul, să consemnăm eventualele elemente noi, care ar putea apărea în acest domeniu). Din păcate (sau din fericire?) deocamdată nu avem cunoștință de asemenea elemente; O.Z.N.-urile au fost la modă în presa de senzație a Occidentului acum vreo 10-12 ani, pe vremea rock-and-roll-ului și a celei de-a doua căsătorii a Brigittei Bardot. De atunci, s-a demodat și twistul iar B.B. a divorțat de mult și de-al treilea soț. Pînă și David Vincent (alături de amicii săi constituie într-un fel de societate «John Birch») pulverizează pe micile ecrane, în aceste săptămîni, ultimii «inveidârși...»

Nu există pădure fără uscături. Printre miile de cititori care folosesc serviciile rubricii «Cititori către cititori» se găsesc, pare-se, și unii care nu respectă «regulile jocului»: primesc (cu plăcere) ilustratele sau fotografiile trimise de alții, dar nu se simt obligați să răspundă în același fel. N-avem la dispoziție mijloace coercitive și, de aceea, ne mulțumim, așa cum ne solicită și cititorul Ion Minciuță din Tg. Jiu, să apelăm la cinstea celor (foarte puțini) care nu și-au onorat pînă acum obligațiile asumate.

Și, fiindcă tot am vorbit de respectarea regulilor jocului, am vrea să amintim studentului bucureștean care ne-a trimis o interesantă și în general judicioasă scrisoare că nu-i putem răspunde atîta timp cît (din timiditate?) ne roagă să nu-i dezvăluim numele. Cînd va reveni la sentimente mai bune vom fi gata să-i recomandăm și bibliografia necesară pentru lupta împotriva timidității.

TOT CE OMENESTE E POSIBIL

Text: I. NICOLAE
Fotografii: S. STEINER

Ne place, nu ne place, primăvara agricolă a lui 1972 e departe de a fi comodă. În toamnă și iarnă, ploi și zăpezi zgîrcite au împins pământul spre sărăcia de apă. Acum, la început de primăvară, călduri timpurii și mari înlesnesc evaporarea rezervelor de umezeală din țărini.

Știința ne dă posibilitatea să măsurăm cu exactitate temeinicia grijilor noastre. Să ne amintim câteva «unități de măsură»: în cursul întregii sale vegetații, unei plante de porumb îi sînt necesari, ca nouă aerul, mai bine de 200 de litri de apă; un kilogram de substanță vegetală uscată «pretinde» peste 300 kg de apă; iar un kilogram de boabe de grâu, porumb ori alte plante «bea», înainte de a ne intra în hambare și silozuri, peste 900 kg de apă. Dacă-i secetă, în fiecare zi un hectar de pământ pierde două-trei vagoane de apă.

Firește, la împrejurări speciale trebuie răspuns cu măsuri speciale. Pe de o parte, măsuri agrotehnice menite să păstreze umezeala pământului, atîta cît este; iar pe de altă parte, eforturi pentru irigarea unor suprafețe cît mai mari.

Dar alături de aceste preocupări speciale cei din agricultură se bat și cu întreaga multitudine de griji generale ale ofensivei agro-productivo-economice de primăvară: grăpatul, nivelatul, plivitul, fertilizarea și toate, toate celelalte.

La răscrucea, în timp, dintre sfîrșitul semănatului culturilor din prima epocă și începutul acutelor preocupări

Ziua bună se cunoaște de dimineață, iar recoltele după cum sînt pregătite și îngrijite.

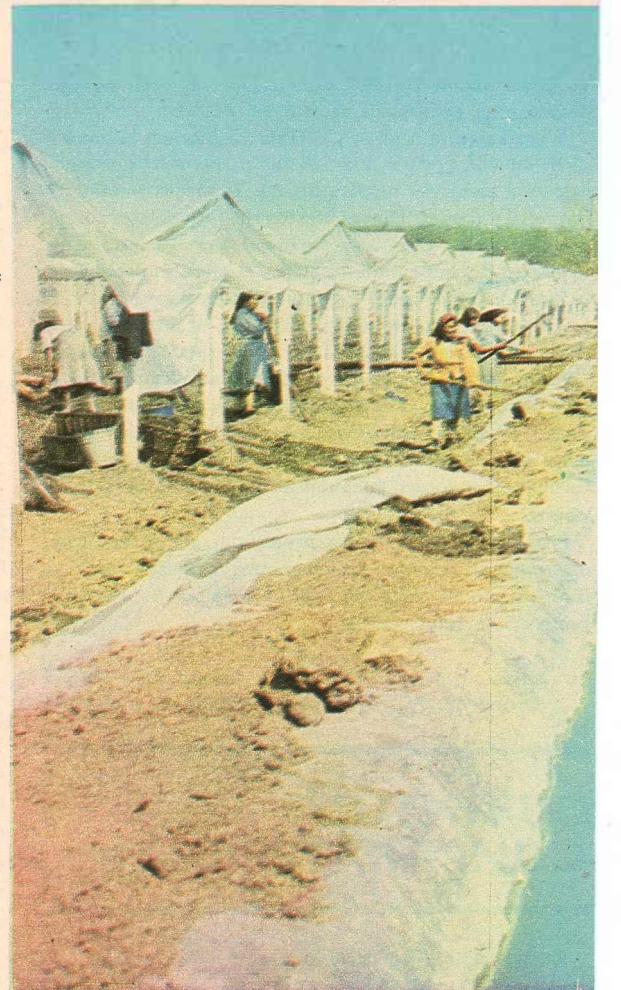
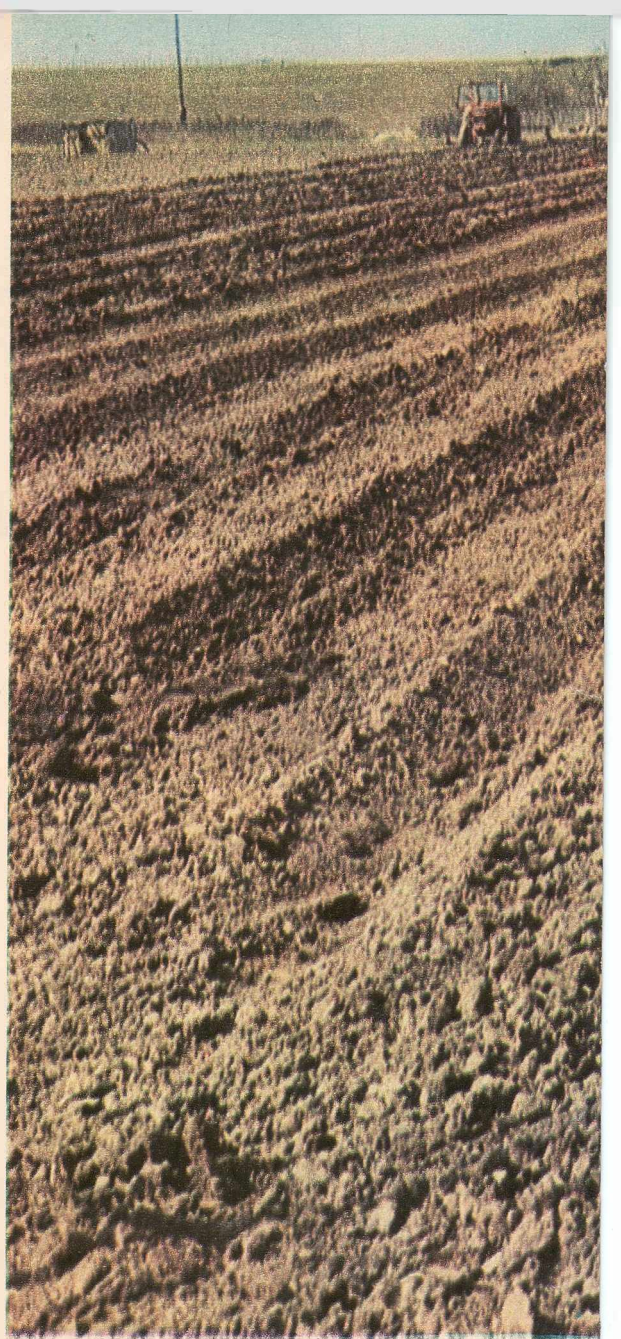
pentru soarta culturilor din a doua epocă, adică acum vreo zece zile, am stat de vorbă cu cîțiva dintre oamenii ogoarelor, cerîndu-le fiecăruia în parte răspunsuri la aceleași trei întrebări.

Însă, mai presus de răspunsurile lor particulare, s-a făcut simțit un mare răspuns colectiv, al unei mari conștiințe responsabile:

— Vom face tot ce omenește e posibil pentru ca și 1972 să ne dea o recoltă bogată!

- O realizare?
- Încă din 23 martie am terminal însămînțarea culturilor din prima epocă. Pentru asta am întrebuițat toate agregatele și n-am stat nici duminică.
- O grijă?
- Pregătirea, cu multă-multă atenție, a însămînțatului porumbului în cîmp.
- Un îndemn?
- Ultima bucățică de pământ pe care o avem să n-o lăsăm necultivată!

(Interlocutor: Constantin Gheorghe,
brigadier la cultura mare
C.A.P.-Mogoșoaia)

În pofida secetei...
(amenajări la C.A.P.-Mitreni).

— O realizare?
 — Pregătirile în vederea campaniei de irigații: pompele și motopompele sînt puse la punct; sistemul de desecare pe care l-am folosit cu rezultate excelente anul trecut (am fost cooperativă fruntașă pe județ la desecări) anul acesta e pregătit, dacă va fi nevoie, să ne facă serviciul invers: să ne irige ogoarele; în sfîrșit, ne-am reînstruit cadrele de motopompiști. La noi este un om care se ocupă în chip special de irigații și desecări.
 — O grijă?
 — Nu una, mai multe. Toate cele care decurg din fazele de vegetație următoare.
 — Un îndemn?
 — Cei care n-au făcut-o încă pînă acum să se aprovizioneze imediat cu conducte pentru irigații și să-și repare toate agregatele. Pe de altă parte, să se evite lucrările, discuirea în special, exagerate ale solului; vînturarea pămîntului ușurează evaporarea apei din el.

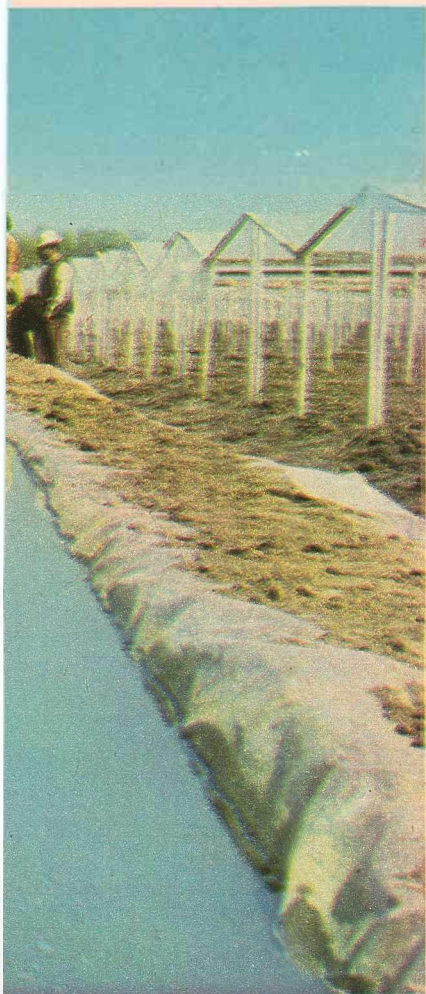
(Interlocutor: Mihai Gițu,
 ing. șef, C.A.P.-Mitreni —
 jud. Ilfov)

◀ Ultima ofensivă pentru terminarea lucrărilor din prima epocă.

Convorbire — vizavi de realizările de acum obținute — între profesioniști (ing. Gabriela Tabacu, șefa fermei legumicole, și ing. șef Mihai Gițu — C.A.P.-Mitreni) despre posibilitățile amenajării de noi suprafețe asigurate cu apă.

Prima zi din bătălia lucrărilor din epoca a doua.

„NICI O MASINA
SI NICI UN UTILAJ
SUB RANDAMENTUL
PLANIFICAT,
NICI UN MINUT
NELUCRAT“

inginerii de la ozana

de Cristache NICOLAE

Ozana. Pentru bucureșteni... «Ozana cea frumos curgătoare»... are rezonanță de sticlă și beton. Pe calea de altădată a mersului în buiestru, în noul și modernul cartier Titan, chiar în apropierea stației cu nume devenit simbol, a apărut un nou șantier: I.C.M.2, șant. 4 Titan (Ozana). Pentru trecătorii ce pleacă și vin zilnic prin apropierea perimetrului «Șantier», lucrările de dincolo de gardul de tablă și carton nu depășesc interesul comun oricărui alt șantier de construcții. Și totuși șantierul nu este unul obișnuit. E primul dintre cele multe care vor urma să folosească panourile prefabricate semifinisate și structurile cu cofraj metalic spațial. Prezența însă a reporterului prin aceste locuri are un caracter special: urmărește să afle care sînt aspectele privind valorificarea superioară a resurselor interne. Primul interlocutor este inginerul *George Iosub*, pe care îl rugăm să ne prezinte pe scurt în ce constă această nouă modalitate de construcție: «Structura blocurilor este din beton monolit, la care se adaugă cofrajul metalic spațial. Eficiența acestui cofraj constă în eliminarea consumului de material lemnos, a tencuielilor interioare (necesitînd doar o corectare a suprafețelor), în reducerea necesarului de muncă și în ritmul mult mai accelerat în care se lucrează (patruzeci de apartamente într-o lună). Tratamentul termic este asigurat prin centrala termică amenajată special în acest scop. Se elimină de asemenea procesele umide. Panourile vin direct montate cu timplăria și geamurile pe ele. În interior, singurele operațiuni la care se recurge sînt lipirea tapetului și montarea covorului PVC pe un strat mult subțiat datorită finisajului superior al planșelor».

— Ce îmbunătățiri se vor aduce acestor blocuri, menținîndu-se același preț de cost, cu alte cuvinte, ce măsuri s-au luat pentru o mai bună valorificare a resurselor interne ale întreprinderii?

— Pentru noi, constructorii, valorificarea superioară a rezervelor interne circumscrie o sferă de preocupări cît se poate de concretă și imediată: sporirea gradului de confort al apartamentelor oamenilor muncii. Conferința pe țară a cadrelor de conducere din întreprinderi și centrale industriale și de construcții, cuvîntarea ținută cu acest prilej de secretarul general al partidului au evidențiat o zonă extrem de cuprinzătoare în acest sens. Concret: unul din minusurile cele mai frecvent reclamate de populație la blocurile de pînă acum se referă la folosirea în băi a joourilor și pardoselilor de mozaic simplu. Joourile mai ales, pe lîngă faptul că erau foarte scumpe, necesitau o montare ane-

voasă și se deteriorau în timp foarte scurt. În prezent, prin construcția unei unități proprii de faianță s-a reușit nu numai eliminarea din interiorul camerelor de baie a joourilor, dar, mai mult, cu diferența de preț astfel obținută acoperim cheltuielile suplimentare în vederea înlocuirii mozaicului simplu cu gresie în două nuanțe. Pentru camerele de locuit intenționăm să folosim de aici înainte tapetul, element decorativ mult mai apreciat, ușor lavabil, și care nu depășește costul materialelor și manoperei de tencuire. Și pentru că ne aflăm la capitolul resurse interne, și pentru că folosirea integrală a timpului de lucru este una din componentele de bază ale acestor resurse, profit de prilejul ce mi se acordă pentru a menționa o stare ce tinde să devină alarmantă. Pur și simplu sîntem invadați de cetățenii care, în dorința de a cunoaște datele și înfățișarea viitoarelor locuințe, țin de vorbă lucrătorii sau, pătrunzînd pe șantier, conturbă de-a dreptul procesul de producție. Mie, dorința cumpărătorului de a-și cunoaște locuința pe care urmează să o cumpere mi se pare firească, de aceea cred că O.C.L.P.P. ar putea construi (din rezerve interne) cîte un apartament etalon din toate tipurile de construcții, pe care să le pună la dispoziția solicitanților.

POPII METALICI...

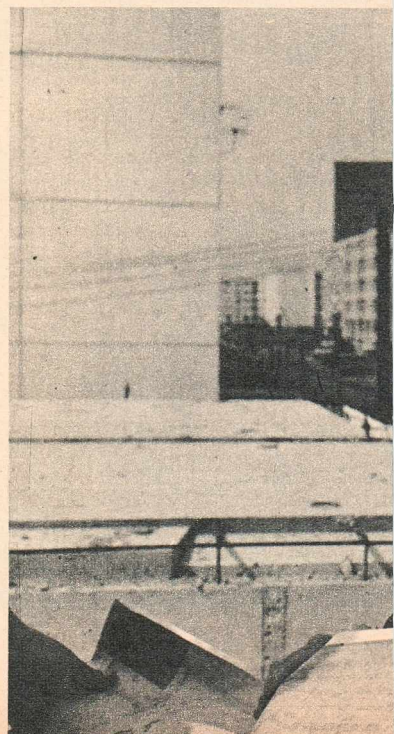
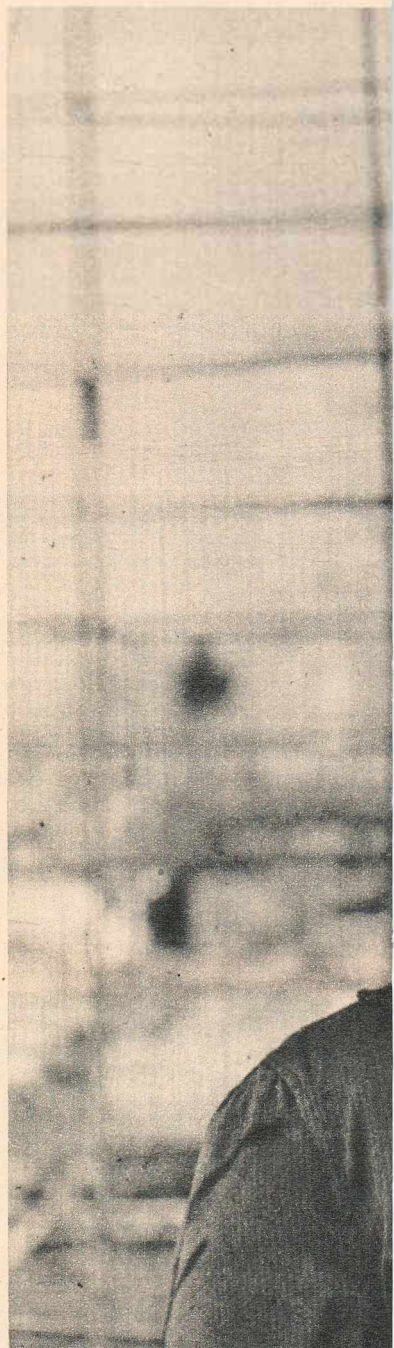
— Cînd am venit pe șantier, intră direct în subiect inginerul *Virgil Dumitrașcu*, am remarcat consumul exagerat de material lemnos folosit ca eșafodaj la turnarea plăcilor înalte. Sînt așa-numiții popi de susținere care, la lucrările obișnuite (de joasă înălțime), fuseseră de mult înlocuiți cu popii metalici. Aceștia din urmă prezintă avantajul atît al unor costuri reduse, cît și al unei siguranțe sporite în ceea ce privește stabilitatea și orizontalitatea cofrajului. În plus, ei pot fi folosiți pe termen nelimitat la lucrări de același gen și reduc necesarul de forță de muncă pînă la 30 la sută. Hala de reparații și utilaje ale cărei lucrări le conduc este complet prefabricată, prezintă deci un procent ridicat de industrializare, și cu toate acestea întîmpinăm încă destule greutăți în folosirea optimă și integrală a timpului de muncă, în folosirea utilajelor și a echipelor de montori. Perturbările sînt generate în majoritatea cazurilor de aprovizionarea neritimică cu unele produse indispensabile cum ar fi: cărămida, material termoizolant pentru terase, beton celular autoclavizat, polistiren, etc., situație din care cauză nu putem ataca o serie de lucrări strict necesare. Dar la fel de importantă mi se pare rezolvarea problemei transporturilor. În prezent, folo-

sim stîlpi prefabricați și grinzi prefabricate (de lungime mică și mijlocie), produse de fabrica «Granitul» din București, dar piurile le aducem de la Roman, iar grinzile lungi de la Călărași. Uneori aceste transporturi se ridică pînă la a treia parte din costul elementului prefabricat. Întîrzierea transporturilor atrage după sine întreruperi în fluxul tehnologic, aglomerarea unor lucrări și implicit folosirea nerațională a utilajelor și a echipelor de muncitori, scăderea calității lucrărilor. Întreprinderile din zona Capitalei ar trebui să analizeze posibilitatea lărgirii sortimentelor de prefabricate.

E NECESARĂ POLICALIFICAREA

Utilizarea mijloacelor moderne de construcție implică drept consecință logică reducerea necesarului de forță de muncă, dar și o mai rațională specializare a acesteia, o sporire a gradului ei de calificare. Apare nevoia de noi meserii în timp ce importanța altora se diminuează. Se creează deci pe de o parte un surplus de forță de muncă, iar pe de altă parte o acută nevoie de specialiști în alte compartimente și planuri productive. Fenomen specific unei producții moderne, prin extensie, el poate fi considerat valabil la scara întregii economii naționale. În ce fel sînt folosite, în aceste condiții, resursele interne de forță de muncă ale întreprinderii? La această întrebare răspunde inginerul șef al șantierului, tovarășul *Radu Ișbășescu*.

— În prezent am generalizat lucrul în două schimburi și, pentru viitor, intenționăm să introducem sistemul schimbului trei care rezolvă un posibil surplus de forță de muncă, dar pe care în prezent îl prevedem îndeosebi pentru accelerarea ritmului lucrărilor și o mai bună folosire a utilajelor. Este adevărat că față de volumul mare de lucrări pentru unele meserii și mai ales în anumite perioade ducem lipsă de brațe de muncă, în special dulgheri, fierari, betoniști, zidari. Ca să se poată acoperi și aceste sectoare deficitare s-au inițiat cursuri de ridicare a calificării și de policalificare cu meserii înrudite, care s-au dovedit a fi deosebit de eficiente. De exemplu: dulgherii se reprofilează și pe lucrări de armătură, lucrări de schelă, montări de timplărie etc.; mozaicarul se reciclează în montări faianță, montări de prefabricate și altele. Pe de altă parte urmărim creșterea randamentului fiecărui muncitor în parte printr-o mai bună organizare a locului de muncă și a echipelor de montori. În acest sens am organizat munca pe echipe complexe de montori alcătuite din cîte 18 muncitori de diverse specialități ca: montori, sudori, fierari, betoniști și izola-

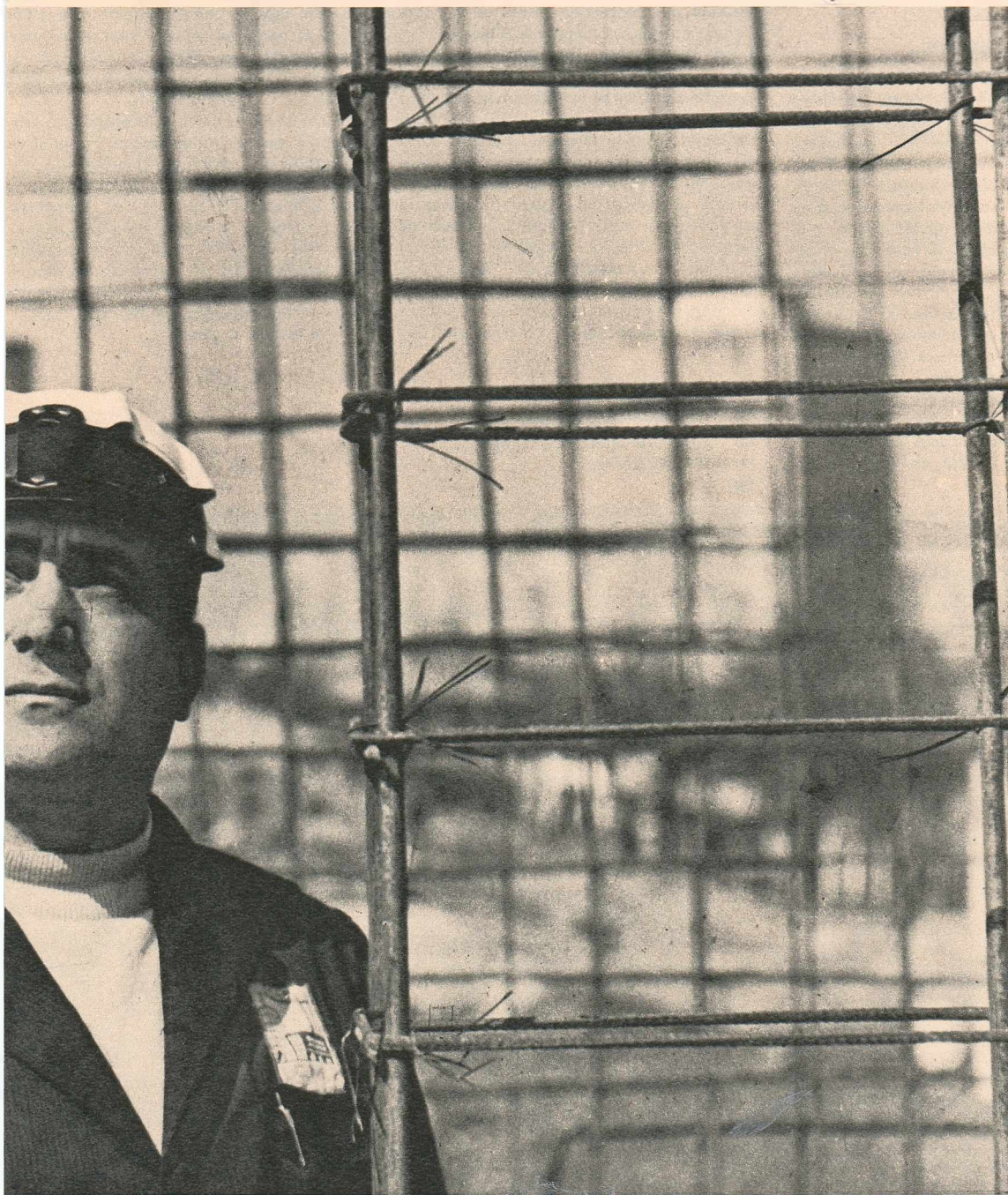
tori. Astfel, ritmul de montaj, când fabrica furnizoare va începe să lucreze la parametrii proiectați, urmează a atinge șase apartamente pe zi.

RANDAMENT, CALITATE, PRODUCTIVITATE

— Ridicarea calificării fiecărui muncitor, continuă ideea inginerul Dan Constantinescu, se răsfringe în planul imediat al calității lucrărilor date în folosință, al productivității muncii și al parametrilor tehnici realizați,

dar și într-un plan prospectiv care vizează asimilarea celor mai moderne mijloace și metode tehnologice. Într-un viitor apropiat nu vom mai folosi decît metoda în flux sau în lanț — cea mai avansată pentru reducerea timpului de execuție. Noul sistem pe care îl aplicăm reduce aproape la zero consumul materialelor tradiționale, cărămida, betonul, mortarul, și în consecință orice pierdere specifică șantierelor se anulează de la sine. În locul cartonului și polistirenului expandat, de aici încolo vor fi folosite, pentru prima oară, materiale plastice izolatoare de genul

«Un apartament etalon din toate tipurile de construcții la dispoziția solicitanților».

bandă compresibilă din poliuretan, folii de neofren etc. Ritmul de lucru devine mult mai intens prin eliminarea perioadelor de stagnări necesare întăririi betoanelor, cofrărilor și decofrărilor. Se reduc, de asemenea, iar unele operațiuni sînt chiar eliminate, perioadele necesare lucrărilor de finisaj, tencuielilor, turnării mozaicului sau zugrăvelii, ca și muncile de zidărie sau vopsitorie. Valorificarea superioară a factorului uman înseamnă precizie, lucru la milimetru, ceea ce în construcție e sinonim cu arta. Ca să dau numai un exemplu, metoda de pozare a panourilor constă în introducerea în infrastructură și apoi în fiecare panou a unor buloane de reglaj pe care se așază absolut exact la distanța stabilită și la cota din proiect celelalte panouri. Poziționarea corectă a panourilor în plan vertical se reali-

(Continuare în pag. 12)

«Valorificarea superioară a factorului uman înseamnă precizie, lucru la milimetru, ceea ce în construcții e sinonim cu arta».

sala pașilor pierduți

de Sergiu ANDON

copilul mortului de-alături

Prima grijă le-a fost să se descotorosească de cadavru. Așa zice țîrgul. Pardon — municipiul! Gazda susține că nu, musafirul nocturn nu murise, era doar în comă, iar de săvîrșit s-a săvîrșit pe targă. Mă rog, nu mai are nici o importanță, din moment ce respectivul a avut acest ghinion fantastic, de care se teme orice soț adulterin o dată cu vîrsta la care praștiile arterelor devin mai rigide. Pentru că, orice s-ar spune, trebuie să te pască o mare doză de nenoroc, ca să plătești infidelitatea conjugală atît de scump. Trebuie să fii persecutat de soartă, pentru ca Amor să tragă în pieptul tău cu săgeți aducătoare de infarct. De embolie. De stop cardiac.

Așa cum s-a întîmplat atunci, acolo, la ora 22,55, în municipiul B. cu cetățeanul — să-i zicem — Cadabas.

Șocantă, traumatizantă și penibilă întîmplare. Părțile au încercat, fiecare cum a putut, să depășească vitregia momentului, să repare aparențele, să respecte taina drumului pe corabia de plumb, să salveze reputația căpitanului ei și legea inegalabilului moment în care, fiecare, o dată pe viață, are dreptul să fie demn. Neîntinat.

Dar corabia de plumb s-a afundat în pămînt, căpitanul singuratic a reintrat pe alte căi în circuitul materiei iar oamenii, oamenii rămași, oamenii mici, au reînceput disputele lor lipsite de respect. Cele ce mai ieri erau încă un secret, un mare secret și o delicată jenă, deveneau dintr-o dată argumente fericite la praznicul unor foarte concrete revendicări. Veneratul de ieri a căpătat un nume nou — defunctul — și a fost chemat la bara disputelor să răspundă pentru mărețiile și slăbiciunile inimii lui, zburdalnice dar dereglate, să dovedească, să plătească, să... mărturisească.

Să mărturisească, printre altele, că avea un copil. Un al treilea copil. Din flori.

Desigur, copilul n-are nici o vină, nici că va fi împins la masa unei moșteniri ce se vrea neștirbită, nici că dreptul lui omenesc de a purta numele unui tată este reclamat cu o întîrziere de trei ani. Nu despre ce i se cuvine și cui seamănă vom discuta, ci despre hărțuiala aceasta stîrnită după ce lucrurile se liniștiseră. Despre năravul străvechi al unor oameni de a-și disputa o dată cu scutul și blazonul cavalerului și rația de ovăz a calului pierit. Evident că nu avem argumente în limbajul discuțiilor pur economice și pur succesorale; e dificil să recomanzi nostalgia în loc de *sulă pentru cota-parte și respectul în locul pensiei de întreținere*. Dar voi, oamenilor pragmatici, lucizi, cu picioarele pe pămînt, voi cei care știți să vă urmăriți cu atîta îndrjire interesele, peste luni și ani, peste termene de prescripție, peste văduve și orfani, voi de ce nu rezolvați toate aceste dosare, pire, creanțe, toate aceste probleme esențiale pentru nemurirea voastră, la timp?

Uite că nu excludem ca între fostul director al O.C.L.-Alimentara și fosta lui subalternă, vînzătoare de la autoservire, să fi existat o pasiune mai aprinsă. Nici nu insinuăm că acel copil ar fi apărut acum 4-5 ani ca un subiect de șantaj. Ba nu discutăm nici măcar capacitatea unei atît de îndelungate duble existențe a marelui absent de la proces. Dar nu putem să nu întrebăm: cu ce obraz se revendică acum statutul oficial al unui adulter? Dacă a fost o mare și îndelungată pasiune, pentru ce nu a fost rezolvată atîția ani cu franchețea ce trebuie să însoțească oricare mare pasiune? Pentru ce *dînsa* nu l-a legat pe iubit de piciorul patului, de ce nu l-a dat pe ușă afară, de ce nu s-au părut rivalele între ele atunci cînd șeful nu era încă sub larbă? Oameni buni, de ce spălați rufe pe morminte?

Mai vin la proces și orășeni onorabili, vecini și colegi, rude și prieteni, fiecare cu traista lui de amintiri și indiscreții, de văzut, de auzit, de tras cu ochiul, de tras cu urezhea. Ei știu cum e casa, ei știu cum e cu masa, cu pachetele, cu banii, cu vizitele, cu bărbații, cu nevôile, cu frații. Știu și știau. Știau și tăceau. Pentru că la judecată au existat probe iar dacă au existat probe înseamnă că «vizitele» au fost observate, relațiile — comentate, că cei doi n-au trăit sub același acoperămînt, ci sub privirile întregului oraș. Prestigiul și aparențele erau o convenție. Deci martorii de astăzi, dacă nu vorbeau, totuși sușoteau. Delicatețea lor ținea pînă la crăpăturile jaluzelelor...

Așadar, dacă tot s-a sușotit și dacă tot ne punem probleme de moralitate, dacă nu severă cel puțin fără echivocuri, să-i întrebăm și pe spectatorii situației astăzi dovedite, dacă dînșii au mișcat măcar un deget pentru limpezirea bărbătească a situației... Nu acum, ci atunci cînd toate personajele erau pe scenă!

cu beteală

Totul a pornit de la o piftie. De la o piftie nenorocită de curcan. Individul, că amic nu-l pot numi, cu toate că mi-i vecin, s-a prezentat la mine într-o dimineață duminicală — când mă știa singur și lipsit de apărare — cu perfidul preparat curcanaceu ambalat ca pentru export și împodobit cu o șevalieră din beteală ca un ginere tomnatic ajuns pe eșafodul eșniciei. «Am venit la matala cu chestia asta — mi se adresa el mios — fiindcă, drept să-ți spun, niciodată nu o măninc cu plăcere. Simt că-i lipsește ceva. Am încercat c-o votcă, c-o țuică, c-un vin. Geaba! Nu merge și pace!» Desfac eu funda, dau ambalajul jos și ce credeți: un platoaș, abia scos din frigider, în care stătea întins un cristal de piftie cu două fileuri de piept de curcănel (sau curcuță, cine știe?) că-ți venea să-i faci o fotografie cu care să ai asigurat premiul I la concursul Flacării. «Tinere — i-am răspuns eu doct — asta-i marfă subțire și-i fi, cum se întâmplă ades, mai rudimentar la olfactiv». «Așa-i» — biți el din cap smerit. «Așa că — continuai eu expunerea cu demonstrație concretă — când o pui pe masă îi alături puțin hrean ras proaspăt și dai pe gît înainte o spumă de drojdie rece, noroc! și începi plescăitul piftiei».

Ce să vă mai povestesc. După vreo două cinzeci de spumă, piftia dispăruse înghițită, aproape în întregime, de nefericitul meu vecin, care, după ce-mi mărturisise că eu sînt singurul om ce am reușit să-i redau încrederea în piftii, începu să mă aproponteze delicat că niciodată în viață n-a fost mai hămesit. «Uite, fiule — i-am zis eu măgulit de succesul repurtat — am eu ceva care ar putea să te mai dreață și merge perfect după astă regină a piftiilor». Și pusu-i-am hulpavului în față un castronaș care cuprindea vreo sută de grame de telemca, lăiată artistic, înzemuțată cu un sos preparat dintr-un gălbenuş de ou hert tare amestecat cu puțin muștar și frecat cu una, două linguri de smîntînă. Toată nenorocirea asta cuprindea și cozile de la vreo șase fire de ceapă verde cumpărate la derizoriul preț de 25 de bani coada — combinația servită era doar puțin condimentată cu piper și sare și reprezenta una din ultimele mele invenții culinare pe care încă nu o brevetasem. Aflați că clămpăul a înghițit-o și pe asta abia atingîndu-se de o feliuță de piine, dar dînd în schimb pe gît încă doi deți de spumă. «Grozav, dom'le — îngăimă el în timp ce se ștergea la gură — nici n-ai idee ce poftă de mîncare mi-a deschis chestia asta». Nostimul musafir mi-a vaporizat în minutele următoare o sălățiță din file de hering cu cartofiori fierți și ceapă, îmbrăcată ca de concert într-o robă de maioneză picantă, după care l-a apucat iar la lingurică de foame. Puteam să stau nepăsător la lacrămile lui? L-am lăsat să-și clătească gura cu restul de spumică de drojdie în timp ce eu i-am pregătit vreo patru felii de ceafă afumată, trase pe grătar, așezate bucată cu bucată pe cîte o felie subțire de piine albă, crocată într-o tigaie cu unt și împodobite fierbinți cu niște olandă rasă.

Trecuseră vreo 4 ceasuri de cînd îl aveam în casă pe vecinul purtător de piftie, cînd acesta, terminînd ultimul duminic, mi se adresa cu subînțeles: «Bună fu piftia, dom'le! Au mers și mizilicurile și spumița matala, dar s-a făcut ora mesei și-mi arde stomacul de ce poftă de mîncare am».

Mărturisesc că individul, că amic nu-l puteam numi, m-a făcut să mă simt slab tocmai în ceea ce mă considerasem pînă atunci tare. I-am dat un pol să-și cumpere parizer. De atunci mă vorbește în tot orașul că l-am lăsat flămînd și din această pricină alung din casa mea pe cei ce vor să-mi ceară consultații legate cu beteală. Și mai ales cînd spun că nu le priește piftia de curcan.

P.P. NAȘU

inginerii de la ozana

zează prin mișcarea piulițelor acestor buloane. După executarea lucrărilor de subturnări de beton, la pereții și planselele unui nivel, și după montarea panourilor de planșeu la nivelul imediat următor, pentru a se anula efectele negative ale contracțiilor betonului se execută lansarea (coborîrea) nivelului prin slăbirea piulițelor de calaj, ceea ce dă posibilitatea realizării unui contact intim între panou și beton, după care se execută lucrările de monolitizare și sudare a nodurilor antiseismice.

NU CA ÎN TEORIE...

Lucian Gherman este poate cel mai tîrnîr inginer de pe șantier. Începutul activității sale practice, productive, coincide cu brazda inaugurală delimitînd un nou perimetru urban smuls mahalalei bucureștene. Treptele timpului se citesc în noduri de schelă. Bănuindu-i ochiul limpede, l-am rugat să ne împărtășească primele impresii despre modul în care sînt mobilizate resursele materiale și umane în vederea unei eficiențe maxime a muncii în cadrul șantierului.

— Nu e ca în teorie, a ținut să sublinieze de la început. E și mai frumos dar e și mai urît. E mai frumos pentru că totul este adevărat, există, se întâmplă... Și e mai urît pentru că multe adevăruri simple sînt uitate. Teoretic vorbind, resursele interne sînt inepuizabile, indiferent dacă ne referim la cele materiale sau umane, ele fiind premisă

și consecință ale oricărui progres. Practic, ele se înfățișează astfel: în privința organizării șantierului, de pildă, orice teorie elementară de construcție spune că mai întîi trebuie amenajate obiectivele edilitare, adică drumurile de acces, alimentarea cu apă etc. Am observat că uneori acest principiu se neglijează, pentru ca ulterior să se revină dar cu pagube materiale inutile și eforturi mai înainte ușor de prevenit. Betonul nu se toarnă ritmic din cauza nelivrării lui la timp. Se creează astfel goluri de producție, urmate de munca în asalt; sosit apoi în cantități prea mari betonul își pierde pe parcurs calitățile, se înregistrează pierderi și lucrări necorespunzătoare. Organizarea schimbului de noapte nu e suficient de bine coordonată pentru ca munca să se desfășoare ritmic în toate sectoarele de activitate. Dar

cele mai multe defecțiuni provin de la proiectant. Printre cele mai recente amintesc poziționarea greșită a buloanelor și mustăților din centura infrastructurii, care acum necesită spargerea centurii superioare pentru re poziționarea corectă a buloanelor și mustăților, după ce modificările de proiect au întîrziat exagerat de mult.

În condițiile tehnizării continue a proceselor și operațiunilor care au loc în sfera șantierelor de construcții, pierderile materiale se diminuează pînă devin neînsemnate; vor continua, desigur, să se cerceteze mai departe posibilitățile de a se găsi noi înlocuitori mai ieftini, mai ușor de realizat, mai rezistenți, dar domeniul care va rămîne veșnic perfectibil, sursă statornică de creativitate și autodepășire, rămîne omul, capacitatea sa de a se organiza.

«Cînd am venit pe șantier, am remarcat consumul exagerat de material lemnos».

CONCURSUL
"CEA MAI
FRUMOASĂ
FOTOGRAFIE"

Fotografia
aleasă Nr. _____

Numele, prenumele și adresa
cititorului

concurusul nostru cea mai frumoasă FOTOGRAFIE

5

6

7

8

- 5) N-aveti o bicicletă in plus?...
Gh. LĂZĂROIU — Sibiu
- 6) Ioana din Borsa.
Victor MIHIS — Baia Mare
- 7) Prima zi cu soare...
Ing. Roman CONSTANTIN
București

- 8) Belsugul iernii.
Natalia COLOCOLNICOV
Brasov

MIZA RATIFICĂRII

Confruntări pe o temă majoră în arena politică vest-germană

de Silviu BRUCAN

Republica Federală a Germaniei se află oare la o răscruce? — iată întrebarea pe care și-o pun observatorii politici. Opoziția virulentă pe care o afirmă în ultima vreme partidul creștin-democrat față de guvernul de coaliție social-democrat-liberal condus de cancelarul Brandt, constituirea unui «cabinet-fantomă» creștin-democrat și declanșarea unui adevărat război al nervilor în legătură cu ratificarea tratatelor cu U.R.S.S. și Polonia, toate acestea au creat la Bonn un moment de maximă încordare, iar în țară o stare de «malaise» — cum o numește presa franceză — care ridică probleme cruciale cu privire la orientarea viitoare a republicii federale.

Guvernul Brandt a marcat sfârșitul unei ere în politica vest-germană, al unei ere în care spectaculoasa dezvoltare economică denumită «miracol» a fost însoțită de o stabilitate politică asigurată de hegemonia necontestată a partidului creștin-democrat, iar ulterior de alianța acestuia cu liberalii și apoi de «marea coaliție» cu social-democrații. De-a lungul a două decenii creștin-democrații s-au obișnuit atât de mult cu ideea că lor le revine sarcina de a guverna țara, încât, în momentul în care s-a instalat la putere guvernul Brandt și ei au rămas în opoziție, liderii creștin-democrați nici nu aveau birouri de lucru în capitală și partidul s-a văzut nevoit să construiască un sediu în acest scop. Dacă la ultimele alegeri din toamna anului 1969, social-democrații au cucerit 22 de locuri în plus ajungând la 224 de deputați în Bundestag și apărând ca principali cîștigători, nu este mai puțin adevărat că creștin-democrații și-au păstrat 242 de locuri și au rămas cu acel complex de «partid majoritar» care explică, poate mai bine decît toate calculele politice, psihologia agresivă a comportării lor actuale.

Pentru a putea guverna cu o majoritate în Bundestag, cancelarul Brandt a încheiat alianța cu liberalii, dar sistemul politic vest-german cu pragul de 5% din voturi cerut unui partid pentru a pătrunde în parlament a ajuns să semene — poate mai puțin adevărat decît în conținut — cu cel britanic, în care două mari partide ocupă practic întreaga scenă politică. Dacă un asemenea sistem are avantajul că asigură o anumită stabilitate «în timpuri normale», în schimb confruntarea permanentă în care cele două partide sînt împinse de logica luptei politice face ca accentul conflictului politic să cadă pe tactică și hărțuială și să dobîndească tocmai de aceea o ascuțime și violență specială.

CONJUNCTURA ECONOMICĂ ȘI OSTPOLITIK

Să analizăm deci, cu aceste două premise în gînd — complexul de «partid majoritar» și confruntarea silită

impusă de sistemul politic — evenimentele care se desfășoară în prezent în Republica Federală a Germaniei.

Sub raportul conjuncturii economice, Germania occidentală trece prin dificultățile caracteristice tuturor țărilor vest-europene, deși proporțiile și gradul acestor dificultăți apar mai puțin acute. Inflația bîntuie cu putere, costul vieții fiind cu peste 5% mai ridicat decît în anul trecut, dar șomajul este doar de 0,8%, situație diferită de cea din Anglia sau Italia, unde se înregistrează peste un milion de șomeri.

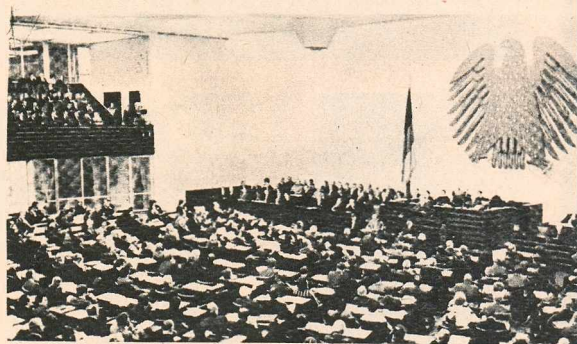
Faptul că în primele luni ale anului comenzile pentru industria de bază au crescut cu 11% și că producția industrială s-a ridicat cu 4% a permis ministrului economiei, Schiller, să declare că nu va fi recesiune — așa cum pronosticau unii economiști — și să renunțe la bugetul extraordinar pregătit pentru o asemenea eventualitate.

De altfel, chiar dacă necesitatea unor reforme social-economice este tot atât de imperioasă ca și în celelalte țări vest-europene, problema ca atare nu poate constitui subiect de conflict politic între cele două partide pentru simplul motiv că guvernul Brandt a renunțat chiar și la reformele promise în campania electorală și și-a axat tactica politică aproape exclusiv pe curajoasa sa deschidere spre Est — *Ostpolitik*.

Oricum, creștin-democrații nu pot prezenta o alternativă la politica economică și financiară a guvernului care s-a străduit să combată inflația și perspectiva unei recesiuni cu mijloace și rețete folosite în prezent în mai toate țările vest-europene.

Este fapt că în acești ani Republica Federală a Germaniei s-a impus ca principală putere economică și financiară în cadrul Pieței comune, iar reevaluarea în sus a mărcii vest-germane n-a făcut decît să consolideze această realitate. Se poate merge și mai departe pe această linie și afirma că puterea economică și financiară au constituit terenul de pe care a decolat politica de inițiativă și independență pe plan extern a cancelarului Brandt.

Numai că atunci cînd liderii creștin-democrați lansau

Parlamentul federal în timpul primei dezbateri privind ratificarea tratatelor cu U.R.S.S. și Polonia.

formula că «R.F.G. nu mai poate fi multă vreme un uriaș economic și un pitic politic», ei se gîndeau desigur — ca și orice om politic — că sarcina de a redresa lucrurile le va reveni lor. Iar acum le vine foarte greu să se consoleze cu ideea că acte de asemenea importanță cardinală pentru destinul poporului vest-german, cum sînt tratatele cu U.R.S.S. și Polonia, au fost încheiate de un guvern și un cancelar social-democrat. Nimic nu trădează mai pregnant această stare de spirit decît afirmația lui Barzel, șeful creștin-democraților, că dacă ar răsturna guvernul și ar veni la putere, ar renegocia cele două tratate pentru a obține «condiții mai bune».

DOUĂ MOMENTE CRITICE

Deși dimensiunea problemei ratificării tratatelor depășește cu mult granițele vest-germane și afectează întreg cursul politic pe continentul european, accentul cade în mod practic pe o chestiune de aritmetică parlamentară.

În repartitia forțelor din Bundestag, camera inferioară a parlamentului, căreia îi revine, conform Constituției, sarcina ratificării — punctajul indică 249 deputați social-democrați și liberali și 246 deputați creștin-democrați. Majoritatea de care dispunea guvernul a fost redusă prin dezertarea recentă a deputatului social-democrat Herbert Hupka și prin declarația unui deputat liberal, baronul von Kuhmann-Stumm, că va vota împotriva ratificării.

Un element în plus îl constituie poziția Bundesratului, camera care reunește pe reprezentanții landurilor. Deși votul acestei camere nu este decisiv, în cazul în care ea își menține opoziția, votul în Bundestag va fi

Demonstrație a tineretului din Köln în favoarea ratificării tratatelor și împotriva reinvierii fascismului.

Aspect din tribuna Bundestagului în timpul discutării tratatelor. Se remarcă preponderența generației tinere, preocupată de asigurarea unui climat de dezvoltare pașnică.

valabil numai dacă se realizează majoritatea absolută — adică 249 de voci.

Aceasta este situația în termeni de aritmetică politică, dar este evident că în ultimă instanță aritmetica va exprima fronturile politice mult mai complexe care se vor delimita în ziua votului.

Primul moment critic îl vor constitui alegerile din 23 aprilie din landul Baden-Württemberg, în care — potrivit observatorilor politici — miza principală o constituie poziția partidului liberal. Întrucât în acest land creștin-democrații au obținut de regulă majorități compacte iar partidul neonazist a decis să nu se prezinte la alegeri tocmai pentru a înlesni victoria creștin-democraților, există teama că un insucces al liberalilor sub cele 5% reclamate pentru reprezentare în parlamentul regional ar putea produce noi defecțiuni în sinul acestui partid. Într-un asemenea caz, opoziția ar putea încerca soliditatea majorității la 27 aprilie, când va avea loc votul privind bugetul. Experții se arată sceptici în privința succesului unei asemenea tactici, deoarece — potrivit Constituției — un vot de neîncredere în guvern este valabil numai dacă o majoritate parlamentară s-a pus de acord în prealabil asupra persoanei viitorului cancelar. Or, comentatorii sînt de acord că Barzel nu intrunește sufragii unanime nici în propriul partid.

Preocuparea de a evita un vot negativ pe chestiunea tratatelor se impune pe măsură ce se apropie momentul decisiv al ratificării — 5 mai — ca expresie a dificultății crescînde în care se află liderii creștin-democrați în fața consecințelor interne și externe ale liniei pe care s-au angajat. Vizita lui Rainer Barzel la Paris i-a arătat cît de judicios este avertismentul că o respingere a tratatelor ar duce la o izolare politică a Republicii Federale a Germaniei nu numai față de Răsărit dar și față de Apus. Alfred Grosser arăta în «Le Monde» că reinvierea anticomunismului și manifestările maccarthiste, care însoțesc campania împotriva ratificării tratatelor, merg împotriva curentului din țările vest-europene și a destinderii în Europa și că partidele politice de la Bonn nu trebuie să uite că C.E.E. reclamă «un climat politic comun».

După vizita la Paris, ziarele au început să scrie că dl. Barzel «se străduiește să găsească o procedură prin care tratatele să fie puse în frigider fără a se pronunța asupra lor într-un mod definitiv». Această căutare trădează mai curînd încurcătura politică în care se găsește liderul creștin-democrat decît ingeniozitatea tactică. Cum și cît timp poți «să pui în frigider» niște acte diplomatice atît de presant cerute de întreaga evoluție politică și diplomatică din Europa?

Nici pe plan intern lucrurile nu par atît de simple, deoarece este greu de prevăzut cum s-ar solda pentru creștin-democrați niște alegeri anticipate în care partidul social-democrat al lui Brandt ar avea în mînă atuurile unei ofensive politice cu obiective bine determinate. Ce alternativă politică ar putea oferi creștin-democrații? Nu întîmplător liderul social-creștin bavarez, Franz Josef Strauss, care s-a dovedit violent în limbaj dar precaut în fapte, s-a pronunțat împotriva alegerilor anticipate.

Pe scurt, dacă este adevărat că răstimpul pînă la ratificare constituie o perioadă de grea încercare pentru guvernul cancelarului Brandt, problema nu este deloc mai ușoară pentru creștin-democrați și pentru Rainer Barzel, care i-a angajat pe o asemenea linie plină de riscuri și necunoscute, între care se înscrie desigur și poziția «diferit nuanțată» a lui Schröder și a altor conducători ai partidului. Întreg acest proces de clarificări și deplasări politice se află acum sub presiunea puternicei campanii populare în favoarea ratificării tratatelor, în care se angajează din ce în ce mai combativ organizațiile sindicale, mișcările de tînet, reprezentanții de seamă ai intelectualității, toate forțele sociale care-și dau seama că este în joc nu numai dezvoltarea pașnică a Republicii Federale a Germaniei, ci și cauza destinderii și securității europene.

misteriosul mister hughes (I)

De cîtva timp presa occidentală face un nemaipomenit tapaj în jurul unui fals editorial care îl privește pe multimiliardarul Howard Hughes, omul cel mai bogat din lume, atotputernicul dar invizibilul proprietar (între multe altele) al orașului-cazinou Las Vegas, pe care nimeni nu l-a mai văzut la față de cînd a hotărît să-l concureze cu puterea sa pe însuși Dumnezeu. În ultimii ani, existența lui fizică pe acest pămînt nu s-a mai făcut simțită decît printr-o voce care vine de undeva, nu se știe exact de unde, pentru a da ordine scurte ori de cîte ori se pune la cale vreo tranzacție sau vreo spectaculoasă lovitură financiară în domeniul care îl interesează.

Personajul este, cu adevărat, fabulos. Biografia lui, scrisă de un anume Clifford Irving, trebuia să devină pentru editura americană McGraw-Hill cea mai mare afacere de comercializare a cărții. Ea a devenit cea mai mare escrocherie a anului.

Editura pretinde că i-ar fi plătit lui Hughes «micuța» sumă de 650 000 de dolari pentru concesiunea drepturilor de tipărire și difuzare și, totodată, că ar fi achitat un onorariu copios autorului ei, care pretinde că l-ar fi văzut și ar fi stat de vorbă cu «invizibilul» de cel puțin o sută de ori în ultimii ani.

Reproducerea unor fragmente în «avanpremieră» de către revista «Life» i-a și adus lui McGraw-Hill un milion de dolari. Dar imediat după darea la iveală a escrocheriei, editura a fost nevoită să restituie banii, iar banca elvețiană care a achitat cecul în favoarea lui Hughes — încasat de Edith Irving, soția autorului — a început să-și revendice paguba.

Totul s-a năruit din pricina contestării autenticității «operei» și a dezmințirii că ar fi încasat drepturile ce i se cuveneau de către însuși marele invizibil. Evident, pentru el nu putea fi vorba de pierderea unui «fleac» de 650 000 de dolari, ci de atentatul moral la sacralitatea persoanei sale, dezvăluită într-o carte la a cărei elaborare n-a participat niciodată. Atunci, cine era acel Howard Hughes cu care Irving se întreținuse de o sută de ori? Nu se știe. Probabil, vreun individ din clanul secret al potentatului, care, luînd înfățișarea stăpînului său, a visat la un strop de glorie din umbră.

În fond, ce lucruri senzaționale ar mai fi putut dezvălui această biografie cînd datele esențiale asupra vieții celui mai bogat om din lume se cunosc? Amănunte. În primul rînd, justificarea dispariției sale, pe care psihologii au pus-o pe seama «omofobiei» potentatului și a «secretomaniei» sale. În realitate, «hugologii», adică specialiștii care au dezvoltat «știința» despre Hughes, atribuie această dispariție unor slăbiciuni mai pămîntești, și anume fricii magnatului de răzbuirea mafiei căreia i-a răpit inepuizabilul izvor de aur de la Las Vegas. Căci acolo, în orașelul jocurilor de noroc din pustiu Nevada, Hughes a dat una dintre cele mai mari lovituri ale vieții sale. Legenda spune că totul s-ar datoră unei jigniri personale pe care magnatul ar fi suferit-o prin 1965 din partea proprietarului cazinoului și hotelului «Desert Inn», unde acesta ar fi tras pentru cîteva zile cu scopul de a studia puștinel mecanismul intim al afacerilor din Las Vegas. Descinzînd «incognito», miliardarul american ar fi fost invitat într-o bună zi să părăsească apartamentul pe care îl închiriasc, deoarece proprietarul hotelului îl rezervase unui personaj deosebit de marcant, așteptat să sosească. Răspunsul lui Hughes, pentru a demonstra că el era cel mai marcant personaj de pe pămînt, nu a întîrziat să vină: în douăzeci și patru de ore a cumpărat întregul hotel cu cazinou cu tot. În cele șapte zile, care au urmat acestei tranzacții dirijate prin telefon, a cumpărat încă șapte cazinouri, printre care faimoasele «Sands», «Frontier», «Silver Slipper», «Castaways» și «Stardust», toate așezate pe Strip, strada exploziilor de neon. Afacerea în care a investit 137 000 000 de dolari trebuia să-i aducă un beneficiu «curat» de 50 000 000 pe an. Aceasta reprezenta o bună parte din «drepturile» mafiei care pusese bazele gigantului carusel al jocurilor de noroc din oaza Las Vegasului. Or, mafia nu cunoaște decît un gen de răspuns la loviturile primite: glonte.

FATA ÎN FATA: EROUL TÎNĂR ȘI SPECTATORUL TÎNĂR

Ne oprim încă o dată asupra tineretului, ca personaj al filmului nostru, întrucît avem convingerea că existența, devenirea lui, întrebările, în sfîrșit, «problemele lui specifice» au însemnat întotdeauna pentru cinematografie una dintre sursele ei generoase de împlinire. Nu întimplător cîțiva dintre marii cineasți ai țării socialiste s-au impus tocmai datorită unor creații în al căror centru a stat tînărul, acel tînăr care s-a străduit uneori cu prețul unor grele sacrificii să stabilească un acord între destinul său individual și cel istoric, să înțeleagă rațiunile superioare ale unei societăți structural deosebite de cea a generațiilor anterioare.

Wajda, Skolimovski, Alov, Naumov, Huțiev, Forman, Tarkovski, Szabo, Pintilie — am ales doar cîțiva reprezentanți — sînt astăzi puncte de reper pentru o întreagă cinematografie care știe că niciodată «omul tînăr și rostul său în societate» nu va fi un subiect obosit. Numele lor sînt citate chiar și de acei realizatori din țările occidentale care, seduși de mitul tinereții ce acționează puternic și anarhic în societatea capitalistă, rîvnesc la perfecțiunea modelelor artistice afirmate de un Wajda sau Tarkovski.

Ne oprim încă o dată asupra tineretului, ca erou al filmului nostru, întrucît o autentică peliculă despre și pentru cei tineri reprezintă, pentru generațiile în formare, certitudinea unei cunoașteri și autocunoașteri responsabile, terenul unor dezbateri cu implicații educative stimulative.

În ce măsură tinerii, băieții și fetele, din viața de toate zilele se recunosc în eroii de pe ecran? Ce așteaptă de la un personaj de vîrstă lor? Ce pretenții au în fața lui? Ce îi nemulțumește? Iată cîteva întrebări pe care le-am adresat unor tineri de profesii diferite, pe care i-am rugat să-și verifice «cinematoca personală», să recheme în memorie eroii filmelor noastre. Au participat la această discuție: Sergiu Mircea, medic stomatolog (București), Constantin Banu, strungar Uzinele «23 August», Andreea Ștețiu, studentă, Facultatea de filologie, Universitatea-București, Gabriela Radu, funcționară P.T.T.R., George Ioanițescu, student, Conservatorul «Ciprian Porumbescu», Lia Munteanu, farmacistă.

NU — CONFLICTELOR MINORE

Sergiu Mircea. Îmi vin în minte tot felul de titluri, de la «Vîrstă dragoste» la «Căldura», nu găsesc printre ele nici un succes răsunător — și asta spune poate ceva — dar nu acest lucru cred că trebuie să ne doară, cît constatarea unei absențe a preocupărilor sistematice, metodice, susținute și pasionate, de a răstringe în filmele noastre existența vibrantă a tineretului.

Cred că dacă raportăm cinematografia noastră la unica măsură demnă de comparație — complexitatea, bogăția de semnificații ale realității — trebuie să recunoaștem că ea a rămas mult datoro omului tînăr.

Lia Munteanu. Păcatul este că eroul însuși, eroul tînăr despre care vorbim, nu este raportat continuu la această realitate, nu este privit prin prisma mutațiilor sociale esențiale care au avut și au loc la noi. Preocupările cinematografilor sînt prea departe de cercetările sociologice, nu țîn seamă de transformările structurale petrecute în societatea și în viața tineretului nostru, de capacitatea acestuia de a opta, de a se integra circuitului social, plutesc în generalități psihologice.

Constantin Banu. Mulți autori par mai degrabă interesați să inventeze conflicte minore despre care știm de la început că se vor rezolva fără mari eforturi, fără bătaie de cap și, în consecință, fără nici o învățătură pentru cei care privesc și vor să ia aminte.

Sergiu Mircea ...da, fără nici un cîștig de ordin moral. Pleci din sală tot atît de indiferent cum ai venit. Cel puțin la început erai curios.

George Ioanițescu. Eu aș propune totuși să facem o distincție între peliculele superficiale, naive, ieftine și cele care anunțau premisele unor adevărate filme despre și pentru tîneret, cum ar fi cele semnate de Andrei Blaier, Savel Știopul sau Șerban Creangă. Reproșurile noastre se adresează celor din prima categorie («Dragoste la zero grade», «La vîrstă dragoste», «Castelani» etc.), adică celor care dezvoltă conflicte ce nu se dovedeau pînă la urmă decît o neînțelegere trecătoare, un impas sau o răfuială sentimentală, mărunte dezacorduri între generații.

Andreea Ștețiu. Toate aceste conflicte, să le spunem totuși așa, plasează filmele amintite într-o atemporalitate socială și politică. Anii '60 s-au deosebit de anii '50, o știm cu toții, dinamica transformărilor a fost nemaiîntîlnită, era normal ca și în structura morală, intelectuală, a noilor generații să se petreacă operații demne de luat în seamă, revelatoare. Nu prea le-am înlînit pe ecran. În compensație, ni s-a oferit adeseori un decor («la zi»: cartiere noi, vestimentație din ultimele jurnale, interioare ultramoderne...

George Ioanițescu ...Șlagăre preferate, orchestre preferate etc., adică, în două cuvinte, semne exterioare, nu determinări substanțiale.

Gabriela Radu. Chiar și atributele interioare ale tinereții sînt uneori confundate cu clișeele pastelat

colorate. Mie una îmi plac eroii cinstiți, încrezători, capabili să ia o hotărîre responsabilă într-o situație dificilă, dar nu înțeleg ca optimismul să fie înlocuit cu o voioșie lipsită de griji, cu hrjoneala idilică.

Idilismul este o boală veche a filmelor noastre despre tineri. Sigur că visarea este mai la îndemîna noastră decît a generațiilor care au trăit mai mult și au văzut mai multe, dar de aici și pînă la a crede că totul se rezolvă de la sine, prin simpla forță a «vrîstei în floare» este o cale lungă. Și apoi, psihologia autentică a tineretului nostru de astăzi, conștiința sa nu se împacă cu starea de mulțumire călăduță.

George Ioanițescu. Mai mult decît atît, există o neliniște în numele căreia este respinsă mediocritatea, există o anumită grabă — care uneori îmbracă și forme egoiste — de a te realiza plenar. Cred că aceste procese constituie un motiv de meditație și mie mi se pare că unele filme, pe care am încercat să le amintesc la începutul discuției, nu le-au ocolit, de aceea au și înlînit adeziunea noastră. «Dimințile unui băiat cuminte», «Ultima noapte a copilăriei», «Balul de simbătă seară», «Căldura», «Decolarea» (într-o oarecare măsură) reprezintă lupta cu inerția, cu șablonul.

Constantin Banu. Dumneavoastră însă, cei care scrieți despre filme, nu v-ați făcut ideațiunea datoria. Vă supărați sau nu, eu am să vă reamintesc că asupra unor filme merita să reveniți, să insistați, să semnalati ceea ce se anunța bun, nou, curajos, adică ceea ce așteptăm noi.

Redacția: Să facem această treabă acum, împreună.

EXISTENȚA EROULUI TÎNĂR — PRILEJ DE FRUMUSEȚE ȘI DE MEDITAȚIE RESPONSABILĂ

Sergiu Mircea. Am vrea ca eroii care au reușit să se elibereze de sub povara schematismului și a idilismului să nu fie părăsiți pe drum. Li rugăm pe cineasți să reflecteze asupra nuanțelor, aspectelor pe care le îmbracă efortul și entuziasmul cu care tineretul se integrează în marele flux al societății noastre.

Lia Munteanu. Din investigații temeinice, dintr-o cunoaștere temeinică a ceea ce se petrece astăzi, nu se poate să nu răsară eroi tineri, surprinși în etape hotărîtoare ale existenței.

Foarte puține dintre filmele noastre s-au aplecat asupra unui moment esențial — din viața unui tînăr — capabil, după părerea mea, să concentreze și dramatismul de substanță necesar unei acțiuni și încărcătura etică: este vorba de momentul acordului sau dezacordului dintre opțiune și ideal, așa cum îl înțelege ideologia umanismului socialist, dintre ideal și realitate, dintre drepturi și obligații. Să ne gîndim la un

Mary Poppins

FANTEZIA REZOLVATĂ ÎN STUDIO

Julie Andrews — o ideală interpretă musical.

Filmul lui Robert Stevenson are cel puțin un merit sigur: te invită să-l citești — în caz că nu ai făcut-o pînă acum — pe autorul fermecătoarei *Mary Poppins*, care se ascunde modest și pînă acum relativ obscur, drept P.L. Travers.

Dacă nu l-ai citit poți crede că filmul nu este decît unul din acele *musical-uri* colorate, amuzante și cîteodată caraghios de convenționale din familia: «Sunetului muzicii», a lui «Oliver» sau chiar a lui «Hello, Dolly». Mai ales că Julie Andrews, care a ținut la «Patria» așful luni de zile, este prezentă și pe acest generic. Și nu mai puțin pentru că aceeași atmosferă de basm dulce-ironic plutește, învăluiește și determină destinele eroilor din familia Banks, care de altfel par predestinați a fi mereu victimele tuturor încercăturilor din lume. Astfel că guvernanta-minune, apărută nu din senin, ci literalmente din nori, îndulcește fantezia neiertătoare a copiilor și armonizează pentru moment «conflictul dintre generații» (adorabili acești Michael și Jean cu chipurile lor dubios de severe). Reușește pînă într-atît încît Michael, înțelegînd grijile «majore» care-i asaltează tatăl și de care el însuși nu e deloc străin, se întoarce spășit la bancă pentru a-și depune prețioasa lui economie. Dar cum morala unui *musical* este mai întotdeauna știută și foarte adesea cam puritană, nici acesta nu face din păcate excepție. Deci nu e cazul să avem emoții că domnul Banks va rămîne concediat și bătrîna mumie-șef-de-bancă — bestie. Totul se sfîrșește cum nu se poate mai bine, chiar dacă minunata *Mary Poppins* pleacă precum a venit, lăsîndu-ne nostalgia în inimă. Mult mai important decît morala într-un *musical* este cum se cîntă și cum se dansează. Dar nici în privința aceasta nu trebuie să fim îngrijorați — școala americană își spune cuvîntul în voluptatea acelor nesfîrșite dansuri ritmice de pe stradă sau de pe acoperiș (foarte frumos, ușor terifiant-parodic dansul coșarilor), fără a urmări însă vreun efect deosebit în afara etalării grației și priceperii dansatorilor. Trebuie să-l amintim neapărat pe cameleonicul, simpaticul și nu mai puțin talentatul Dick van Dyke, demn partener al Juliei Andrews — *Mary Poppins*, un fermecător interpret al melodiei-cheie (caci

(Continuare în pag. 18)

este necesară neapărat și o melodie de bază într-un musical, nu?) «Cin-cin, chéri».

Până aici toate bune. Dar dacă ai făcut cumva imprudența să-l citești înainte pe P.L. Travers nu poți să nu te întrebi, în ciuda farmecului real pe care-l degajă filmul, dacă cea mai potrivită manieră de a ecraniza aventurile miraculoase ale încântătoarei Mary Poppins era un gălăgios și foarte convențional musical. Atunci vezi că fantasticul de foarte bună calitate al lui Travers, plin de tandrețe, umor și inefabil, mai simplu dar la fel de curat ca cel al lui Lewis Carrol, este fără îndoială trădat sau cel puțin realizat într-o factură mult mai laică, de modul operetistic al ecranizării. Mary Poppins este simbolul unei atotputernice, înțelepte și chiar «sfidătoare» copilării care face posibil zborul în timp și în spațiu, ignorând legile gravitației. Mary Poppins este fermecătoare pentru că lângă ea totul este posibil, fără ca ea să pară deloc ieșită din comun, ascunzându-și geniul și puterea sub modesta și respectabila ținută a unei guvernante model. De unde, acea notă de poezie și înțelegere față de viața celor nebăgați în seamă. Ce ne oferă filmul? E adevărat, Julie Andrews e frumoasă și proaspătă, cîntă și dansează bine, participă cu seninătate la tot felul de trucuri cinematografice gen Méliès (de altfel, foarte prost luminate, prea multe umbre, prea mult amurg pentru un film despre seninătatea copilăriei, și primitiv colorate). Dar oare este suficientă traducerea exactă a zborului peste case? Nu cumva metaforele cuprinse în opera originală au fost interpretate prea la *propriu*? Era poate preferabil un desen animat, gen recent aplaudatul «Oblivion și Săgeată», care permitea transpunerea *spiritului* fantastic. Ca o dovadă că realizatorii au simțit aceasta ne-o arată momentul plimbării cu călușeii în care amestecă secvențe de desen animat. Dar ceea ce n-au înțeles însă foarte clar este că un asemenea subiect nu prea trăiește fără poezie. Și așa cum poezia nu înseamnă neapărat respectarea unor reguli fixe, fan-tezia autentică nu poate fi rezolvată după șabloanele fericirii din marile și prea plin inzestratele studiouri.

Iuliana POP

Dick van Dyke — un Gene Kelly mai tinăr.

▲ Catherine Deneuve este partenera lui Marcello Mastroianni în filmul «Liza», o tragică poveste de dragoste transpusă pe ecran de Marco Ferreri, după romanul Melampus al lui Ennio Flaiano.

actori și roluri

◀ Beata Tyszkiewicz, doamna Hanska, «Marea dragoste a lui Balzac» în serialul TV cu acest nume pe care-l realizează — în cadrul unei coproducții franco-poloneze — Jerzy Stawinski, Yves Jamiaque (scenariul), Wojciech Solarz, François Gira (regia).

de Constantin POPESCU

de Liviu TIMBUS

GANCE Abel

Regizor, scenarist și producător francez de film, inventator al triplului ecran și al unei prime formule de perspectivă sonoră: pictograful, născut la Paris, la 25 oct. 1889. Pionier al filmului francez, inovator pe plan tehnic și artistic, personalitate controversată, A.G. a creat din 1911 și până azi o serie de opere baroce, inegale, geniale după unii, pretențioase și ridicole după alții. Ne vom mărgini să amintim din vasta filmografie citeva din titlurile cele mai faimoase: *Napoleon* (1927), frescă gigantică pe ecran triplu, reeditată de citeva ori, în versiune sonoră, apoi vorbitoare și convertită la dimensiunile cineramei, *Un grand amour de Beethoven* (Nemuritoarea iubire-1936), evocare romantică a vieții titanului de la Bonn (interpretat de Harry Baur) cu nenumărate invenții sonore, *Paradisul pierdut* (1939), cu secvențe de un rar patetism (Micheline Presle, Fernand Gravey), *Căpitanul Fracasse* (1942), adevărat model de film de capă și spadă (Fernand Gravey, Assia Noris), precum și un *Austerlitz* (1959) completare în sunet și culori a Napoleonului său mut. În ce privește «clasicele» lui mute: *Mater Dolorosa* (2 vers: 1917, 1932), *Simfonia a X-a* (1918), *J'accuse!* (1919), *La roue* (1923), ele rezistă cu greu examenului timpului, ca de altfel și citeva din operele sale vorbitoare, greoaie, încărcate de simboluri, agresiv melodramatice: *Sfârșitul lumii* (1930), *Poliche* (1934), *Dama cu camelii* (id), *Lucreția Borgia* (1935), *Patru armistițiului* (1938), *Venera oarbă* (1941), *Cyrano et d'Artagnan* (1963). A scris numeroase articole de estetică cinematografică și citeva importante eseuri: *Le temps de l'image est venu* (1926), *Prisme* (1930) etc.

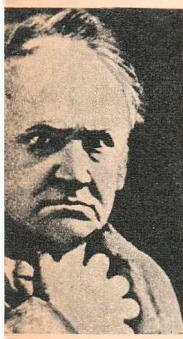
GARAT Henri

Actor francez de film și music-hall, născut H. Garascu, la Paris, la 3 aprilie 1902; mort în 1958. Debută ca actor de music-hall alături de Mistinguett la Moulin-Rouge și din 1929 devine actor de film, strălucind mai ales în operele și comedii muzicale, pentru care avea fizicul, degajarea și vocea adecvată. Cunoaște mari succese în filme ca: *Il est charmant*, *Rive gauche*, *Simone est comme ça*, *Delphine* (alături de Alice Cocca), dar mai ales ca partener al Liliane Harvey în toate versiunile franceze ale filmelor Ufa (deținând rolurile jucate în original de Willy Fritsch): *Trei băieți și o fericire*, *Flagrant delict*, *Alteța sa ordonă*, *Congresul dansază*, *Un vis blond* etc. În 1933 turnează la Hollywood un singur film: *Adorable*, cu Janet Gaynor, după care, reîntors în Europa, își reia activitatea, fie la Berlin: *Amphytrion*, *La valse royale*, *Noaptea fericirii* etc., fie în Franța: *La présidente și Valetul conașei*, ambele cu Elvira Popescu; *Annette și rivala ei*, *Fou d'amour* (1943) ș.a. În anii războiului declinul său este brusc și iremediabil. Făcea parte din categoria actorilor limitați la o unică gamă.

GARBO Greta

Actriță de film, de origine suedează, născută Greta Lovisa Gustafsson, la Stockholm, la 18 septembrie 1905. Considerată îndeobște cea mai mare actriță a ecranului, prezintă în cinematograf cel de-al doilea caz — după Chaplin — de actor intrat în legendă, încă în viață. Ca și Chaplin, a creat, de fapt, un personaj unic, de mare noblete sufletească, cu o «frumusețe de opoziție» (Bela Balazs) împotriva răutății, întocmai «unui arhanghel ce alungă mediocritatea, urțenia morală» (Jean Cocteau). A fost ea oare o veritabilă mare actriță sau pur și simplu un fenomen de idolatrie ce ține de hipnoza colectivă? Iată falsa controversă stîrnită mai degrabă de o minoritate de așazi «critici obiectivi». Camil Petrescu spunea cândva: «Arareori parcă un artist-actor a fost mai conștient de mijloacele artei sale ca această stea de film, a cărei intuiție o împinge spre problemele esențiale ale artei». Apariția ei în *Gosta Berling* (1924) de Stiller a stîrnit la vremea ei senzație. Și cel de-al doilea rol din *Ulița durerii* (1925) de Pabst a fost deja o consacrare. Din 1926, anul cînd părăsește Europa pentru a lua drumul Hollywoodului, și pînă azi a cunoscut strălucirea și a plătit tributul unei glorii care avea să-i interzică bucuriile cotidiene rezervate muritorilor de rînd. «Sfinxul de la Hollywood avea să strălucească într-o suită de filme inegale, dar toate înobilate prin simpla ei prezență. Citeva titluri mari: *Carnea diabolică* (1927), *Anna Karenina* (2 versiuni: 1927 și 1935), *Delir* (1929), *Anna Christie* (1930), *Așa cum mă dorești* (1932), *Regina Christina* (1933), *Dama cu camelii* (1937) și *Contesa Walewska* (id). Citeva titluri mai puțin sonore: *Șarpele* (1928), *Femeia divină* (id), *Sărutul* (1929), *Romanța* (1930), *Susan Lennox* (1931), *Inspirație* (id), *Mata-Hari* (1932), *Vălu pictat* (1934). O retragere în plină glorie, în culmea frumuseții și a talentului (*Femeia cu două fețe*-1941) capătă sensul unei eroice abdicări. De 30 de ani toți producătorii din lume încearcă s-o ispitească cu ofertele cele mai seducătoare. Ultima dintre ele e cea a lui Visconti pentru ecranizarea proustiană *A la recherche du temps perdu*. Ce titlu semnificativ pentru o (eventuală) reîntregire a marelui Garbo!...

GARDIN Vladimir

Actor și regizor sovietic de teatru și film, născut în 1877; mort în 1965. Una din marile personalități ale scenei și cinematografului ruse și sovietice. Între 1912 și 1917 semnează ca regizor (participînd și ca interpret) filme după marile opere literare: *Zilele vieții noastre* și *Gîndul* (după Leonid Andreiev); *Un cuib de nobili* (după Turgheniev), *Sonata Kreutzer*, *Anna Karenina*, *Război și pace* (după Tolstoi). După revoluție, înființează în 1919 primul Institut de cinematografie de stat, asumîndu-și și direcția lui. În 1921 realizează unul din primele filme revoluționare: *Secera și ciocanul*, și continuînd pe aceeași linie de profundă angajare turnează filme cu conținut politic, străbătute de un larg suflu epic: *Marele Octombrie* (1922), *Lăcătușul și cancelarul* (1922/23), *O stație cutreieră Europa* (1923), *Zilele Comunei din Paris* (id), *Ostap Bandura* (1924), *Crucea și Mauseul* (1925). Mai pot fi de asemenea amintite *Poet și țar* (1927), dedicat vieții lui Pușkin și ecranizarea *Nunta ursului* (id), după *Lokis de P. Merimée*. Ca interpret, V.G. a strălucit în filme ca: *Un suflet mort* (1930), *26 de comisari* (1932), *Contra-plan* (id), *Tărani* (1934), *Frații Goloviev* (id), *Dubrovski* (1936), *Vladia Korsakov* (id), *Tineretea lui Pușkin* (id), *Pugaciov* (1937), *Anul 1919* (1938), *Batalionul de mare* (1944), *Misiunea secretă* (1950).

(Urmare din pag. 16)

film despre un tînăr care în facultate se pregătește să domnească peste sincrofazotroane iar la locul de muncă ce i se repartizează se izbește de o birocrație anacronică. Eu mi-am imaginat doar așa, un exemplu de posibilă contradicție care, fără îndoială, solicită răspunderea unui tînăr.

Gabriela Radu. Cînd mă gîndesc la un film închinat tineretului, îmi închipui că poezia, într-o formă sau alta, nu trebuie să lipsească. Dar ignorarea unei încordări, adeseori dureroase, a căutărilor pe care le implică un mod de viață pe care îl dorim demn și util semenilor, platitudinea, conformismul și liniștea aflate pe post de existență, chipurile, poetică, nu ne pot mulțumi.

Avem dreptul de a cere unui erou tînăr, chiar unuia îndrăgostit pînă peste cap, să nu uite să se pregătească pentru a ieși în întîmpinarea maturității. Unii vîrstnici vîd tineretea ca pe o stare lipsită de griji, ei zic că de asta este frumoasă. Mai auzim și astăzi, în dreapta și în stînga, «lasă-l să zburde, că pe urmă, cînd intră în viață...». Dar intrăm mereu în viață, la fiecare vîrstă ne asumăm alte răspunderi, învățăm să ni le asumăm, poate greșim, iar învățăm. Și aici există frumusețe, totul este să știi să-i spui pe nume, așteptăm eroi care să-i dea un nume.

George Ioanînescu. Filmele despre noi ar putea chiar să fie mai dure cu noi, să ne cocolească mai puțin, să pună în spatele personajelor sarcini mai greu de rezolvat. Există, în rîndurile unor tineri, tendința de a-și considera vîrsta ca pe un privilegiu unic, ce îi scutește de obligații, care vîd raportul dintre generații doar «de la alții către ei», care își amînă mereu datoriile, uneori în chip sfidător, insolent. Eșecul unei astfel de concepții poate furniza un material de reflecție pilduitor.

Filmul lui Timotei Ursu «Decolarea» încerca să se apropie de această zonă problematică, dar s-a încurcat în propria sa timiditate. Cred că autoritatea cu care așteptăm eroi cu experiențe apropiate de ale noastre, de frămîntările noastre, este îndreptățită.

Redacția: Nu numai îndreptățită, dar și imperios necesară unei cinematografii angajate, cum este cea a noastră. Unei arte care, pentru a-și atinge nivelul de eficiență atît de rîvnit, are datoria de a impune modele de dezbateră etică cu acute rezonanțe contemporane, ai cărei purtători de cuvînt să fie eroi cu dimensiuni autentice, nu fabricate în laboratoare, după rețete valabile oriunde și oriunde. Prezența unui personaj tînăr într-un film trebuie să fie nu un simplu prilej de frumusețe, ci și unul de meditație, de activizare a conștiinței.

Magda MIHĂILESCU

Un suris în plină vară și entuziasmul eroului tînăr.

Așteptarea și neastîmpărul eroului tînăr.

Decolarea și răspunderile eroului tînăr.

la vînătoare cu aparatul de filmat

Pentru a amenda atitudinile reprobabile ale omului de la ghișeu publicațiile noastre au consumat de-a lungul anilor tone de cerneală tipografică. S-a scris și s-a rescris despre funcționarul indolent și pus pe arțag, au fost publicate sute de articole și caricaturi împotriva vînzătorilor romantici cu lipsă la cîntar și Fiat-1300, și alte sute și mii despre chelneri, frizeri, itebîști și itebiste, despre toți cei care, stăpîni pe situația de moment, pot contracta o boală gravă: megalomania.

Fluvii de cerneală tipografică în toate culorile curcuboului dar care, pe alocuri, au avut, se pare, mai degrabă efectele serului imunizant.

Urăm mai mult noroc televiziunii care, iată, prin inaugurarea emisiunii «Ghișeul», își propune un război deschis și permanent împotriva birocrației, a celor care complică, viciază și anihilează buna desfășurare a serviciilor publice. O emisiune, care — am înțeles noi — va apleca urechea și la doleanțele funcționarului public, condamnat uneori pe nedrept de către cetățeanul neavizat, uituc și circotaș, necunosător al unor informații de ultimă oră, al unor prescripții și norme juridice.

N-a fost deloc rău că, ajunși în Gara de Nord, repertorii au acordat spațiu în emisie salariatului de la serviciul de coletărie, acest cal de bătaie al uitucilor, satisfăcîndu-i acestuia dorința de a explica «încă o dată» modul de funcționare a casetelor cu număr și cifru, aceste capcane în care numai anul trecut și-au pierdut bagajele peste 11 000 de călători distrați.

Ne întrebăm totuși dacă vom rămîne în continuare martorii unor simple relatări post-festum, sau autorii emisiunii și-au propus o chirurgie pe viu, prin aducerea pe micul ecran a omului prins cu mița în sac, a unor întîlniri fără menajamente cu insolenta, incorectitudinea și lucrul făcut de mîntuială, surprinse... în exercițiul funcțiunii. O treabă grea, o recunoaștem, deoarece în comparație cu reportajul gazetelor, observator anonim al faptului divers, oamenii televiziunii sînt nevoiți să-și anunțe prezența cu surle și trîmbițe, cu întreg cortegiul deconspirativ al camerelor de luat vederi, al aparatelor pentru lumină și sunet. Există, e adevărat, și arme cu amotizor. În cazul reporterului TV: abilitate, surdina, ascunzîșuri și voalete de circumstanță — aceste veritabile performanțe și prestidigitaiții ale meseriei, atît de proprii și unor operatori ai micului nostru ecran.

● Am ascultat la radio, în cadrul emisiunii «Antena tineretului», o conversație de la distanță între tineri din Cluj și București. Un dialog pe calea undelor care a inclus itinerare turistice și momente satirice: totul realizat de la fața locului.

Spunem toate acestea în cadrul unei cronici TV, deoarece nu e prima dată cînd programele radioului constituie excelente scenarii pentru operatorul de televiziune, cînd momentele imprimate pe banda magnetică pot fi convertite în imagini filmate de o autentică valoare.

● Luni dimineața am dat telefon redacției de varietăți și spectacole cu public, pentru a transmite sincerele noastre felicitări celor care au adus pe micul ecran sceneta interpretată de Dem. Rădulescu și Mișu Fotino și prezentată simbăt seara în cadrul programului de teledivertisment. Am făcut-o deoarece sceneta în cauză ne-a demonstrat o dată mai mult că umorul de calitate nu-și are sorginea în calambururi, jocuri de cuvinte și piruete lexicale. În locul butadelor de tip «glas de alt glas de soprană și glaspașur», am avut prilejul să rîdem cu lacrimi, urmărind în direct imaginea ridicolului și grotescului, scoasă la suprafață prin armele subtile ale observației, ironiei, ale portretului caricatural, obținut prin decantarea unei bogate cazuistici. Întorcîndu-și armele satirei împotriva propriilor sale emisiuni, televiziunea nu s-a sfîit deloc să îngroașe tarele personajului vizual și infatuit, omul care acordă interviuri pe micul ecran, debînd platitudini penibile, același care în viața de toate zilele facilitează, prin incultură și superficialitate, impostura, mediocritatea, filistinismul.

o temă de actualitate

Amplă mișcare recreativă și de cunoaștere, cu multe valențe educative, turismul contemporan dobândește variate forme de practicare. Sint printre acestea câteva pe care le putem numi clasice: drumetia, turismul rutier (fie că se folosește automobilul, motocicletă, bicicleta sau... autostopul), turismul «de séjour» (doar de vacanță, dar și cel balnear), croazierele, iată formele de bază clasificate după mijloacele de deplasare utilizate. Variante au apărut și apar continuu, fiindcă organizatorii turistici caută să vină în întâmpinarea tuturor dorințelor. De aici și varietatea bazelor turistice, diferențiate nu numai în ce privește confortul, ci și ca mod de utilizare; de aici strădania organizațiilor de turism de a dezvolta ceea ce este specific, original, în anumite zone, pentru a tenta pe turiștii existenți, dar și pe cei potențiali.

Toate acestea au dus mai pretutindeni la crearea a ceea ce se numește obișnuit *industrie turistică*. Personal nu prea mă împac cu acest termen. El însă cunoaște o extindere atât de mare încât, indiferent de ceea ce credem, nu avem voie să-l ignorăm. În fond, când numărul turiștilor se ridică la milioane, când aceasta înseamnă angrenarea în procesul de deservire a sute și mii de baze comerciale, cu personal calificat după nevoile turistice, este greu să nu faci o asociere cu un proces industrial. Ceea ce aș vrea să subliniez în aceste rânduri este însă faptul că apariția industriei turistice face să se neglijeze total aspectul educativ. Pentru agențiile turistice, pentru proprietarii bazelor turistice, fie organizații socialiste, ca la noi, fie persoane particulare, ca în țările capitaliste, turistul a devenit un client cărui i se oferă cât mai multe posibilități de a cheltui. De ce călătorește el, cum se realizează procesul de cunoaștere prin turism și aspectul educativ-cetățenesc al acestei mișcări interesează mai puțin pe cei care fac comerțul turistic — toate acestea rămânând în grija însuși a turistului. Poate acest fel de a privi lucrurile nu este — în principiu — rău. Dar pentru a nu fi rău, dăunător social, ar trebui ca turistul să fie produsul unei vechi tradiții sau să aparțină unei colectivități organizate (cercul, clubul, asociația de turism) în sinul căreia preocupările organizatorice să fie dublate de cele educative. De altfel, alături de organizațiile turistice pur comerciale și tocmai pentru a se putea valorifica pe plan social valențele educative și de sănătate ale turismului, cluburile și asociațiile turistice s-au înmulțit pretutindeni și s-au întărit paralel și direct proporțional cu ansamblul circulației turistice. Este drept că în anumite forme de turism, în special în cele ce se adresează oamenilor maturi, familiilor, cluburile au un rol mai mic putând chiar lipsi. În altele, absența lor nu poate fi însă concepută. Din ultima categorie face parte drumetia montană, formă turistică îndrăgită mai ales de tineri: formă turistică devenită clasică și căreia nu îi prieste deloc lipsa de organizare colectivă a practicantilor, după cum nu îi prieste excesiva comercializare a bazelor montane, cabane și refugii. Ajuși în acest punct al discuției noastre, trebuie să arătăm că și la noi, ca și prin alte părți, drumetia de munte s-a născut în cadrul unor cluburi, unor asociații; că înseși cabanele noastre — multe, puține câte sint — au apărut din strădania acestor colectivități care au urmărit să împrietenească pe om cu muntele, să-l învețe să cultive frumosul și utilul. Cabanele au fost și baze comerciale în măsura în care era nevoie, dar au fost mai ales primitoare adăposturi pentru iubitorii muntelui. Când, cu ani în urmă, s-a observat o tendință de transformare a cabanelor în locuri de petrecere, Uniunea Generală a Sindicatelor — de care cabanele aparțineau atunci — nu s-a sfiit să interzică vânzarea și consumarea băuturilor alcoolice la cabane. Măsura a părut unora exagerată, dar ea apăra însăși ființa acestor baze, al căror rol nu este în nici un caz cel de bodegi la altitudine. O serie de schimbări organizatorice au făcut însă să se modifice profilul acestor baze și — încet-încet — turismul nostru montan a devenit un turism de bodegă. Rațiunile comerciale au ajuns să fie singurele criterii în funcționarea unor baze turistice născute cu alt scop, menite altor roluri. Dar este bine să fie așa? Iată o temă de mare actualitate a drumetiei noastre, asupra căreia nu numai noi trebuie să ne oprim, ci mai ales cei care trebuie să rezolve această problemă, în nici un caz minoră.

Prologul mării confruntări fotbalistice din ziua de 29 aprilie a adus câștig de cauză tricolorilor noștri. Victoria este victorie și ea ne bucură pe toți cei ce urmărim cu emoție evoluțiile echipei naționale. Aspectul meciului cu fotbalistii Franței a arătat însă că echipa este deficitară în unele privințe. Sperăm că pînă la întîlnirea cu reprezentativa Ungariei lipsurile constatate de-a lungul meciului cu echipa Franței vor fi temeinic analizate și remediate cu inteligență. Echipa națională are nevoie de un rodaj care în cazul de față înseamnă confruntarea cu o formație de club valoroasă și modernă ca stil de joc. Dacă acest sparring partener va fi o echipă de club din străinătate, cu atât mai bine.

Înotătoarea minune Shane Gould, celebra australiană de numai 15 ani, campioană mondială pe distanțele de 1 500, 200, 400 și 800 metri, nu cunoaște odihna. Programul de antrenamente, ca și viața sportivă exemplară respectată de tinăra înotătoare au făcut posibile rezultatele răsunătoare pe care le obține de aproape doi ani. Dar marea confruntare olimpică bate la ușă. Motiv pentru care speranța numărul 1 a australienilor și-a revăzut programul antrenamentelor în funcție de data cînd are loc Olimpiada și de probele pe care speră să le câștige.

ofer intrare în spațiu (oraș bucurești) fotbaliștilor dobrin, pescaru, domide, györfi

Constatînd că totul e zadarnic și că fotbalistii cei mai în formă nu pot intra în echipa națională, — deoarece nu au buletine de București — viziionînd cu ochii mei partida cu Franța, consultîndu-mă cu grupuri pestrițe de tovarăși spectatori, simțind că meciul cu Ungaria se apropie (parcă l-am privi cu binocluri, nu cu ochii), luîndu-mi toate măsurile de precauție spre a nu ofensa pe nimeni, eu ofer intrare în spațiu (oraș București) fotbaliștilor Dobrin, Pescaru, Domide, Györfi, spre a fi și ei în regulă și spre a-l face pe antrenorul Niculescu să-i vadă și pe ei, să-i vadă, să-i ia în seamă și să-i folosească spre binele fotbalului românesc în general și spre binele său personal, în special.

Ofer intrare în spațiu! Ofer accese, ofer ce am și eu! Dar va rezolva, oare, asta situația în care se află reprezentativa?

Ofer intrare în spațiu, observînd că nu au loc în națională decît bucureșteni.

Acum că l-am prins pe Lucescu jucînd așa cum a jucat — adică slăbuț — ar trebui să-i cumpăr o perucă blondă cu o mie de cucuie pe centimetru pătrat, s-o poarte zi și noapte și să-și aducă aminte de cel care i-a dăruit-o.

Nu fac asta pentru că nu atac oamenii aflați în impas. Spun doar c-ar trebui găsită și o altă soluție pentru postul pe care e azi Lucescu.

Un alt copil răsfățat al protipendadei artistico-literaro-sportive a Capitalei noastre (oraș de cîmpie — bietul București!) este Dinu.

Dinu mai bine ar mai exersa unele procedee tehnice, că nu se poate numai cu toroipanul și cu burghul de dat găuri în fluierile picioarelor adversarilor.

Deși a înscris un gol în meciul cu Franța, a făcut alțea greșeli încît trebuie speriat cu o rezervă la fel de vitală, dar mai tehnică. (Cine a înțeles Smarandache sau Sătmăreanu îl a înțeles greșit.) Dinu se poate apuca, după aceea, liniștit de gazetărie. Sint locuri destule. Și el are talent, e un băiat inteligent și viu, are și umor, dar dacă-l iei repede nu știe să răspundă care e el și care e Lucescu.

Serios vorbind, Dinu are de făcut cîteva corecturi în jocul său și încolo e excelent!

După felul cum au jucat la București, francezii au vrut parcă să ne arate că în țara lor fotbalul ori e interzis și nu se joacă decît pe sub mină, ori e o pedeapsă. Ne-am convins. Nu ne mai trebuie. Eleganți feciori, tristă viața lor interioară!

Mulțumesc colegilor Băieșu, Bocioacă și Căbulea pentru seriozitatea cu care au analizat meciul. M-a bucurat să-i văd preocupati nu de agitatea clopotelor în sufletul lui Angelo Niculescu, ci de soarta fotbalului nostru.

Corect și analitic a fost, de asemenea, articolul lui Aurel C. Neagu din «Sportul».

Iată deci că se poate. Se poate să nu ne lăsăm amăgiți de un rezultat și să vedem perspectiva încordată de pînă la 29 aprilie.

Buni sau răi, și Angelo Niculescu, și Bocioacă, și chiar și Belphegor sint oameni, ei sint scena. (Belphegor ne va mai preocupa în curînd.) Dar acum tăcere, copii ai cernelii; curaj, Angelo Niculescu! Nu vreau să dau intrări în spațiu degeaba.

Mare e, doamne, Răducanu! El și Trezor — cei doi bruneți — au fost excelenți. Iar Dumitru a fost excepțional.

Să trecem peste toate necazurile, complexele și ranchiunele și să facem cea mai bună echipă națională din cîte am ti capabili să facem. Ar fi minunat să auzim «cornu» lui A. Niculescu sunînd și chemîndu-i din văi și din cantonamente pe cei mai buni. O dorim, jineți minte? «...Și din cornu-i sună Oastea lui zdrobită de prin văi se-adună».

Povestea adevărată ce urmează a început în 1942.

Eroul ei e un aventurier, dar în nici un caz un «erou»...

Sub denumirea «afacerea van Loop» este azi cunoscută activitatea dublă de spionaj a unui omuleț mărunt și gras, care purta ochelari cu lentile foarte groase, pășind greoi și puțin adus de spate, într-un veșnic pardesiu negru și uzat. Cu aspectul lui de burghez cumsecade, acest individ descompus, dar excelent actor, a «jonglat» între două țări încercând să le trădeze pe rând.

Una din mențiunile cele mai complete asupra acestui caz («Pat J.») o face H. Montgomery Hyde, subalternul direct și «memorialistul» lui William Stephenson, considerat drept unul din «creierele» serviciilor secrete britanice. Există și o altă versiune, americană. Dar «concuranța» și fricțiunile existente între Centrul englez de informații din New York (British Intelligence Center sau British Security Coordination) și contraspionajul american (OSS-FBI) fac ca relatările de o parte și de alta a Atlanticului să difere oarecum. Nu se cunoaște azi cu precizie numele real al așa-zisului van Loop. Și totuși în ultimii ani destule au ieșit la lumină pentru a se reconstitui, cel puțin în linii mari, acest caz ciudat.

Din istoria războiului secret

AFACEREA VAN LOOP

de Dinu HĂNUȘ

Dimineața zilei de 6 aprilie 1942 la Madrid era însoțită... În consulatul S.U.A. din capitala Spaniei a intrat pe la orele 10, spre împlinirea destinului său, Albert van Loop. Se gândea că va fi greu să obțină o audiență. Dar, surpriză: secretara l-a introdus imediat în biroul viceconsulului. Acesta a făcut un gest larg, arătând un fotoliu, în care omulețul s-a așezat, vădit frământat.

— Cu ce vă pot ajuta, domnule? — l-a întrebat americanul.

— Aș solicita o viză, pentru ca eu și soția mea să putem emigra în Statele Unite. Soția mea așteaptă la hotel...

Această cerere nu avea nimic extraordinar (ne aflam în toila războiului), așa că viceconsulul — mai ales după ce a aflat că van Loop era un refugiat olandez — a manifestat o anumită compătimire.

VIZITATORUL SPUNE TOT CE ARE PE INIMĂ

Abia atunci a izbucnit van Loop, spunându-și tot păsul de pe inimă. A mărturisit, cu o voce gălăvită de emoție, că era în fond un... spion trimis de naziști. Că i se impusese să monteze un post de radio clandestin în S.U.A. și că primise misiunea să emită la intervalele stabilite de naziști mesaje ce vor fi recepționate de un post de recepție de la Hamburg. Ca dovadă a bunelor sale intenții a pus pe masă câteva microfilme ce conțineau instrucțiunile de manipulare a emițătorului de un tip ultraperfecționat, liste de piese, ansamble, table de frecvențe și un cifru bazat pe o partitură a imnului național olandez, îndoită și pusă într-o... carte de rugăciuni.

Micul grăsun mai spuse cu glas tremurând că nu avusese nici un moment măcar intenția să servească germanilor, dar că se lăsase recrutat doar pentru a-și crea o posibilitate de fugă din Olanda și din Europa; că nu-i iubea pe nemții care îi crotopiseră patria; că avusese mereu sentimente proaliate; că dacă va fi primit în America va ajuta pe cel ce-ar lupta contra naziștilor și că... Dar cite nu a spus olandezul cu degete scurte și față buclătată.

Mintea.

Sperând că trucul conceput de șefii săi hitleriști va prinde și că sistemul îi va cîștiga pe americani, el vroia să ajungă în S.U.A. Ce ar fi făcut acolo se poate numai imagina...

Viceconsulul, privind fața rotundă a vizitatorului de pe care șiroia sudoarea, s-a simțit impresionat. El întreabă:

— Ce sume de bani și ce valori vi s-au încredințat?

Van Loop a pus repede pe masă, cu mișcări febrile, 16.230 dolari în securi, monede de aur și bijuterii.

— Vă vom anunța decizia noastră la hotelul la care locuiți — spuse în fine viceconsulul, conducându-și mușafirul spre ieșire. Van Loop, nervos și istovit, făcu o plecăciune.

Olandezul nici nu ajunsese la colțul străzii, când vice-

consulul își informă superiorii din secția de contraspionaj de care depindea în cadrul OSS (Office of Strategic Services). Omul a fost căutat în fișiere și după o cercetare migăloasă s-a găsit că olandezul, în vîrstă cam de 50 de ani, născut la Rotterdam, era căsătorit cu o cetățeană germană. De meserie, electromecanic și... bijutier. Fișa lui mai conținea prețioasa observație: «spion între 1914 și 1919 pentru Reich».

Răspunsul contraspionajului american a fost laconic: «Trimiteți omul».

Între timp, van Loop căpătă o «umbră». Americanii erau zilnic informați de toate mișcările ipocritului «pocăit», cu ochelarii groși. S-a aflat astfel că, încrezător în succes, declarase unui alt spion nazist cunoscut în Spania «că viza era ca și în buzunarul său». Și în adevăr consulatul S.U.A. i-a acordat-o! Dar ceea ce s-a mai aflat este că, între alte instrucțiuni ce i-au fost strecurate înainte de plecare, era și o recomandare care suna cam așa: «Savanți în S.U.A. lucrează la fisiunea nucleară a uraniului. Dacă ați reuși să ne transmiteți amănunte...» I se dăduseră

„arta“ dublei trageri pe sfoară

În cartea sa «Camera 3603», H. Montgomery Hyde, unul din bunii cunosători ai activității rețelelor de spionaj și contraspionaj anglo-americane din timpul celui de-al doilea război mondial, face o serie de interesante considerații asupra folosirii agenților dubli, plasind într-o cuprinzătoare perspectivă și «afacerea van Loop», care face obiectul paginilor de față.

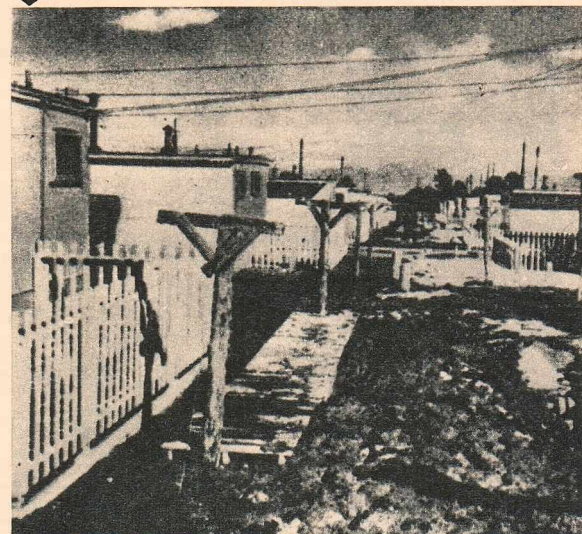
Deși folosirea agenților dubli a fost prezentată ca fiind scopul final al contraspionajului — scrie expertul britanic — ea rămîne o operație riscantă și foarte complicată. Regula

este următoarea: un agent deja angajat în slujba inamicului trebuie convins sau constrins să-și continue această activitate, dar să se supună de fapt ordinilor părții adverse. Alegerea momentului oportun pentru a exercita o astfel de convingere sau constringere este una din cele mai dificile sarcini care revin agentului de informații. Încercarea sa poate da greș; și chiar dacă s-ar părea că a reușit, există posibilitatea ca agentul dublu să raporteze totul stăpînului său inițial și astfel agentul de informații să fie antrenat în nenumăratele complicații ale «dublei trageri pe sfoară».

Dacă operația reușește însă, rezultatele sînt, de regulă, avantajoase. Valoarea potențială a unui agent dublu rezidă în capacitatea acestuia de a face următoarele patru lucruri. În primul rînd, el poate furniza informații despre ceilalți agenți folosiți de dușman, despre instruirea

lor, despre sarcinile și metodele lor de lucru. În al doilea rînd, din chestionarul pe care i-l dau stăpînii lui inițiali se poate deduce ce vor să afle — ceea ce aruncă adesea o lumină asupra planurilor strategice ale inamicului. În al treilea rînd, agentul dublu, lucrind eficient, poate determina inamicul să nu mai trimită noi agenți — eventual nedepistați — în sfera sa de acțiune, și astfel el aduce o contribuție importantă la securitatea țării noilor săi patroni. În sfîrșit, și acest lucru e cel mai important, el poate fi utilizat ca intermediar în transmiterea unor informații eronate dușmanului. Aceasta este, în fond, rațiunea esențială pentru care sînt recrutați agenții dubli, deoarece în acest mod ei joacă un rol important în strategia secretă a operațiilor militare de mare anvergură...

După cum se vede, «van Loop» a făcut cite puțin din toate...

chiar numele și adresele unor cercetători și fizicieni de faimă mondială din Statele Unite. I se recomandase de asemenea ca, cel puțin la început, contactele să le stabilească prin terțe persoane, cu maximă prudență, intrucît chestiunea armei atomice era secretă chiar pentru unele personalități sus-puse din administrația americană.

O PERCHEZITIE «DE GRADUL 9»

Și astfel, după scurtă vreme, o vedetă rapidă a pazei de coastă americane luă în primire în fața țărmurilor Floridei un pachet portughez printre pasagerii căruia figurau dl. și d-na van Loop. El era bolnav de o ușoară pneumonie și de aceea a fost internat într-un spital. După vindecare, a fost dus la New York și supus unor interogatorii amănunțite. Lung timp «puricat», a trebuit să recunoască cite ceva din trecutul său «nu prea clar», cum se exprima el, cu «sinceră» părere de rău. Cu aceeași «părere de rău» a mărturisit că lucrase pentru germani în primul război mondial. «Asta a fost cînd eram tînăr, iar germanii nu erau naziști». Mult mai greu a recunoscut că executase și o pedeapsă privativă de libertate pentru o «afacere cam incilcitată», de tănuire de furt.

Perechea van Loop a fost apoi — către finele lunii iulie 1942 — transferată la un hotel din New York și ținută sub observație strictă.

Unuia dintre agenți îi mai veni o idee: percheziționarea «de gradul 9» a tuturor bagajelor onorabilei perechi. Se descoperi astfel că în port, la sosire, lăsaseră o valiză despre a cărei existență cei doi soți refugiați păreau că uitaseră. Ea conținea un microscop; instrumentar de bijutier, un aparat foto special, substanțe chimice, medicamente neobișnuite etc. Intențiile omulețului apăreau astfel din ce în ce mai suspecte.

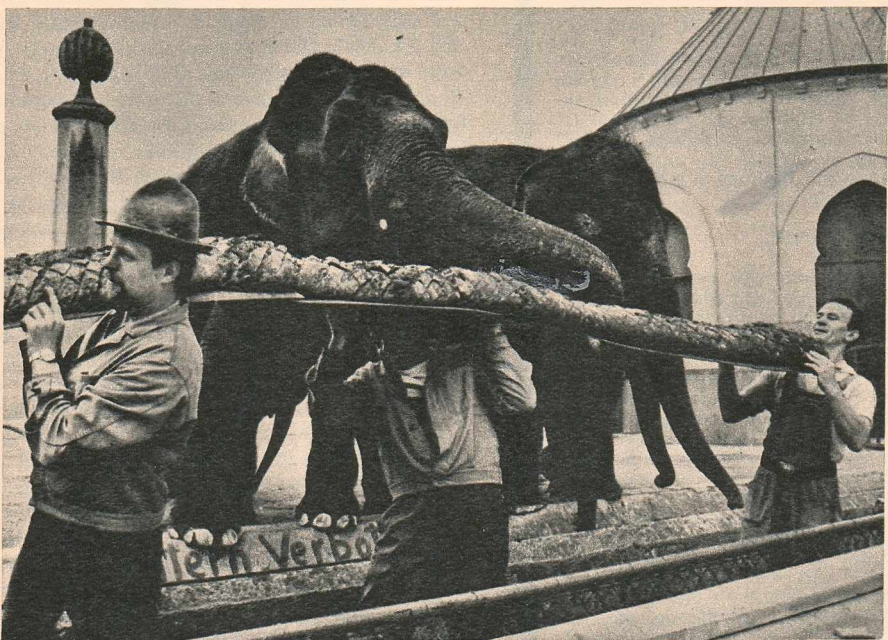
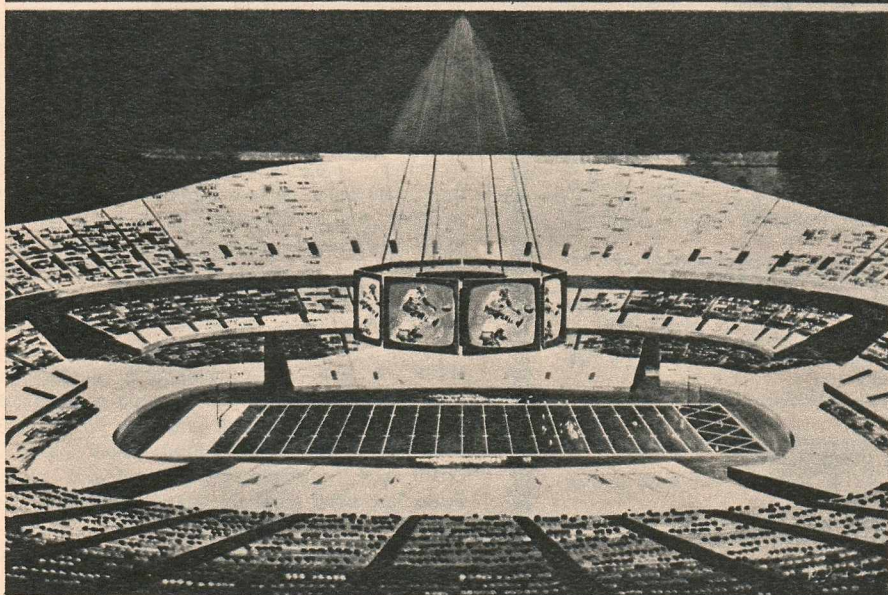
Van Loop se credea însă liber, socotind că «verificarea» se terminase cu bine. De aceea făcu cererea să i se faciliteze angajarea într-un post onorabil, în specialitatea lui, sugerînd de exemplu industria de echipament electronic. Nevinovată cerere, nu? Pretextă experiența lui în branșă și mai ales situația sa de familist care voia «să muncească cinstit». Dar cînd convocată la FBI i se arătă declarația viceconsulului din Madrid — care nega că îi promisese la plecare așa ceva din partea autorităților americane — deveni nervos. Și mai nervos se arătă cînd fu întrebat ce făcuse soția sa în cursul unei recente vizite în Florida.

— Trebuie să vă mărturisesc — răspunse el repede, pe un ton jenat — că temîndu-se de confiscarea micilor noastre economii, soția mea a lăsat la o asistentă medicală a spitalului unde am zăcut la sosire citeva valori nedecarate la vamă...

De-abia acum dădu olandezul o declarație completă — și-și luă obligația să conlucreze cu serviciul de contraspionaj american. De astă dată părea sincer.

SENZAȚIONALĂ SALĂ A SPORTURILOR

Va fi gata în anul 1974 și va împodobi orașul nord-american New Orleans. Gigantica structură cuprinde nici mai mult, nici mai puțin de 80 000 de locuri și, — printre alte uluitoare noutăți — va figura și ingeniosul sistem de ecrane tv (bineînțele în culori), suspendat de plafon, care va permite chiar și spectatorilor de pe ultimele locuri să distingă — fără binoclu — amănunte din desfășurarea spectacolului sportiv.

IAR CA DESERT, 14 KILOGRAME DE PÂINE...

Iată rația zilnică de hrană a fiecărui din cei trei elefanți ai Grădinii zoologice din Kempten, un oraș din sudul Republicii Federale a Germaniei: 25 kg fin, 18 kg sfeclă, 5 kg orz, iar ca desert, 14 kg pâine. Ceea ce vedeți în fotografie este pâinea pregătită pentru cei trei ultramâncăcioși. Pâinea măsoară 4 metri și jumătate și cântărește circa 82 kg. Dacă am socoti că semenii noștri mănâncă în medie 500 g de pâine pe zi, rezultă că ceea ce elefantul consumă în 24 de ore, unui om i-ar putea ajunge pentru o lună.

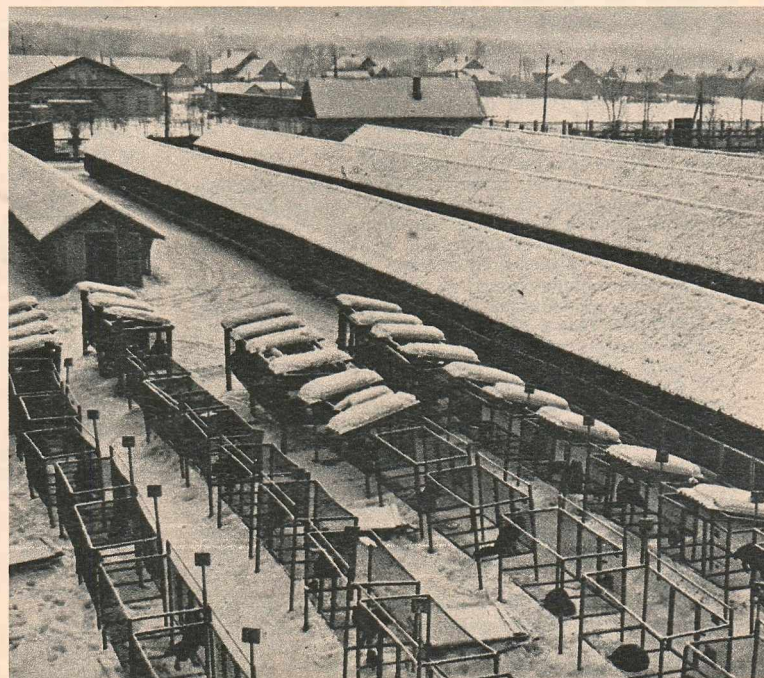

HONORIS CAUSA

Savantul român care s-a bucurat de cea mai mare celebritate mondială a fost profesorul Nicolae Iorga. Începând din anul 1921, când și-a inaugurat cursurile la Sorbona și seria de conferințe de la Collège de France, devenind astfel cunoscut ca istoric de valoare internațională, și pînă la sfîrșitul vieții sale, marele dascăl a fost, continuu, în atenția înaltelor foruri culturale europene și americane, care au ținut să-l onoreze cu titluri științifice. Universitățile, mai cu seamă, au acordat atenția cuvenită valorii lui științifice, numindu-l doctor honoris causa. În fotografie: solemnitatea de la Universitatea din Paris (1931), când profesorul Iorga a primit înaltul titlu. În stînga sa — savantul englez Cannon și rectorul Sorbonei, profesorul Charlety. Peste doi ani — la 10 februarie 1933 — Nicolae Iorga avea să fie ales membru activ al Institutului Franței — onoare de care s-au bucurat foarte puțini savanți din afara granițelor acestei țări.

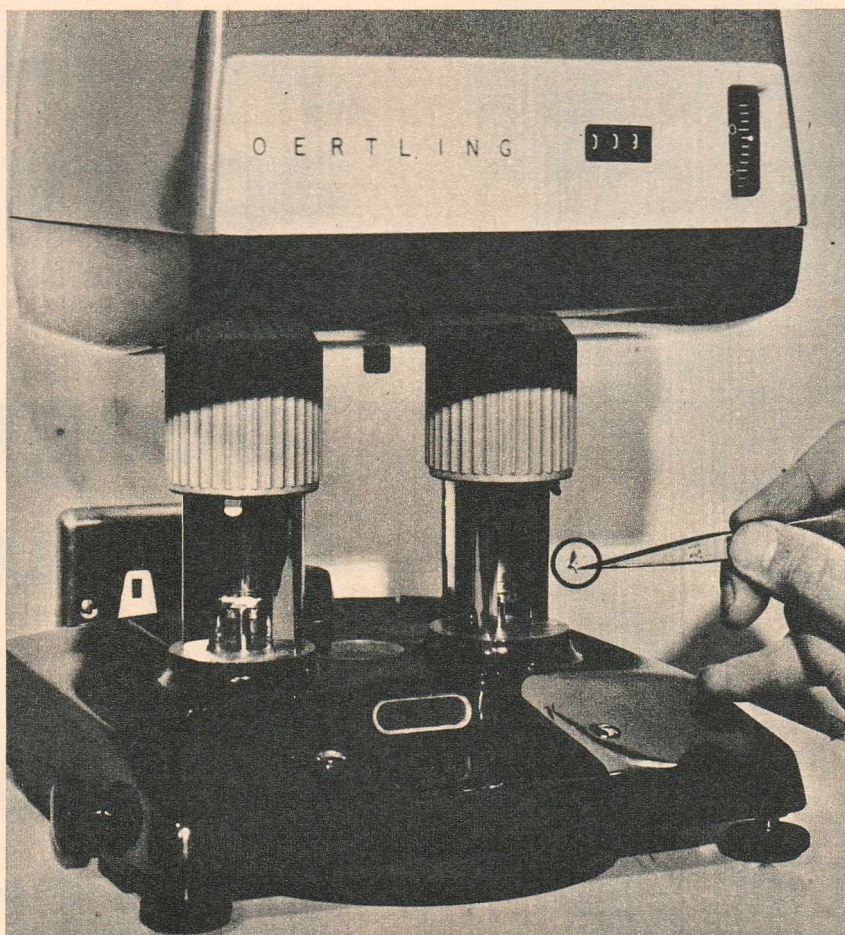
PĂR DE AUR, NU NUMAI ÎN BASME

În apropiere de Pușkino, în regiunea Moscovei, se află o fermă zootehnică a cărei rentabilitate întrece cu mult previziunile celei mai roz-optimiste planificări: cele 90 000 de capete aduc un venit anual care depășește un milion de ruble (circa 10 milioane de lei). Ei, dar cum se poate? Iacă se poate, fiindcă — am omis să precizăm din capul locului — patrupezele fermei se numesc nutrii, vulpi albastre, soboli și alte asemenea animale cu păr valorind cît aurul. La recenta ediție a Tîrgului de mostre de la Leipzig, sobolul negru de Pușkino a obținut medalia de aur. Dacă în juriu au fost și femei? Nu știm. Poate!

NU FACETI DIN ȚINTAR ARMASAR!

Pentru ca oamenii să nu mai exagereze implicind dimensiunile Țintarului, experții firmei britanice Oertling Ltd. au creat decimicrobalanța, cel mai minuțios aparat de măsurat greutatea din lume — după câte se spune. Funcționând pe bază de cristale de cuarț, decimicrobalanța e capabilă să cîntărească chiar și un Țintar. Care credeți că este greutatea minusculei diptere? Ne-o spune precis aparatul lui Oertling: 0,45896 miligrame.

PTIU, SĂ NU-I FIE DE DEOCHI!

Marjorie Barker din orașul Dunstall se mîndrește cu titlul de posesoare a celui mai gras motan din Anglia. Tammy are 11 ani și cîntărește acum 13 kg. Avea 14 kg dar medicii au opinat să fină o cură de slăbire fiindcă obezitatea e dăunătoare chiar și pentru neamul pisicesc.

CÎȘTIGĂTORII AVEAU 17 ANI LA UN LOC...

Tottenham este cartierul londonez ilustru nu numai prin fotbal (ferte-ne Rapidul și U.T.A. pentru amintirile iscate), ci și prin dans. Sub titlul de «Miss ballroom dancing» se desfășoară aici în fiecare an un faimos concurs de dans-maraton cu participanți din toată țara. Una din principalele atracții ale concursului o constituie întrecerea așa-numită a secției juvenile, de la care vă înfățișăm perechea premiată: Robin Smith — 9 ani, Angela Limrick — 8 ani.

cititori căt-re cititori

Doresc să corespundez următorii cititori:

Mihai Nicoleta, 18 ani, elevă, com. Roznov, jud. Neamț; literatură, muzică, fotbal; Dragu Nicu, 21 ani, stud. Craiova, str. Bucureștiului, nr. 165, cămin stud. nr. 8; teme diverse, schimb de ilustrate; Vlad Ioana, București, sect. 5, str. Mitropolit Nifon, nr. 15; astronomie, meteorologie; Dalea Valentina, 16 ani, Craiova, str. Gl. Magheru, nr. 12; teme diverse, schimb de ilustrate; Popescu Mariana, elevă, com. Poboru, of. p. Spineni, jud. Olț; schimb de ilustrate; Dirman Ștefan, 18 ani, elev, Arad, str. Armata Poporului, nr. 31/A; viața tineretului, schimb de ilustrate; Vida Aurelia, 22 ani, I.C.H. Someș, șantier 1, com. Târnița, jud. Cluj; teme diverse (în mod deosebit medicină); Panat Cezar Mircea, 29 ani, legător cărți, București, sect. 7, bd. Păcii nr. 94-100, bl. 19, sc. 1, et. VII, ap. 29; teme diverse, schimb de foto actori și ilustrate; Șoima Gheorghe, 18 ani, elev, com. Turnu-Roșu, str. Gării, nr. 240, jud. Sibiu; muzică, sport, schimb de ilustrate; Teodorescu Mariana, 40 ani, șofer, Brașov, str. Castelului, nr. 21; literatură, schimb de ilustrate; Nica Mircea, 17 ani, elev, com. Afumați, str. Ograda Ștefănești, nr. 1117, jud. Ilfov; teme diverse; Radu Gheorghe, tipograf, București, șos. Colentina, nr. 22, bl. 9/C, sc. C, et. I, ap. 94, sect. 2; teme diverse, schimb de ilustrate; Gligor Traian, stud., Timișoara, cămin stud. nr. 1/C complex; teme diverse, schimb de ilustrate; Păștin Adriana, 18 ani, elevă, Cîmpulung-Argeș, Calea Pietroasă, nr. 8; schimb de ilustrate; Pop Ioan, 22 ani, controlor tehnic și Țintea Gheorghe, 23 ani, strungar, Tohanul Vechi, str. Mare, nr. 173, bl. tineretului, nr. 1, cam. 136; turism, schimb de ilustrate; Nechifor Mariana, elevă, și Calcan Cristina, 23 ani, stud., Brăila, str. Comuna din Paris 97, cart. 1 Mai; literatură, schimb de ilustrate; Modoran Tudor, 23 ani, mecanic, com. Samarinești, jud. Gorj, of. p. Motru; teme diverse, schimb de ilustrate; Kanea Malvi, 18 ani, Panciu, str. Libertății nr. 100, jud. Vrancea; muzică, cinema, sport, schimb de ilustrate; Lazăr Costel, 23 ani, Galați, micro-raion 40, bl. 41, ap. 55; teme diverse, schimb de ilustrate; Stoian Mioara, 18 ani, elevă, Brăila, str. Dorobanților, nr. 403; teme diverse, schimb de foto actori; Gugu Dan, 21 ani, Craiova, str. Dimboviței, nr. 63, bl. tineretului; teme diverse, schimb de ilustrate; Condurache Viarica, 22 ani, lași, Spitalul clinic nr. 1, clinica ORL, et. 1, salon 6; prietenie, schimb de ilustrate; Băldoiu Costel, 20 ani, operator chimist, Craiova, str. Dimboviței nr. 63, bl. tineretului; literatură, cinema, muzică, schimb de ilustrate; Barabășu Mioara, 17 ani, elevă, Buzău, intrarea lazului, nr. 8; viața tineretului, turism, schimb de ilustrate; Ionescu Edward Raymond, 20 ani, tehnolog, șchea Brăila, secția a II-a extracții Oprișnești, of. p. Făurei 2; teme diverse, schimb de ilustrate; Petrița Tatiana, 19 ani, Codlea, str. Armata Roșie, nr. 103, jud. Brașov; cinema, turism, sport; Bogdan Aurică, 17 ani, elev, Tr. Severin, str. Independenței, nr. 2; viața tineretului, schimb de ilustrate; Haș Ana, 24 ani, chimistă, Arad, str. Armata Roșie, nr. 53; turism, schimb de ilustrate; Oprea Magda, 18 ani, elevă, București, str. Drumul Taberei, nr. 30, bl. P4, sc. 3, et. 4, ap. 59; schimb de foto actori și ilustrate; Nicolau Lili Magdalena, 23 ani, stud., Piatra Neamț, aleea Castanilor, nr. 6; literatură, pictură, cinema, muzică, turism; Oprea George, mecanic, Constanța, str. Palas, nr. 8, bl. 2, et. 1, ap. 28; viața tineretului, literatură, cinema, schimb de ilustrate; Dimitriu Șoimu Cristina, 18 ani, elevă, București, sect. 2, str. Galați, nr. 21, et. 3, ap. 9; teme diverse; Budău I. Marian, 26 ani, merceolog, Cluj, str. Croitorilor, nr. 11, ap. 3; teme diverse, schimb de ilustrate; Ursan Gheorghe, 26 ani, profesor, Brăila, str. Hipodrom, bl. C7, sc. 1, et. 2, ap. 7; teme diverse (în mod deosebit artă fotografică), schimb de ilustrate; Colcea Carmen, 22 ani, Calafat, str. C. Stere, nr. 49, jud. Dolj; teme diverse; Meculescu Georgeta, 23 ani, croitoreasă, Brăila, str. Rahovei, nr. 163; teme diverse, schimb de ilustrate; Bașchir Paul, electrician, București, sect. 4, Calea Văcărești, nr. 37C; filatelie, schimb de ilustrate; Herescu Emanuela Anda, 21 ani, Focșani, str. Leningrad, nr. 29; teme diverse, schimb de ilustrate; Dinu Alexandru, 25 ani, mecanic, Motru, bl. J1, sc. 2, et. IV, ap. 18, jud. Gorj; teme diverse, schimb de ilustrate; Niesz Monica, 17 ani, elevă, Pitești, Calea București, bl. 15, sc. B, et. 1, ap. 6; schimb de ilustrate; Nistor Nelu, 21 ani, electrician, Bacău, str. Mărășești, nr. 283, cămin tineret; teme diverse, schimb de ilustrate; Păun Aurel, com. Băcia, nr. 88, of. p. Simeria, jud. Hunedoara; teme diverse; Cucu Daniela Ligia, 18 ani, elevă, Ploiești, str. Decebal, nr. 13; literatură, chimie, muzică, cinema; Mihăescu Iulian, 24 ani, maistru mecanic, com. Oprelu, jud. Olț; teme diverse, schimb de ilustrate; Andrei Mihai, tehnician, București, sect. 8, str. Petru Poni, nr. 1, sc. B, ap. 13; teme diverse; Drăgoi C. Stelian, 18 ani, elev, sat Condratu, jud. Prahova; sport, prietenie; Borcea Valerică, 24 ani, macaragi, Galați, cart. Dunărea, bl. G5, sc. 3, et. 2, ap. 238; muzică, turism, schimb de ilustrate; Do-roftel Elena, Buhuși, str. 6 Martie, nr. 25, jud. Bacău; cinema, schimb de ilustrate.

F Nr. 16 (880)

CUPON
DE PARTICIPARE
«CITITORI CĂTRE CITITORI»

primul aparat de fotografiat din lume cu diafragmă electrică

PRAKTICA LLC

- Unități de măsură noi pentru siguranță și rapiditate.
- Pentru prima oară — transmitere electrică a valorii diafragmei.
- Măsurarea luminozității TTL și punerea la punct a clarității cu diafragma deschisă, deci cu imaginea de reglaj luminoasă.

PENTACON PRAKTICA LLC revoluționează tehnica fotografierii de la distanțe mici. Chiar în cazul folosirii de inele intermediare și a unor aparate de reglaj a burdufului pentru distanțe mici — imagine de reglaj luminoasă datorită diafragmei electrice.

Aparat foto monoobiectiv, cu oglindă reflex 24×26, cu măsurare parțială și integrală corespunzătoare obiectului, cu obturator cu lamele metalice, 1 S pînă la 1/1000 s, cu cel mai scurt timp sincron pentru Blitz-electronic, circa 1/125 s, cu sistem automat de introducere a filmului PL, cu obiective de schimb, cu ghivert de înșurubare internațional PRAKTICA M 42×1, accesorii universale.

«DUNACOR»

BRĂILA

Combinatul pentru fibre artificiale,
Șoseaua Vizirului km 10,

PRODUCȚIE:

celofibră tip bumbac alb, matisat;
celofibră tip lână albă sau colorată în masă;
bale de celofibră tip lână, albe sau colorate;
celofan normal (PT) sau lăcuit (MSAT), simplu
sau imprimat în coli, role ori confecții (pungi de
diferite forme și mărimi);
carboximetilceluloză pură și tehnică;
sulfat de sodiu tehnic anhidru de calitate superioară;
rețea cord viscoză în țesătură carcass, breacker,
topplay pentru confecții din cauciuc;
fir cord simplu sau cablat, pe bobine conice.

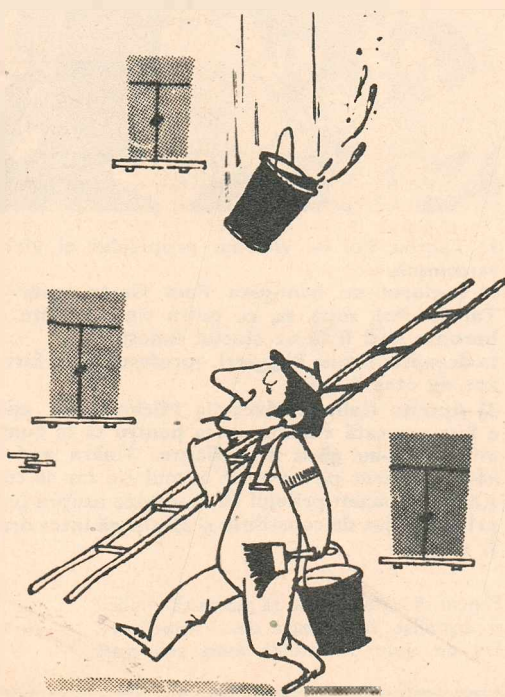
Informații se pot obține la telefon Nr. 16100
Telefax: CELOSTUF

Se încheie de persoane în vîrstă de la 16 la 70 de ani (elevii școlilor profesionale, care realizează venituri proprii în practică, se primesc în asigurare de la vîrsta de 14 ani).

Asigurarea se poate încheia pentru sume asigurate fixe (10 000 de lei pentru caz de invaliditate permanentă totală și 5 000 de lei pentru caz de deces sau pentru dublul ori triplul acestor sume, pe durata de la 3 luni în sus).

ASIGURAREA DE ACCIDENTE CORPORALE

Primele de asigurare variază — în funcție de categoria tarifară de asigurare a asiguratului în activitatea sa profesională (categorie tarifară care reflectă gradul de pericolitate al îndeletnicirii asiguratului) — conform tabelului de mai jos:

Categoria tarifară	Prima de asigurare	Durata minimă a asigurării
I.	12 lei	6 luni
II.	12 lei	3 luni
III.	15 lei	3 luni
IV.	27 lei	3 luni

Accidentele cuprinse în asigurare sînt următoarele evenimente subite, provenite din afară și fără voința asiguratului: explozia, prăbușirea de teren, lovirea, căderea, atacul din partea unei persoane sau a unui animal, trăsnetul, acțiunea curentului electric, arsura, degerarea, înecul, intoxicația subită, asfixierea din cauze subite, accidente întîmplătoare ca urmare a circulației mijloacelor de transport, urmările imediate (deces sau invaliditate permanentă) ale efortului fizic excesiv și subit determinat de forță majoră în timpul producției etc.

Asigurarea se poate încheia și pentru sume asigurate convenite, asupra cărora s-a căzut de acord cu ADAS, pe durata de 1—5 ani, primele de asigurare fiind convenabile.

săptămîna în lume

Săptămîna pe care o consemnăm în comentariul de față a fost dominată de încheierea cu succes deplin a călătoriei de patru săptămîni pe care tovarășul Nicolae Ceaușescu, împreună cu soția sa, tovarăsa Elena Ceaușescu, a întreprins-o în țările Africii. Reîntoarcerea la București a conducătorului partidului și statului nostru a prilejuit o entuziasată primire din partea multîmilor ieșite în întîmpinare pe aeroportul Băneasa, ca și din partea întregului popor. Aceasta a constituit o puternică reafirmare a adevărului nostru depline la țelurile nobilei misiuni de pace, prietenie și cooperare cu țările continentului fierbinte și, în același timp, exprimarea satisfacției legitime față de strălucita desfășurare și rezultatele importante ale solii. Ampla cuvîntare pe care tovarășul Nicolae Ceaușescu a ținut-o în clipa cînd a pășit din nou pe pămîntul patriei redă sugestiv și elocvent bilanțul marelui periplu african, marcîndu-i etapele succesive, caracterul deosebit, însemnătatea politică și utilitatea primordială a contactelor și acordurilor realizate, mai presus de orice însă contribuția substanțială adusă la consolidarea și extinderea, pe baze principiale și de interes comun, a raporturilor de solidaritate, prietenie și colaborare între România și țările Africii.

În fiecare din cele opt țări vizitate, în toate întîlnirile oficiale și în cuvîntările rostite cu diferite prilejuri, președintele Ceaușescu a evocat invariabil principiile după care s-a călăuzit în misiunea întreprinsă, principiile pe care se bazează întreaga politică externă a României socialiste. Pornind de la preocupările comune româno-africane pentru dezvoltarea raporturilor de cooperare, în fiecare dintre capitalele vizitate s-a putut ajunge la puncte de vedere comune într-o serie de probleme vitale. «În declarațiile semnate — a arătat tovarășul Nicolae Ceaușescu — sînt oglindite principiile care ne-au călăuzit, înțelegerile realizate; în practică am ajuns la o serie de acorduri care pun bazele unei colaborări îndelungate între popoarele noastre, întemeiată pe deplina egalitate în drepturi, respectul reciproc și neamestecul în treburile interne, pe dorința de a colabora și de a ne întrajutor, pentru a asigura dezvoltarea cît mai rapidă a popoarelor noastre și, în același timp, participarea activă la diviziunea internațională a muncii, la progresul general al omenirii».

În centrul convorbirilor și acordurilor realizate s-au aflat, pe lîngă colaborarea bilaterală cu fiecare dintre țările vizitate, problemele fundamentale ale dezvoltării contemporane, pornindu-se de la schimbările ce s-au produs și se produc pe plan internațional. Ideea că forța unită a popoarelor ce luptă pentru independență și viață mai bună reprezintă o forță de neînfrînt a constituit baza temeinică în virtutea căreia s-a impus, ca factor al tuturor înțelegerilor, afirmarea necesității luptei împotriva politicii imperialiste, a colonialismului și neocolonialismului. Concluzia că la temelia relațiilor internaționale trebuie să se aște deplina egalitate în drepturi a statelor, respectul independenței și suveranității naționale, neamestecul în treburile interne și avantajul reciproc trece, ca un fir roșu, prin documentele semnate, exprimînd totodată acordul comun al părților că trebuie făcut totul pentru excluderea forței și amenințării cu forța din relațiile internaționale. Încă o dată s-a insistat asupra dreptului fiecărei țări de a-și hotărî dezvoltarea economică, forma de rezolvare a problemelor în conformitate cu dorința forțelor revoluționare și progresiste, a popoarelor respective, fără ingerințe externe. Acordurile comune la care s-a ajuns exprimă adevărate neechivoce la lupta forțelor care se pronunță pentru instaurarea unor noi și echitabile relații dintre state și națiuni. În acest sens este de neconceput ca să se admită bunăoară ocuparea de teritorii străine sau alte forme de expansiune și manifestări de forță. În Orientul Mijlociu, ca și oriunde există conflicte sau litigii, trebuie făcut totul pentru a se ajunge la rezolvări pe cale pașnică. Desigur, aceasta presupune intensificarea eforturilor convergente de pace. În Europa problema menținerii păcii și securității cere de asemeni abordarea lucidă a realităților existente, în interesul cauzei comune a tuturor popoarelor.

Față de o asemenea largă și profundă preocupare pentru destinele lumii în care trăim, este lesne explicabil interesul cu care a fost urmărită vizita tovarășului Nicolae Ceaușescu, a cărei importanță internațională face obiectul unui larg ecou în țară și peste hotare. În cadrul acestui prestigios periplu bogat în rezultate, șeful statului român a fost primit ca un oaspete înalt și ca un prieten adevărat în opt țări africane, unde s-a întîlnit și cu reprezentanții a cinci mișcări de eliberare națională. Prin caracterul și prin bilanțul său, călătoria aceasta a constituit, după cum a subliniat însuși tovarășul Nicolae Ceaușescu, «un moment de importanță deosebită în politica externă a României, o manifestare fără precedent a politicii internaționale a României de solidaritate cu statele care au scuturat jugul imperialist, cu mișcările de eliberare națională, cu cei care luptă pentru independență, pentru progres, pentru bunăstare».

O manifestare într-adevăr fără precedent și, totodată, o strălucită afirmare a justeții politicii principale marxist-leniniste a României socialiste. Încă o dată și cu vigoare s-a confirmat unitatea indisolubilă dintre politica internă și cea externă a țării noastre. Ceea ce ne întărește convingerea că drumul pe care am pornit, alături în construcția socialistă, cît și în raporturile pe plan internațional este cel bun, cel necesar și de perspectivă.

Aprecierile calde și prietenești cu care a fost copleșit pretutindeni în timpul călătoriei sale tovarășul Nicolae Ceaușescu s-au înscris pe coordonatele respectului și simpatiei de care se bucură conducătorul țării noastre, constituind totodată o încununare meritată a politicii internaționale a României, țară socialistă în plină dezvoltare, militantă activă pentru pace și colaborare între țări și popoare.

Marti, 11 aprilie 1972

Dic. BABOIAN

ROTTERDAM:

expoziție românească

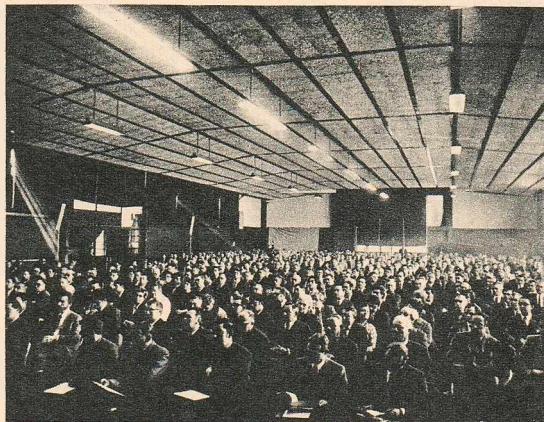
Correspondență de la Petru UILĂCAN

La ora cînd transmit aceste rînduri, în cel mai mare magazin olandez de desfacere a mobilei, aparținînd firmei «Van Reeuwijk» din Rotterdam, se inaugurează o amplă expoziție românească de bunuri de larg consum, cea mai mare de acest gen organizată pînă acum de țara noastră în Olanda. Expoziția, care cuprinde o gamă variată de mobilă, colecții de confecții, tricotate, stofe, încălțăminte, articole de porțelan, sticlărie, argintărie, produse alimentare și artizanat, este organizată în cadrul manifestărilor prilejuite de SĂPTĂMÎNA ROMĂNEASCĂ, care are loc în această țară, bucurîndu-se de un larg interes. Specialiști, oameni de afaceri, publicul vizitator apreciază nivelul calitativ și varietatea sortimentelor realizate de industria noastră, se

Vizitatori la unul din standurile expoziției.

interesează de posibilitățile noastre de export. La rîndul său, presa olandeză, printre care «De Telegraph», unul din cele mai mari cotidiene și ziarul «Courier» care apare la Rotterdam, relevă, în cuvinte elogioase, rolul pozitiv al acestei manifestări în dezvoltarea relațiilor economice româno-olandeze.

FRANȚA:

sfatul primarilor comuniști

În aceste zile, cînd în Franța a început campania referendumului asupra politicii de lărgire a Pieței comune, la Montreau de Montreuil a avut loc adunarea celor 1100 de primari comuniști din Franța. P.C.F., care s-a pronunțat împotriva referendumului, intenționează să organizeze o vastă acțiune de lămurire a opiniei publice pe tema: «Nu — unei Europe a mizeriei».

realități din lumea capitalului

DESFRÎU CU HEROINĂ

un scandal cu multe dedesubturi

De săptămîni în șir nu conținesc revelațiile în legătură cu scandalul «Number One», unul dintre night-cluburile de lux ale Romei, în care sînt implicate un mare număr de persoane din așa-zisa «lume bună» occidentală, o serie de traficanți și alți indivizi din lumea interlopă. Arestările și dezvoltările senzaționale în legătură cu amploarea și semnificațiile acestei afaceri s-au declanșat în urma descoperirii de către poliție a unui săculeț de numai 65 grame heroină într-un W.C. al barului. Primele depoziții ale primilor arestați — artiști, prostituate, prietese, borfași de rînd, oameni de afaceri, play-boys, escroci, manechine etc. — au furnizat indicii convingătoare că barul «Number One», aparținînd unui notoriu afacerist, Paolo Vassalo (arestat și el), era de multă vreme un loc de întîlnire al narcomanilor cu parale, care căutau și găseau aici tot ce le trebuia pentru a-și potoli setea de «dolce vita» și în primul rînd de droguri tari. Pentru fiecare pîhărel de whisky sau coniac, consumat aici, ei plăteau sume neverosimil de mari. De ce?

- 1) Talitha Pol — victima propriului ei viciu: narcomania.
- 2) Feciorul de bani-gata Paul Getty-junior și Talitha Pol, soția sa, cu puțin timp înainte ca heroina să-și fi făcut efectul funest. În dreapta: Bruno Ruggieri, «profesorul» — furnizor de otravă.
- 3) Actrița italiană Marcella Michelangeli, care a fost arestată zilele acestea pentru că la domiciliul ei s-au găsit stupefiante. Tinăra artistă, care a apărut pe ecran în filmul Un caz de conștiință, are acum prilejul să mediteze asupra propriului ei caz de conștiință și să aleagă între drog și viață.

Pentru că astfel puteau să plătească implicat și camuflat consumația de... stupefiante. Era de ajuns să întindă mîna sub masă

cînd la saigon se anunță „situație critică“

Între timp, în urma mărturisirilor unei englezoaice narcomane, manechinul Lilly Moon, reiese că o serie de oameni de afaceri și diferite personalități din cercuri înalte frecventau «Number One», unde principalul furnizor de heroină era Bruno Ruggieri, poreclit «Profesorul». Acesta la rîndul său, încearcă să-i denunțe pe ceilalți și ghemul se desface, din scandal în scandal. Cel mai proaspăt episod al afacerii este readucerea pe tapet a misterului morții tinerei soții a fiului celebrului miliardar Paul Getty. Talitha Pol a sucombat la 10 iulie anul trecut. Inițial, medicii au crezut că decesul s-a datorat unui exces de calmante. Acum, cercetările duc la altă presupunere, mai verosimilă: Talitha a murit din cauza heroinei. Mai mult, anchetatorii și presa italiană se întreabă dacă nu a fost asasinată prin intermediul acestui drog («Ucisă de heroină sau „cu” heroină?» este titlul pe opt coloane, apărut în «Paese Sera»). S-a aflat, pe de altă parte, că Paul Getty-junior și soția sa frecventau barul «Number One», că o curieră le furniza heroină, că expeditorul era «profesorul» arestat. Mandatul de arestare lansat la Roma împotriva lui Paul Getty jr. (care se află la Londra) a făcut senzație, lăsînd să se vadă că nu este exclus ca printre cei vinovați de moartea prin heroină a Talithe Pol să se afle însuși sotul acesteia. Oricum, scandalul «Number One» — cu sau fără heroină — dezvăluie încă unul dintre aspectele morbide ale realităților din lumea capitalului.

pentru a găsi acolo o doză de heroină sau alt drog halucinant. Pînă aici totul pare să nu depășească limitele unei afaceri banale de vânzare ilicită și consum abuziv de narcotice. Dar poliția a dat de alte fire, care

leagă de cazul «Number One» multe alte afaceri necurate — sinucideri, crime, escrocherii, jafuri. Astfel, în cursul cercetărilor se dă de urma unui play-boy pe nume Beppe Ercoli, care este arestat la întoarcerea sa dintr-un safari în Africa. El este acuzat de falsificare de semnături, de escrocherie calificată, pentru că împreună cu un complice, Bino Cicogna, a încercat să cumpere prin fals un avion dezafectat pe care voia să-l transforme într-un cazinou. Descoperit, Cicogna dispăre și trece oceanul. Puțin mai tîrziu, cadavrul lui este găsit la Rio de Janeiro. Sinucidere? Asasinat? Semne de întrebare. În condiții stranii moare și o negresă-manechin, Tyffany Hoywell, «lichidată», se pare, pentru că știa prea multe în legătură cu transportările ilicite de dro-

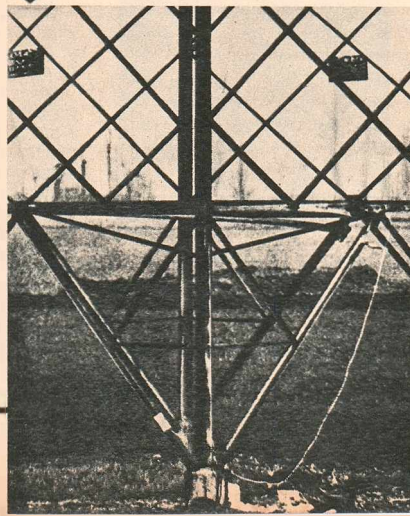
guri. Între timp, în urma mărturisirilor unei englezoaice narcomane, manechinul Lilly Moon, reiese că o serie de oameni de afaceri și diferite personalități din cercuri înalte frecventau «Number One», unde principalul furnizor de heroină era Bruno Ruggieri, poreclit «Profesorul». Acesta la rîndul său, încearcă să-i denunțe pe ceilalți și ghemul se desface, din scandal în scandal. Cel mai proaspăt episod al afacerii este readucerea pe tapet a misterului morții tinerei soții a fiului celebrului miliardar Paul Getty. Talitha Pol a sucombat la 10 iulie anul trecut. Inițial, medicii au crezut că decesul s-a datorat unui exces de calmante. Acum, cercetările duc la altă presupunere, mai verosimilă: Talitha a murit din cauza heroinei. Mai mult, anchetatorii și presa italiană se întreabă dacă nu a fost asasinată prin intermediul acestui drog («Ucisă de heroină sau „cu” heroină?» este titlul pe opt coloane, apărut în «Paese Sera»). S-a aflat, pe de altă parte, că Paul Getty-junior și soția sa frecventau barul «Number One», că o curieră le furniza heroină, că expeditorul era «profesorul» arestat. Mandatul de arestare lansat la Roma împotriva lui Paul Getty jr. (care se află la Londra) a făcut senzație, lăsînd să se vadă că nu este exclus ca printre cei vinovați de moartea prin heroină a Talithe Pol să se afle însuși sotul acesteia. Oricum, scandalul «Number One» — cu sau fără heroină — dezvăluie încă unul dintre aspectele morbide ale realităților din lumea capitalului.

misterul feltrinelli

De mai bine de trei săptămîni continuă să se afle în atenția presei și opiniei publice

italiene «cazul Feltrinelli». Încă de la descoperirea, la 15 martie — lîngă un stîlp de înaltă tensiune, gata de a fi dinamitat, din apropierea aeroportului milanez — a cadavrului mutilat de o explozie al unui bărbat identificat drept cunoscutul editor Giangiacomo Feltrinelli, s-au ridicat numeroase semne de întrebare. De ce, de pildă, asupra celui ucis s-au găsit acte pe numele unui anume Vincenzo Maggioni, alături de fotografia soției și copilului lui Feltrinelli? Ce motiv ar fi avut acesta din urmă să se ascundă sub numele inexistentului Maggioni? Este adevărat că Feltrinelli se făcuse cunoscut pe plan politic prin «vagabondajul său turistico-ideologic și confuzia sa ideologică și politică» (cum scrie «L'Unità») și prin legăturile sale cu o serie de cercuri anarhiste — dar pare totuși greu de crezut că el s-a dus singur pe cîmp pentru a dinamita rețeaua de curent. Cum se face de asemenea că a explodat numai dinamita din mîna sa,

Stîlpul lîngă care a fost găsită încărcătura de dinamită — neexplodată — și, puțin mai departe, cadavrul mutilat al editorului-anarhist.

Giangiacomo Feltrinelli.

nu și cea pusă la picioarele stîlpului, că explozia produsă i-a rînit lui Feltrinelli doar corpul, nu și fața? Toate acestea, plus găsirea nu departe de cadavru a unei furgonete avînd un talon de asigurare pe numele unui lider anarhist, Fioroni, au dus la tot felul de supoziții — toate dînd morții lui Feltrinelli implicații de ordin politic. S-a afirmat, de pildă, că ar fi fost vorba de o răfuială între diferite cercuri anarhiste sau că fostul editor ar fi devenit «incomod». Comunicatul procuraturii din Milano, după autopsie, menționează că anarhistul editor miliardar era în viață în momentul producerii exploziei și că moartea s-a produs datorită hemoragiei provocate de ruperea arterei femurale de la piciorul drept. Rămîne de stabilit acum de către experți dacă se confirmă o altă supoziție, și anume că Feltrinelli ar fi fost drogat și determinat să încerce dinamitarea pilonului — respectiv trimis la o moarte sigură. Așadar, pînă acum presa italiană, deși se ocupă intens de acest caz, nu este totuși în măsură să furnizeze multe elemente concludente.

1 primăvară de luptă

Agenciile de presă transmit noi știri și imagini referitoare la creșterea valului luptelor sociale în diverse țări capitaliste. Din Spania, unde ultimele luni au înregistrat o intensificare a manifestațiilor populației pentru drepturi și împotriva represiei polițienești, ne-a parvenit imaginea 1 înfățișând o demonstrație de solidaritate cu muncitorii șantierelor navale Bazan. După cum se știe, la începutul lunii martie, doi dintre salariații acestei întreprinderi aflate în grevă au fost împușcați de poliție. Șantierele au fost trecute sub control militar pentru ca întreruperea lucrului și orice acțiune revendicativă să poată fi pedepsite conform legilor militare. Fapt care nu i-a împiedicat pe muncitori să răspundă, de pildă, apelului consilierilor muncitorești de a încetini ritmul de lucru.

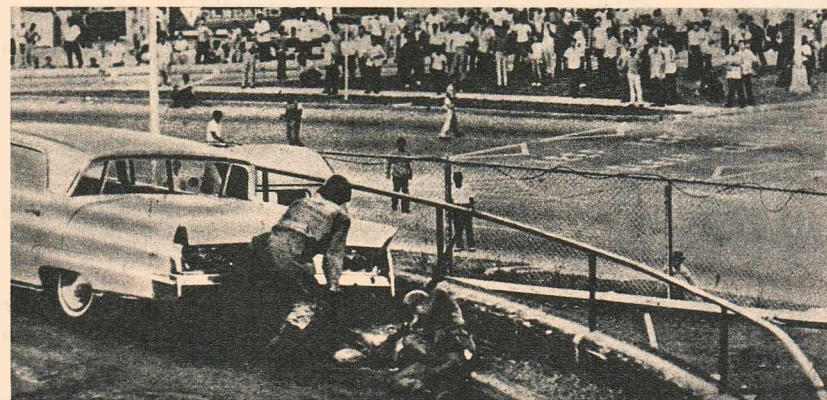
În Franța continuă manifestațiile împotriva suprimării locurilor de muncă. În imaginea 2, o demonstrație la care au participat, sub lozincă «NU, ȘOMAJULUI!», 7 000 de muncitori din bazinul industrial cu profil metalurgic Creil. Cu toate că e vorba de o regiune puternic industrializată, aici au dispărut în ultimii patru ani aproximativ 4 000 locuri de muncă și s-au înregistrat masive reduceri ale programelor de lucru, cu consecințe directe asupra nivelului de viață al populației locale.

Nemulțumirile în legătură cu scăderea nivelului de trai au stat și la baza sângeroaselor incidente din orașul argentinian Mendoza. Revolta a izbucnit când într-un context de escaladă generală a costului vieții s-a anunțat ridicarea tarifelor pentru consumul de electricitate. Poliția a încercat să împrăștie manifestanții cu grenade lacrimogene (imaginea 3). S-au produs ciocniri în cursul cărora două persoane au fost ucise și multe altele grav rănite. Autoritățile au adoptat măsura cea mai comodă pentru ele în asemenea situații: decretarea stării de urgență și arestarea principalilor lideri sindicali. În fața grevei generale declarate în semn de protest, președintele Argentinei a anunțat suspendarea aplicării noilor tarife pe întreg teritoriul țării.

CHILE: reacțiunea nu va trece!

Hotărîrea de a dejuca acțiunile elementelor reacționare, care încearcă să se opună procesului revoluționar inițiat de guvernul președintelui Allende, sprijinul față de guvernul Unității Populare din Chile sînt tot mai puternic exprimate în aceste zile prin cele mai variate forme — declarații ale liderilor sindicali, ale personalităților vieții publice, prin demonstrații etc. Iată o asemenea demonstrație a tineretului pe străzile orașului Santiago de Chile, capitala țării.

panama despre canalul panama

Din nou diferendul dintre Panama și S.U.A. se află în atenția opiniei publice. O «Carte albă», dată publicității zilele acestea la Ciudad de Panama, reafirmă în termeni categorici necesitatea abolirii dominației și controlului S.U.A. asupra zonei Canalului Panama, unde sînt amplasate, de mai mulți ani, nu mai puțin de 14 baze militare americane, deservite de un contingent de 30 000 militari. Documentul elaborat de ministrul de externe panamez respinge declarațiile făcute de David Ward, reprezentantul american la tratativele în legătură cu «Z.C.» (Zona Canalului) potrivit cărora S.U.A. fiind chipurile vital interesate din punct de vedere strategic în această

zonă, retragerea trupelor americane staționate aici n-ar putea fi obiect de discuție. Singura soluție pentru reglementarea diferendului este considerată de guvernul panamez retragerea trupelor americane și declararea căii navigabile ce face legătura din Atlantic în Pacific — traversînd teritoriul național panamez — drept zonă neutră. «Cartea albă» panameză precizează că atunci cînd s-a construit Canalul Panama, destinația lui a fost «de a uni lumea nu de a servi drept un instrument al unei puteri străine», în pofida și în dauna intereselor legitime ale poporului panamez și ale țării acestuia.

În imagine: aspect din timpul uneia din nenumăratele înfruntări deschise dintre stăpîinii adevărați ai Zonei Canalului — panamezii — și cei ce de decenii refuză să părăsească această zonă — militarii americani.

„frații de la soledad“: o achitare și semnificația ei

Fleeta Drumgo și John Clutchette, cei doi «frați de la Soledad» cărora verdictul de achitare pronunțat la San Francisco le-a făcut în sfîrșit dreptate.

lume ca «frații de la Soledad», au fost achitați.

Între ei nu există legături de rudenie. În ianuarie 1970, cei doi deținuți în închisoarea Soledad, California, au fost acuzați că împreună cu George Jackson, alt deținut, ar fi ucis un gardian. Împușcat în vara trecută, în timpul unei încercări de evadare (despre care mulți au afirmat că a fost inscenată), Jackson n-a mai apucat să audă sentința care îi recunoștea nevinovăția. Achitarea «fraților de la Soledad» este fără îndoială un succes al puternicului curent de opinie care s-a format în S.U.A. în favoarea lor. Dar, implicit, e o acuzare la adresa unor practici judiciare folosite adesea împotriva luptătorilor pentru echitate și drepturi civile. Cazul «fraților de la Soledad» este, după cum se știe, strîns legat de cel al Angelei Davis, judecată acum sub falsă acuzare de a fi procurat armele folosite în tentativa de evadare din sala tribunalului de la San Rafael, unde cei trei erau audiați.

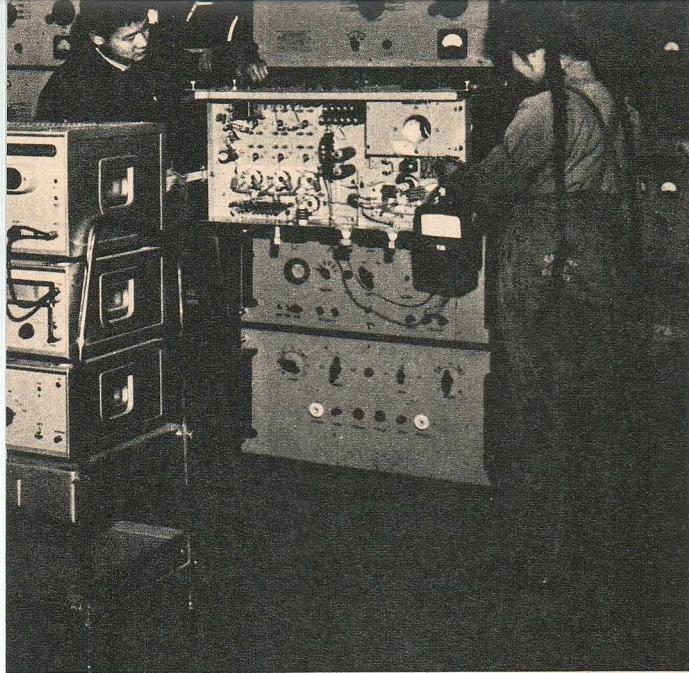
hemingway—confesiuni post-mortem

Diverse biografii controversate au creat multă confuzie în jurul lui Ernest Hemingway, ca om și ca scriitor.

Încă în viață fiind, marele scriitor american n-a putut suporta păreri emise de unii dintre criticii săi care susțineau că ar fi fost un alcoolic incurabil. De asemeni, nu a înțeles de ce s-a pretins întotdeauna că ar fi fost un autor care scria cu o rapiditate uimitoare. Acum, cînd a ieșit de sub tipar un volum cuprinzînd scrisorile adresate de Hemingway amicului său Charles Poore, criticul literar al ziarului

«New York Times», în presa internațională sînt reproduse acele fragmente, cu valoare de confesiune post-mortem, prin care Hemingway pune lucrurile la punct într-o serie de probleme care l-au frămîntat pînă în ultima clipă a vieții sale. Scrisorile, datînd din perioada 1949-1953, reprezintă, adunate laolaltă, o valoroasă creație literară cu caracter autobiografic. Respingînd alegațiile lui Young în legătură cu setea lui nepolitată de alcool, Hemingway îi scrie lui Poore: «Dacă ai învîțat să bei de la vîrsta de 14 ani și ai

continuat să bei și mai ești în stare să scrii lucruri acceptabile la 53 de ani, cum poți gîndi ca ești un alcoolic?» În ce privește așa-zisa ușurință a scrisului, marele scriitor își exprimă nedumerirea totală. «Se zice — arăta el într-una din scrisori — că aș fi scris trei povestiri într-o singură zi; una dimineața, una la prînz și una seara. Dar nici unul dintre acești domni nu-și aminteste că am refăcut de patruzeci de ori ultimul capitol al cărții „Adio, arme“».

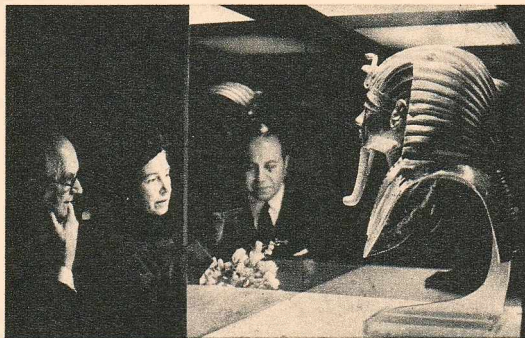

„made in china” — calitate, eficiență

Progresele realizate de industria R.P. Chineze, pe treptele modernizării și perfecționării, își găsesc expresia și în producția masivă de aparate de radio și de telecomunicații. Două dintre cele mai importante fabrici de asemenea aparate obțin succese cu totul remarcabile în acest domeniu. Este vorba de întreprinderea «Panda» din Nankin, care produce aparate de radio și transistoare, și de fabrica «Tunfanghun» din Tientsin, specializată în producția de aparate și de utilaj de telecomunicații pentru vasele de cursă lungă. Agenția «China Nouă» ne transmite această fotografie ce prezintă câteva din aparatele de telecomunicație realizate de muncitorii fabricii din Tientsin, pentru nave de 10 000 tone. Atât aparatele de radio cât și cele de telecomunicație purtând marca «Made in China» și-au dovedit din plin calitatea superioară și eficiența — precizează agenția de presă chineză.

tutankhamon la londra

Din când în când, destul de rar ca faptul să rămână un eveniment, comorile descoperite în mormântul faraonului Tutankhamon poposesc în câte una din marile capitale ale lumii. În primăvara aceasta tezaurul a fost din nou ambalat și trimis peste mări și țări spre insulele britanice, unde a fost găzduit de British Museum. Expoziția, cuprinzând ca piesă de mare atracție masca de aur a tânărului faraon care a domnit asupra Egiptului în urmă cu aproape trei milenii și jumătate, a fost inaugurată de regina Elizabeth a Angliei.

cassius clay la tokyo

lată-l pe fostul campion mondial la categoria grea Muhammad Ali, alias Cassius Clay, la o recepție oferită la Tokyo în cinstea sa și a compatriotului său Mac Foster, în zilele cind cei doi boxeri americani se aflau aici pentru a oferi publicului japonez spectacolul unui meci «greu». (După cum amatorii de box știu, dar ne permitem să repetăm și pentru ceilalți care poate n-au aflat, meciul a fost precedat de obișnuita și zgomotoasa campanie publicitară — bătaii cu pumnul în piept, declarații tari, conferințe de presă televizate — Clay afirmând că îl va da gata pe Foster înainte de a cincea rundă; n-a fost chiar așa: fostul campion mondial a trebuit să se mulțumească cu o victorie la puncte.) Lui Cassius Clay i s-a oferit în timpul recepției de care aminteam o frumoasă păpușă japoneză.

agendă

A încetat din viață, în vîrstă de 83 de ani, J. ARTHUR RANK, fondatorul și președintele celebrei case de filme britanice Rank Organization care, în ultimele decenii, s-a transformat într-un uriaș conglomerat financiar (Rank-Hovis-McDougall), care controlează peste o sută de firme, specializate nu numai în producții cinematografice și teatrale.

La încheierea primei etape a anchetei judiciare asupra uciderii a 13 cetățeni nord-irlandezi în timpul «duminicii sîngerose» din 30 ianuarie, LORDUL WIDGERY, cel care a condus cercetările, afirmă că ancheta abia acum intră în stadiul concret. Lordul Widgery, care a audiat 115 martori și a examinat peste 200 fotografii, va prezenta în curînd o completare la raportul oficial, care n-a reușit să răspundă problemelor-cheie.

După cărțile sale «Vietnam» (1964) și «Hanoi» (1968), scriitoarea americană MARY MCCARTHY înregistrează un nou succes sîu recentul său volum «Medina», consacrat masacrului săvîrșit în satul sud-vietnamez My Lay de către unitatea americană comandată de căpitanul Ernest Medina, care îl avea în subordine pe faimosul locotenent Calley. Cartea este încă un rechizitoriu la adresa participării S.U.A. la războiul din Indochina.

Celebrul chirurg sud-african CHRISTIAN BARNARD intră în arena politică? lată o întrebare al cărei răspuns începe să se contureze. După ce în repetate rînduri și-a manifestat deschis ostilitatea față de politica apartheidului practică în țara sa, se pare că doctorul Barnard va accepta să candideze la alegerile parțiale pentru Senatul R.S.A. «Un Barnard pe banca opoziției — scrie Oggi — ar constitui o lovitură puternică pentru rasiștii sud-africani».

Secretarul general al Conferinței Națiunilor Unite pentru Comerț și Dezvoltare, MANUEL PEREZ-GUERRERO, a întreprins o vizită de prietenie la Pekin, avînd aici întrevederi cu oficialități ale R.P. Chineze. Anterior, Guerrero și-a exprimat într-o conferință de presă speranța că participarea R.P. Chineze la lucrările celei de-a III-a Conferințe U.N.C.T.A.D. de la Santiago de Chile va constitui o «contribuție pozitivă» la dezbaterile problemelor aflate pe ordinea de zi.

După ce a părăsit în urmă cu 20 de ani Statele Unite, ca urmare a valului de reacție maccarthystă, CHARLIE CHAPLIN (82 de ani) și-a făcut reîntrearea triumfală la New York, cu prilejul unei vizite de 4 zile în S.U.A. Aici, marile cîineast a fost distins cu diferite premii și medalii, între care și un premiu special Oscar «pentru contribuția incalculabilă la transformarea filmului într-o artă a acestui secol».

cronica de trei secunde

DEȚINUTUL

Au luat un pistol special — dar nu l-au împușcat. L-au prins — dar nu l-au împușcat. Cu pistolul special i-au tras, sub piele, trei cartușe tranchilizante. Căci mai există și asemenea cartușe — tranchilizante, nu toate gloanțele sînt ca acelea ale poetului care a strigat: «Viața e frumoasă, prieteni!», înainte de a duce revolverul la timp. Nu. După aceea l-au vaccinat. Împotriva maladiilor specifice. Și după aceea l-au închis într-o cușcă confortabilă. L-au dus de acolo în altă parte, lângă Nancy. În ziare s-a anunțat: «A părăsit Gesvres-le-Chapitre, în direcția Lorenei». Ajuns la Velaine-en-Haye (ce nume fastuoase pentru călătoria unui deținut!) a fost eliberat din cușcă și i s-a pus la dispoziție o vastă întindere de pămînt, bine înțărcată, bine ghimpată — ceea ce s-ar numi o semilibertate. Să se plimbe, să alege, să respire, să bată cîmpii, să-și facă de cap, dar să nu fugă. O stațiune specială pentru conservarea naturii îl va îngriji și-l va veghea. Căci el aparține naturii care trebuie conservată. El nu e un om oarecare, rege oarecare al unei oarecare naturi — om care poate să nu fie conservat, nefiind niciodată moarte de om ca de oamenii oarecare să nu aibă nimeni grijă, grijă măcar pentru a li se oferi o semilibertate, bună și aceea la urma urmei, chiar dacă se miră — ca între fiare — pe ici, pe colo că și libertatea e indivizibilă.

Nu. El e o fiară. El e un lup. Un lup celebru. Un lup capturat la 24 februarie, spre uimirea zoologilor care nu-și închipuiau că mai poate fi prins. Un lup ca toți oamenii. Un lup căruia i se administrează vaccine și tranchilizante pentru ca să nu mai poată șopti vreedată vreunei Scufițe Roșii, celebrele cuvinte rămase din vocabularul celeilalte vieți: «Sînt un evadat!»

Nu mai că lupoaica sa e de negăsit. La jumătatea

lunii martie, urme suspecte s-au descoperit în Seine-et-Marne în jurul unei crescătorii de fazani. Urmele ei?

El tace și se învîrtește în semilibertate deplină, departe de ea, în țercul său. Nu trebuie să fie de la o stațiune specială pentru conservarea naturii umane pentru ca să suspectezi semilibertatea deplină — fie ea și a lupilor.

GALAXIE C5...

De 1 aprilie 1972 un post de radio francez a anunțat populația că va asigura transportul gratuit a cite 700 de ascultători cu cel mai mare avion din lume, «Galaxie C 5 AC», dotat — în afară de bar și de cinema — și cu o pistă de dans. S-au fixat în citeva orașe locurile de rendez-vous. S-au prezentat în fiecare loc citeva mii de oameni, așteptînd să fie imbarcați spre aeroporturi, măcar pentru a vedea cel mai mare avion din lume. N-au fost imbarcați. Au așteptat. Au apărut mașinile poliției pentru a liniști oamenii nemulțumiți. L-au liniștit explicîndu-le că au fost doar luați în balon de 1 aprilie. S-a terminat prost, ca ori de cite ori imaginația e mică, meschină și imediată.

Dar — lăsînd de o parte fraierii inerenți — asta e păcăleală? Un avion cu 700 de locuri? Un avion în care se poate dansa? Asta nu mai e păcăleală, ci — iertați-mi vulgaritatea — realitate. Realitatea de mine, de poimiine. Nu se mai pot inventa păcăleli cu bătaie mai lungă, păcăleli enorme, păcăleli fantastice, păcăleli păcătoase, păcăleli nemaipomenite? Nu, nu, nu — fiecare strigă: «Nu mă mai las păcălit!...» Acesta e strigătul enorm, planetar...

Ca și în artă, ca și în «Caracterele» lui La Bruyère, și în domeniul lui 1 aprilie «tout est dit», totul s-a spus.

Așa că amin!

Radu COSAȘU

cronica satirică

de Teodor MAZILU

pe cine iubești tu mai mult și mai mult?!

Am văzut adeseori copii terorizați de această stupidă și laconică întrebare:

— Pe cine iubești tu mai mult? Pe mama sau pe tata?

Copilul n-are o ierarhie a sentimentelor dar este aproape silit s-o facă.

— Ia spune tu. Pe cine iubești mai mult?...

Ca și cum dragostea pentru mamă ar trebui să excludă dragostea pentru tată sau invers.

De multe ori unui oameni s-au obișnuit cu această ierarhizare a sentimentelor, ca și cum existența unui sentiment ar duce neapărat la anularea altui sentiment. În materie de gusturi estetice acest exclusivism infantil cunoaște forme la fel de monstruoase.

Ești aproape somat ziua în amiaza mare să răspunzi imediat.

— Ce-ți place? Muzica ușoară sau cea cultă?

— Ce-ți place? Tolstoi sau Balzac...?

Dacă tu răspunzi rezonabil că-ți place și una și altu și muzica ușoară și cea cultă, și Tolstoi și Balzac, ești socotit un tip superficial, «fără convingeri». Trebuie să-ți precizezi «opțiunea», după un termen folosit adeseori prea la voia întâmplării.

Ești silit mereu să faci o alegere în probleme în care omul normal nu simte nevoia cituși de puțin s-o facă. Marea sau muntele? Balzac sau Tolstoi? Tata sau mama? Primăvara sau toamna? Beethoven sau Bach? Strugurii sau pepenii verzi?...

A devenit aproape o manie această stupidă chestionare a preferințelor, tot așa cum în manie a degenerat și acest atroce și posac exclusivism.

— Nu m-aș mărita cu un bărbat care n-ar cînta din chitară...

— M-am despărțit de primul soț fiindcă îl prefera pe Bach lui Beethoven.

Această intransigență naște și ură pînă la urmă.

— Nu-l mai salut pe individul ăsta. A spus că nu suportă marea. Eu ador marea...

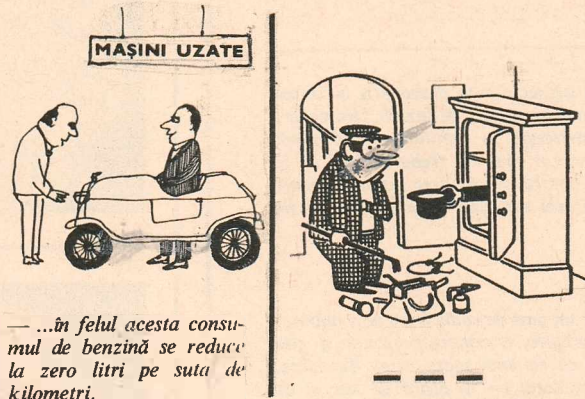
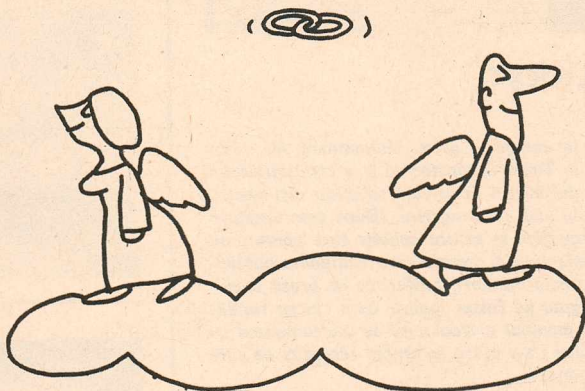
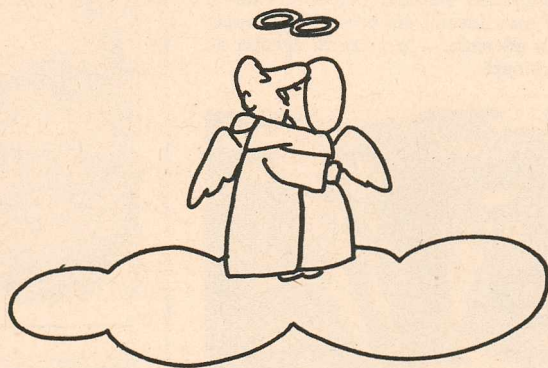
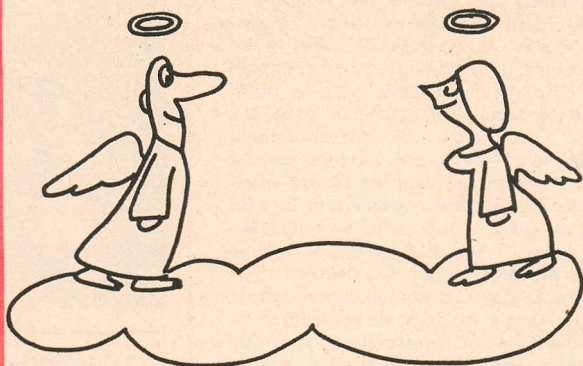
Și ce dacă adoră marea? Foarte bine. Sănătate să fie... Nu e un motiv ca cei care iubesc marea să urască pe cei care iubesc muntele sau invers... Sau cei care-l adoră pe Tolstoi să nu mai dea bună ziua celor care-l adoră pe Balzac... Cei care iubesc muzica ușoară să întoarcă spatele amatorilor de muzică simfonică.

Așa că să nu mai terorizăm copiii cu această întrebare monstruoasă.

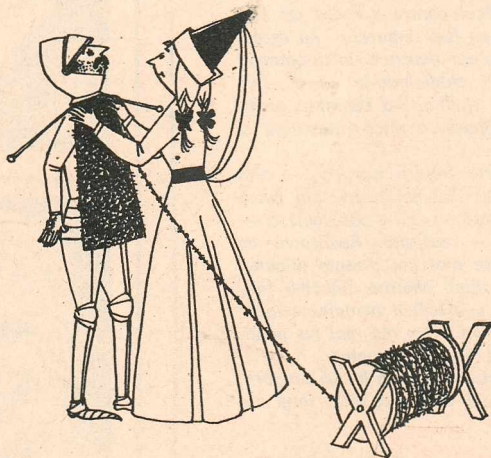
— Pe cine iubești tu mai mult? Pe mama sau pe tata?

umor

DE PESTE HOTARE

— ...în felul acesta consumul de benzină se reduce la zero litri pe suta de kilometri.

POEZIA DRAGOSTEI

1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12
2											
3											
4											
5											
6											
7											
8											
9											
10											
11											

ORIZONTAL: 1) Autorul volumelor de versuri «Sensul iubirii» și «O viziune a sentimentelor» — Poezie în care Victor Tulbure afirmă despre ființa iubită că «...Numele adesea și l-am șoptit la flori./ La păsări și izvoare, la fulgere și nori./ Ca un ecou în mine strigat de mii de ori. 2) Autorul unui «Poem de dragoste» (vol. «Coloană în amiază») — «...Te iubesc atât de mult!/ Ale tale doruri toate./ Numai eu știu să le-ascult» sînt versuri din această poezie de M. Eminescu (2 cuv.). 3) «...E un lung/ Prilej pentru durere./ Căci mii de lacrimi nu-i ăjung/ Și tot mai multe cere» (M. Eminescu) — «Scumpa mea, te-așază lângă mine» și «Sărută-mă mereu» sînt două poezii din creația acestui poet sovietic. 4) Riu în Camerun — Cîntărețul regretat al «Primelor iubiri» — Abis! 5) A șovăi — Corabie legendară. 6) «Scrisoare de dragoste» de Nina Cassian, la-nceput și la sfîrșit! — Gen literar (fem.) — A scris ciclul de poezii «Iubire» (George Demetru). 7) Autorul poeziei «Dor» (vol. «Limpezimi») — «...marea mea iubire», poezie de Veronica Porumbacu (vol. «Întreg și parte») — Sumare! 8) A vedea — Riu în U.R.S.S. 9) Titlul unei poezii eminesciene de dragoste — Dascălul de poezică al lui Dante. 10) Fluviu european — Riu în Noua Guinee — Jurnal. 11) I-mensă — «Iubind în...», titlul unei alte poezii eminesciene de dragoste.

VERTICAL: 1) Cel mai mare dramaturg și poet al Renașterii engleze, care a afirmat că iubirea «...n-o schimbă ani și n-o clințesc măcar/ Tăișurile clipelor fatale» (Sonet CXVI). 2) Inspiratul autor al «Patruzeci și șase poezii de dragoste» — «...balconul iubitei», poezie de Cezar Baltag. 3) A ameți printr-un miros îmbătător — Poet finlandez (1878-1828), autorul unor «Cîntece pentru Helka». 4) Lac în Olanda — Scop. 5) Dînsa — Capitala Boliviei — «...rechemat iubirea», volum de versuri de Ion Bănuță. 6) Într-un ceas! — Patria lui Dante și Petrarca. 7) Autorul poeziei «Dragoste învrăjbită» (vol. «Fire de tor») — Poezia «Iubire fără limită» aparține acestui poet clujean (vol. «Turn cu ceas»). 8) Oraș în U.R.S.S. — «...de fragedă», poezie de M. Eminescu. 9) Fluviu în Spania — Afluent al Tisei. 10) Insulă în Oceanul Pacific — Recipisă (abr.) — «De-or trece...», încă o poezie de dragoste din creația eminesciană. 11) Autoarea «Sonetelor iubirii împlinite», în număr de cinci, din volumul «Disciplina harfe» (2 cuv.). 12) Cu căței — «Între două priviri» și «Nume tău» sînt două din poeziile sale (vol. «Metamorfoze») — Soare apus de mult.

Adam STOICA

Cuvinte rare: KOM, ASS, AIU, LEINO, NER, UREI, ANSA, AMI.

Dezlegarea jocului PARADA MODEL apărut în numărul trecut

ORIZONTAL: 1) ASTRAHAN — FRAC. 2) MINIJUP — PEPLU. 3) ARA — UMERAS — UT. 4) NE — ERA — ALTITE. 5) TOGA — IGLITA. 6) B — LĂTICLAVA — P. 7) OVAL — COADA — ME. 8) TUNICI — NY — MET. 9) OLD — L — FE — MAXI. 10) SPALATI — BATIC. 11) AI — ASORTA — ACE. 12) N — ILIC — BROSĂ. 13) IRE — CANADIENE.